

Quỳnh Dao

Mùa Thu Quen Nhau

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 1

Thu Phàm là nhà văn có chiều sâu, đường lối suy tư của chàng rất tế nhị, chàng đã lăn lóc nhiều trong trường đời nên hiểu đời rất sâu sắc, trong tác phẩm của chàng đã phản ánh được bộ mặt thực của xã hội, chàng đã vạch cho độc giả thấy thế nào là cuộc sống và thế nào là con người chân chính, do đó đã làm say mê độc giả và cảm động lòng người không ít.

Một hôm Thu Phàm tiễn đưa người bạn xuất ngoại, sau khi máy bay cất cánh, chàng cùng bạn bè kéo nhau đến nhà hàng Lý Viên dùng cơm chiều. Sau cơn trà dư tửu hậu, có một người đề nghị đến vũ trường khiêu vũ. Thu Phàm vốn không thích la cà ở chốn đèn màu kia, nhưng con người khi ở chung với đám đông điều kiện tiên quyền là phải biết hòa mình. Nếu chỗ nào chúng tỏ ra mình là đặc biệt, là siêu phàm thì dần dần sẽ bị bạn bè xa lánh. Chính vì lý do đó mà chàng cũng diu đào ra sân, nhưng sau khi bản nhạc chấm dứt chàng không hề nói một lời gì với đào nhảy, thậm chí chàng đã quên hẳn có sự hiện diện của cô ta ở bên cạnh nữa.

Trên đường trở về chỗ ngồi nàng vũ nữ nói với chàng:

- Anh nhảy khá lắm, em nhảy không được hay xin anh đừng chê.

Thu Phàm nói:

- Tôi cũng nhảy bừa thế thôi.

Hai người ngồi vào chỗ cũ, không ai nói chuyện với ai. Một lát sau nàng vũ nữ tự giới thiệu:

- Em tên Đinh Hương, xin anh cho biết quý danh.

Thu Phàm nói:

- Tôi tên Phàm.

Nàng vũ nữ liếc chàng cười mỉa mai:

- Xin anh cho biết chức phận chi?

- Tôi chỉ nằm nhà thôi.

Nàng vũ nữ nói:

- Chắc gia đình giàu có lắm thì phải, không cần đi làm cũng có ăn.

Thu Phàm cười khiêm tốn:

- Giàu có thì không giàu có, nhưng cứ đắp đổi qua ngày thế thôi.

Anh ký giả tên Hữu Đức ngồi bên cạnh xen vào nói:

- Đinh Hương à, bộ em không biết Thu Phàm là ai sao? nhà văn lỗi lạc của chúng ta đây.

Đinh Hương xích sát lại mình Thu Phàm tỏ vẻ âu yếm nói:

- Ô! Nhớ rồi, em từng đọc qua tiểu thuyết của anh.

Mặt của Thu Phàm đỏ bừng, nhưng dưới ánh đèn mờ mờ không ai

trông thấy. Chàng thầm nghĩ, ở vào trường hợp như thế này dù người ta có khen đi nữa cũng chẳng có gì làm hãnh diện.

Chàng hỏi Đinh Hương:

- Cô đã đọc cuốn tiểu thuyết nào của tôi?

Đinh Hương ảm ớ:

- Em quên mất rồi, vì em đọc nhiều tiểu thuyết lắm.

Hữu Đức cười ha hả:

- Chắc cô chuyên coi các cuốn sách dạy hun hít đo chớ gì?

- Anh Đức đừng nói tầm bậy, em nhớ rõ đọc qua một cuốn tiểu thuyết của Thu Phàm mà.

Hữu Đức lại nói đùa:

- Cô có cần tìm hiểu nhà văn không?

Đinh Hương lườm Hữu Đức rồi nũng nịu nói:

- Tìm hiểu cái gì?

Nàng kéo tay Thu Phàm đi và nói:

- Đi anh, chúng ta sang bàn bên kia ngồi, ở đây mấy người đó nham nhở lắm.

Hữu Đức nói:

- Đúng, hai người nên tìm chỗ khác ngồi, quả thực là tài tử giai nhân rồi.

Khi ấy tiếng nhạc lại trỗi dậy, Thu Phàm và Đinh Hương không ra sân mà ngồi ở góc nhà nói chuyện.

Đinh Hương hỏi:

- Anh có thích làm bạn với hạng người như em không?
- Đã là bạn với nhau thì đâu có phân giai cấp, tôi nhận thấy cô cũng tốt đấy chứ.
- Nhưng người ta đều chê chúng em là vũ nữ, người ta...

Bồng Đình Hương ngập ngừng.

Thu Phàm nói:

- Vũ nữ cũng là một nghề nghiệp vậy chứ?
- Nhưng có một số người không nói như thế, họ cho rằng tụi em bán linh hồn, nhưng thật ra tụi em đâu có phải hạng người...

Thu Phàm thâm nghĩ, cô không phải hạng người đó vậy, chớ thuộc hạng người gì? Chàng lặng lẽ nhìn Đình Hương với cử chỉ dò xét.

Đình Hương quàng tay ngang cổ Thu Phàm nói:

- Em có một câu chuyện cảm động lắm, anh có thể dựa vào đó mà viết dùm em một cuốn tiểu thuyết không?
- Cô kể cho tôi nghe đi.

Đình Hương chưa kịp kể chuyện thì có người đi lại kêu nàng ra sân khiêu vũ.

Nàng đứng dậy nói với Thu Phàm:

- Anh đợi một lát nhé, nhảy xong một "tích kê" em trở lại ngay.

Đình Hương yếu điệu bước đi, đi được vài bước nàng ngoảnh đầu trở lại nhìn Thu Phàm cười, nụ cười thật quyến rũ.

Thu Phàm châm thêm một điếu thuốc lá, chàng từ từ nhả khói

phun mây. Chàng lại suy nghĩ, đây có phải là cuộc sống không? Ở trong khung cảnh của vũ trường hoa lệ này bao gồm đủ mọi hạng người. Trong đó giàu có, nghèo có, có cả hạng người hào hoa phong nhã mà cũng có cả bọn trộm cướp hay cắp vặt nữa. Nhưng dưới ánh đèn màu rực rỡ mọi người đều áo quần bảnh bao, khoe khoang khoác lác, xài tiền như nước. Trong lòng của mọi người đều có những sự mưu toan riêng, tính toán riêng và kế hoạch riêng. Nếu nhà văn có thể đem phân tách nó ra một cách tỉ mỉ những gì của họ muốn, của những người đàn ông đang suy nghĩ và của những người đàn bà đang tính toán, có lẽ đó là những nét chấm phá cực kỳ lý thú trong cuộc đời này. Chàng còn nhớ có một nhà văn viết một câu chuyện trên chiếc thương thuyền, nhà văn đó miêu tả một cách tỉ mỉ những hành động và thái độ của mọi người du khách trên chiếc thương thuyền đó. Tuy chỉ trong khung cảnh của chiếc thương thuyền thôi nhưng nhà văn đã lột trần được những ý nghĩa thâm trầm của cuộc đời. Bắt đầu từ khi chiếc thuyền nhổ neo, đến con thuyền đang lênhênh trên mặt đại dương, cho đến khi con thuyền cập bến. Chỉ chừng ấy không gian và thời gian mà nhà văn đã cho độc giả nhìn thấy những điểm sâu xa nhất của cuộc đời. Chàng tự nhủ, tại sao mình không dùng cái vũ trường này tượng trưng cho một con thuyền? Chính chàng là một hành khách trên con thuyền đó. Dùng thời gian làm biển khơi, rồi một ngày nào đó cũng để cho

con thuyền cập bến.

Trong khi chàng đang suy nghĩ như vậy thì Đinh Hương trở lại bên chàng hỏi:

- Tụi mình đi nghe anh?
- Cô định đi đâu?
- Đến nhà em, em sẽ kể chuyện của em cho anh nghe.
- Để bữa khác, đêm khuya quá rồi.
- Nghe nói các nhà văn thương viết bài vào ban đêm kia mà?
- Không người viết văn không bị đóng khung bởi hoàn cảnh, quy tắc hay định luật gì cả.
- Bữa nay quen với anh em vui lắm. Trong khi Đinh Hương định nói thêm vài lời tung bốc nữa thì bất thành linh Hữu Đức đi lại vỗ vai Thu Phàm nói:
- Thủ thi với nhau hết tâm sự chưa? Thôi về chứ bạn.

Khi bọn họ bước ra khỏi vũ trường thì bên ngoài đã khuya lơ khuya lác. Có người đề nghị đi ăn đêm, cũng có người đòi gảy sòng, riêng Thu Phàm thì từ chối khéo để về nhà. Chàng nghĩ rằng thuyền đã cập bến rồi, mạnh ai nấy đi đường của họ, chàng phải về nhà viết bài giao cho nhà xuất bản. Đi dưới màn đêm khuya khoắc, Thu Phàm cảm thấy trong người nhẹ nhõm, nhưng cơn gió lạnh lùa tới khiến cho chàng tỉnh táo đi nhiều. Mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi phấn son trong vũ trường quá nồng nặc, nhứt là mùi son phấn của phụ nữ hòa lẫn với những hơi hám bài tiết

của cơ thể còn tanh hơn chợ cá. Cái mùi hỗn tạp đó xông lên mũi, khiến cho người ta cảm thấy nhức đầu chóng mặt. Bây giờ trong bầu không khí khoáng khoáng, Thu Phàm thở phào, chàng thâm nghĩ, những nụ cười lẳng lơ, những khuôn mặt phấn son lòe loẹt, nhưng bề trái của nó là cái gì? Trong khi chàng suy nghĩ như vậy thì bên tai chàng lại văng vẳng tiếng ca:

"Bầu trời xanh mênh mông,

Thế nào là cuộc sống?

Đời là bi hoan ly hợp,

Đời là chua cay ngọt đắng,

Cuộc đời là đáng chán,

Con người lặn ngụp trong sóng gió, nước mắt và tiếng ca".

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 2

Thu Phàm đang ngồi ở bộ salon trong phòng khách nghỉ ngơi liên miên, chàng nghĩ rằng nhà văn cả ngày cứ lo xã giao, lo la cà nơi trà đình tửu điểm như vậy cuộc đời há chẳng phải vô nghĩa lắm sao? Chàng muốn có thật nhiều thì giờ rảnh rỗi để đọc sách, để sáng tác, chàng muốn lánh xa sựỒn ào, tìm một nơi thật yên tĩnh. Nhưng nghĩ mãi cả buổi mà không tìm ra một giải pháp. Vì con người không thể tách rời khỏi hiện thực, con người có quyền mơ mộng, có quyền lý tưởng hóa vấn đề, nhưng lý tưởng và thực tế còn ngăn cách bởi một con sông dài, quá xa xôi. Đã biết thế nhưng con người không thể hoàn toàn cúi đầu trước hiện thực, quỳ lụy trước hiện thực thì đời sống chả ra gì nữa. Bây giờ Thu Phàm với tay cầm tờ báo lên, chàng nhìn vào phụ trang thấy toàn là những mục quảng cáo, nào là bán nhà bán cửa, giới thiệu phim kiếm hiệp, phim trinh thám, rồi chàng ghé mắt sang mục tìm người, bỗng tia mắt của Thu Phàm bị thu hút bởi

mấy dòng chữ sau đây:

"Cần người có trình độ đại học, đức tính tốt, kèm kọc sinh tú tài hai, xin liên lạc số 46 biệt thự Lan Viên, đường Thanh Sơn".

Chẳng biết vì lý do gì Thu Phàm thấy thích thú với mấy hàng chữ trên, chàng trầm nghĩ, đường Thanh Sơn chắc đẹp lắm, mà cái tên của biệt thự cũng thơ mộng nữa. Bất giác chàng đứng phắt dậy, mặc đồ Tây vào, thắt cà vạt hấn hoi, lòng mang một tâm trạng rộn rã như đi thăm viếng một gia đình nào đó chứ không có một chút tâm ý đi tìm việc làm gì cả.

Xe chạy ra ngoài ô rồi từ từ lên dốc, đó là một con đường thật thanh tịnh của hai bên đường phần nhiều đều xây tường bằng đá xanh, trông rất đẹp mắt và khiến cho người ta có cảm giác chắc chắn, vững vàng, Xe hơi dừng lại trước cổng một biệt thự sơn đỏ, xây cất theo kiểu Pháp. Bước xuống xe, trước hết Thu Phàm nhìn thấy hai chữ Lan Viên màu vàng trước cổng nhà.

Cảnh trí ở đây vắng vẻ như bãi tha ma, thanh vắng đến nỗi người ta có thể nghe thấy những âm thanh của tiếng lá vàng rơi. Thu Phàm trầm nhủ, chủ căn nhà này là ai? Nhà phú hậu hay là ẩn sĩ? Chần chừ thật lâu chàng không dám ấn chuông, chàng sợ làm như vậy có thể quấy rối sự yên lặng của kẻ khác. Bỗng dưng chàng ngược mắt nhìn bầu trời, ánh tà dương còn rớt lại trên nóc nhà, ở bên ngoài nhìn vào có thể trông các khuôn cửa kính và những tấm rèm tơ màu vàng cam buông rủ.

Cuối cùng Thu Phàm ấn lên nút chuông điện, một lát sau có tiếng chân đi ra, kế đó một giọng thanh tao của thiếu nữ hỏi:

- Xin lỗi ông là ai?

- Tôi tên Thu Phàm, đến đây xin dạy kèm.

Cánh cửa mở ra, thiếu nữ quan sát Thu Phàm một lượt rồi nói:

- Xin mời ông vào trong.

Thu Phàm theo thiếu nữ băng qua hòn núi giả, ở trong sân, cỏ non xanh mướt, trông giống như tấm thảm, hai bên đường trông đầy hoa mạt lê, hương thơm ngào ngạt, bên phải của núi giả là hồ nhân tạo, trên hồ có nhịp cầu ván đóng đinh. Nước từ đáy hồ phun lên, tạo thành những tràng chuỗi bạc tuyệt đẹp. Nước hồ trong vắt, những con cá lia thia lội uốn éo. Trước hành lang trồng một hàng hoa quế, kế đó là giàn hoa có dây leo bò đầy. Ở trong phòng khách trải thảm màu hồng, bộ salon màu hồng đặt ở giữa, chiếc bàn cẩm thạch đặt sát tường, cỗ xe ngựa mạ vàng, điêu khắc rất sắc xảo để trên tủ rượu. Nói tóm lại, tất cả vật trang trí đều theo kiểu tân thời.

Thiếu nữ bưng cho Thu Phàm tách nước trà và nói:

- Mời ông ngồi một tí, dưỡng mẫu tôi ở trên lầu, để tôi mời xuống.

- Vâng cô cứ tự nhiên.

Thu Phàm thâm nghĩ, chủ căn nhà này là người như thế nào? Tại sao cách trang trí trong phòng có vẻ Âu Hóa quá, phải chăng họ

là người ngoại quốc? Chàng nhìn mấy bức tranh đột sống mới treo trên tường, màu sắc rực rỡ, ý nghĩa thâm trầm, xuyên qua mấy bức tranh đó chàng có thể đoán được tư tưởng và thái độ của họa sĩ sáng tác những tác phẩm đó. Trong góc nhà có để cái ti vi, ở trên ti vi lại đặt một cánh bướm điêu khắc bằng ngà voi, càng nhìn càng thấy công phu và sắc xảo. Trong phòng khách này giống như một cuốn sách dạy trang trí, thậm chí một chậu hoa hay cách cắm hoa cũng khéo léo nữa. Trong khi chàng say mê ngắm nghía thì có tiếng chân từ trên lầu đi xuống, tim chàng bắt đầu hồi hộp, chẳng biết người đang đi xuống lầu là ai? Nhưng chàng cùng nhớ là khi này thiếu nữ có nói để nàng lên lầu mời dưỡng mẫu của nàng xuống, chàng nhớ thật rõ như vậy. Khi người đàn bà xuống tới nấc thang cuối cùng thì Thu Phàm lấy làm ngạc nhiên. Ôi lòng lấy biết mấy, hình dáng đẹp đẽ biết mấy, quả thật sắc đẹp huy hoàng đó khiến chàng khiếp vía. Thuở giờ chàng chưa từng trông thấy có người phụ nữ nào thướt tha yếu điệu đến thế. Mặc dù nàng chưa nói năng gì nhưng chàng đã cảm thấy ánh mắt của nàng làm xao xuyến lòng mình. Nàng mặc chiếc dạ phục màu vàng nhạt, từ từ đi đến trước mặt Thu Phàm gật đầu chào, rồi nàng ngồi xuống chiếc ghế dựa, nàng lặng lẽ ngắm nhìn chàng một giây rồi mỉm cười. Ở vào trường hợp đó, với sắc đẹp mê hoặc đó, với nụ cười quyến rũ đó, khiến cho Thu Phàm cảm thấy luống cuống vô cùng. Chàng không rõ mình đến

đây xin dạy kèm hay là mình đã lạc chân vào cõi bồng lai tiên cảnh? hay là chàng đã gặp phải Lạc Thần như trong thơ của Tào tư Kiện? Chàng không biết phải mở lời như thế nào? Trong khi chàng như chìm đắm trong cơn mê đó thì bỗng nhiên nàng hỏi:

- Thưa ông có phải là nhà văn không?
- Thưa có phải bà đang cần thầy dạy kèm?
- Không, không phải tôi học mà là con tôi cơ, con bé ham chơi, không lo học hành gì cả.
- Thưa bà em có ở nhà không?

Bà chủ nhà di động tròn mắt trả lời:

- Một lát nữa cháu về, thưa ông Thu Phàm chở khách sáo, chúng tôi mời được nhà văn nổi tiếng đến dạy kèm đó là điều vinh hạnh rồi, làm gì chúng tôi dám thử thầy giáo? Ừ mà gia đình ông Phàm ở tại Đài Bắc chứ?

- Dạ. Vâng, tôi chỉ sống độc thân một mình, không có gia đình, hiện giờ tôi đang ở trọ tại nhà người bạn.

Bà chủ nhà nhìn Thu Phàm một giây rồi hỏi:

- Trên lầu chúng tôi có phòng trống, nếu không chèn chật hẹp thì ông ở lại đây, như vậy tiện cho cháu học hỏi hơn.
- Thưa ý của ...bà là...

Thấy Thu Phàm có vẻ ngượng ngập về vấn đề xưng hô, bà chủ nhà nói ngay:

- Tôi quên tự giới thiệu nữa, tôi tên Nhược Lan, tôi chỉ có đưa

con gái duy nhất là Mộng Linh, còn con Tú là dưỡng nữ của tôi, gia đình này chỉ có ba người chúng tôi thôi, chúng tôi cảm thấy hơi hiu quạnh, vì cũng nhờ quen đi nên không thấy sao cả. Chính vì buồn bã mà con Linh tôi tan học cứ đi Đài Bắc chơi, nếu nó không đi tìm bạn bè thì đi xem xi nê.

Thu Phàm trầm nghĩ, Nhược Lan cái tên nghe êm tai và đẹp như người mang tên của nó. Nhưng chàng không nghe nàng đề cập đến chồng nàng, chàng lấy làm thắc mắc tại sao nàng không cho chàng biết nàng có chồng hay không? Trong khi chàng suy nghĩ như vậy thì Nhược Lan hỏi:

- Thưa ông, ông thấy ở đây như thế nào?
- Tốt lắm, hoàn cảnh này thích hợp cho người viết văn lắm, vừa thanh tịnh lại vừa đủ tiện nghi.

Chàng vừa nói vừa nhìn cây cối bên ngoài khung cửa sổ, ngay khi đó có vài chiếc lá rụng xoay tít trên không rồi rơi từ từ xuống đất. Dưới gốc cây có mấy hòn đá xanh thật to, tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng. Ngồi tại phòng khách này nhìn xuyên qua khung kính có thể trông thấy cảnh núi mờ nhạt xa xa, và thấy cả mây trắng bay vờ trên không trung nữa.

Bây giờ Nhược Lan đưa Thu Phàm đi xem phòng đọc sách và phòng ngủ của nàng. Họ vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

- Chỗ ở của bà giống như chỗ ở của Đào Uyên Minh ngày xưa.
- Thế à?

Nhược Lan đi trước, nghe chàng nói như vậy nàng quay đầu lại, khi đó nàng đang đi đến giữa thang lầu, vừa quay mặt lại thì ánh tà dương chiếu trên mặt nàng, khiến cho khuôn mặt đó càng thêm rực rỡ.

- Ông Phàm còn nhớ hai câu thơ của Đào Uyên Minh không?

"Vạn tộc giai hữu thác,

cô vân độc vô y"

(Muôn loài đều có nơi nương tựa,
chỉ có mây đơn độc kia chẳng biết đâu là nhà).

Thu Phàm ngơ ngác, chàng đang nghi ngờ chính mình, có phải chàng đang ở trong giấc mơ Người đàn bà nhu mì xinh đẹp như thế này lại là người có cốt cách của nhà nghệ thuật, cách ăn nói của nàng, cách vận dụng từ ngữ của nàng có khi chính Thu Phàm ngẫu hứng cũng không thể thốt ra như vậy, trong thơ của Đào Uyên Minh có hai câu thơ như vậy sao? Phải chăng nàng mượn hai câu thơ đó để thổ lộ tâm trạng của mình? Nếu quả thực tài ăn học của Nhược Lan sâu rộng như Thu Phàm tưởng tượng, thì chàng há chẳng phải múa rìu qua mắt thợ hay sao? Bây giờ chàng cảm thấy mình đang lạc lõng trong một thế giới khác rồi, chàng cảm thấy vui mừng mà cũng bối rối. Chàng không biết trả lời sao, khi hai người lên tới lầu thì Nhược Lan nói tiếp:

- Chúng ta sống trên cõi đời này đã được số mạng an bài sẵn rồi, chính vì thế tôi lánh xa thành thị để ẩn cư tại đây.

- ý nghĩ của bà xâu xa lắm, thoát tục lắm.

Bây giờ Thu Phàm chỉ biết có cách khen ngợi Nhược Lan mà thôi, thật ra chàng đã uy phục trước tài sắc của nàng rồi, chàng không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả cảm nghĩ của chàng ngay lúc đó.

Sự trang trí trên lầu khác hẳn với dưới phòng khách, tường sơn màu xanh nhạt, đèn treo trên vách bất luận núi, sông, người hay vật đều rõ ràng, bộc lộ cái sắc thái của phái điền viên. Trên từng lầu này được ngăn thành bốn căn phòng, một căn của Nhược Lan ngủ, một căn của Mộng Linh, một căn làm phòng đọc sách, còn căn kia bỏ trống. Mỗi căn phòng đều có cửa sổ thật to, không khí thật mát mẻ. Điểm đáng chú ý nhất là phòng đọc sách có rất nhiều sách vở, nếu nhà văn được căn phòng như thế này để viết lách thì đó là điều may mắn.

Nhược Lan chỉ cho Thu Phàm coi sách vở trong phòng và nói:

- Tôi thích mua sách lắm, ông Phàm xem này, các cuốn sách đó đều là tác phẩm của ông, tôi cũng có thể gọi được là độc giả trung thành của ông đấy.

Thu Phàm cảm thấy sung sướng, mà niềm vui sướng đó quả thật không có giấy mực nào diễn tả cho xiết. Thử hỏi có nhà văn nào khi thấy độc giả ngưỡng mộ tài viết văn của mình mà trong nhà chất đầy tác phẩm của mình mà không vui sướng?

Nhược Lan dỡ một quyển sách ra nói:

- Chúng ta cũng gọi được là bạn rồi, vì chúng ta đã thông cảm nhau ở trong sách... chẳng hạn như đây nè, những hàng chữ có gạch dít tôi đã thuộc lầu lầu hết cả.

Thu Phàm rất cảm động, chàng cầm cuốn tiểu thuyết của Nhược Lan lên coi, thấy những câu gạch dít đó như thế này: "Những gì không thấy rõ rồi, tình yêu đó không thuộc về tôi" "Bây giờ tôi đã hiểu rõ trên đời này chả có gì cả, chỉ có tình yêu và tiền là đáng giá mà thôi"

Những câu trên là những lời đối thoại của nhân vật trong tiểu thuyết của chàng, có lẽ những lời đó có thể nói lên tâm ý của đại đa số độc giả. Nhưng có điều khiến cho chàng ngạc nhiên hơn hết là nàng đã gạch dít dưới những câu mà chàng cần nhấn mạnh, chẳng hạn như: "Đối với một số phụ nữ nào đó, họ phải bị người ta đùa giỡn và chà đạp để mà sinh tồn, nếu không làm thế thì họ đã có cái tính man dại, nhưng cũng có hai loại đàn ông, hạng đàn ông hiếp đáp và khinh khi phụ nữ, đó là động vật, còn hạng người biết tôn trọng phụ nữ là con người. Sự lấy vợ của loài người và sự lấy vợ của loài thú chả có gì khác nhau, chỉ có khác nhau một chút là con người lấy vợ biết chọn lựa đối tượng, người vợ phải là người nghe chồng kể lể tâm sự, biết chia xẻ nỗi buồn vui với chồng mình, còn loài vật thì lấy vợ chỉ biết để thỏa mãn thú tính mà thôi".

Trong khi Thu Phàm đang đọc mấy câu Nhược Lan gạch dít

trong truyện thì nàng nhìn chàng đắm đắm, nàng không ngờ nhà văn mà nàng ngưỡng mộ kia bỗng dừng lại xuất hiện trong nhà nàng. Người ấy là ai? Do ai an bài như thế?

Nàng hỏi:

- Chắc ông Phạm xưa kia học triết thì phải?

- Không, tôi học ngoại giao cơ.

Nàng lấy làm thích thú hỏi:

- Bộ Ông định ra làm quan chứ gì? Ở xã hội ngày nay, học rồi không xài được là việc thường, chẳng hạn như bây giờ lại làm tài tử màn bạc, còn một người khác nữa hiện đang làm nghề coi tay, đời người là buồn cười như thế.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 3

Trong một vũ trường kia, tiếng nhạc trỗi lên như điên cuồng. Các em mặc mini jupe ngắn đến mức không còn cách nào ngắn thêm nữa, thời đại này là thời đại gì? Thế kỷ này là thế kỷ gì? Ban kích động đánh lên những bản nhạc khiến cho người ta như đảo điên, như nín thở. Những thứ đó có phải là những thứ nhu cầu cần thiết cho đời người không? Đó có phải là thứ âm nhạc để giải thoát cho tâm hồn không? Tiếng nhạc đang trỗi dậy:

"Đèn đỏ rượu xanh như hỏa sơn,
Tại sao không quên đêm nay và ngày mai?
Tại sao không quên sầu khổ và phiền muộn?
Say xưa trong lòng anh,
Say sưa bên tai em... "

Khương đưa Mộng Linh về chỗ ngồi, hai người vừa mới ngồi xuống thì có tiếng gọi Mộng Linh trong máy vi âm.

- Mời cô Mộng Linh đến nghe điện thoại.

Mộng Linh vừa muốn đứng dậy thì Khương kéo tay nàng ngồi xuống:

- Chắc con Tú chớ không ai hết, em dặn họ nói lại là em không có ở đây được rồi.

- Không, chắc má em kêu em về nhà ăn cơm chiều.

Mộng Linh đứng dậy đi lại chỗ quầy để điện thoại hỏi cô thư ký:

- Thưa cô, xin hỏi điện thoại nào gọi Mộng Linh à?

- Điện thoại này nè.

Mộng Linh cầm điện thoại lên nói:

- A lô, ai đó?

- Em là Tú đây, chị coi mấy giờ rồi? Tại sao còn chưa chịu về?

Em không thể giấu dùm chị được nữa đâu nhé.

- Đừng lảm nhảm, có gì thì cứ nói:

- Đã có giáo sư đến dạy kèm rồi, má đang đợi chị đó.

- Để tao nhảy thêm vài bản nữa sẽ về.

- Không được, chị nên về ngay kẻo nguy đấy.

- Làm gì mà gấp dữ vậy? Ủ mà giáo sư như thế nào? Có phải là cô giáo già không?

- Không phải, ông giáo sư cơ, nghe nói ông ta là nhà văn gì đó.

- Nhà văn có nổi tiếng không?

- Em không biết, chị về nhà là rõ ngay.

- Bây giờ tối tao về, mày nói với má tao ăn cơm ở nhà bạn học biết chưa?

- Thôi được, để em cho má biết chỗ chị đang ở để má đi rước chị nhé.

- Bộ mày thấy má thương mày rồi mày lên mặt với tao đó phải không Tú?

- Bộ chị không biết tánh của má hay sao mà nói như vậy?

- Được rồi để tao về con quý.

Mộng Linh dẫn điện thoại một cái thật mạnh rồi mặt chủ ụ bỏ đi, ngay khi đó có người đàn ông đang bên cạnh bàn nhìn nàng nói:

- Vừa vừa thôi chớ cô, dẫn mạnh tay thế hư điện thoại làm sao?

Mộng Linh dừng bước lại nhìn hắn:

- Ăn thua gì đến ông? Một máy điện thoại có đáng bao nhiêu tiền?

- Sao cô bé ngang tàng thế?

- Ngang tàng cái gì? Đâu ông coi thử coi điện thoại có hư chưa mà ông nói? Mà dẫu hư đi nữa thì bắt anh Khương đền.

- Anh Khương?

Gã đàn ông chưng hửng:

- Té ra cô là bạn gái của cậu ba à?

Một gã đàn ông khác mặc áo bông đứng bên cạnh cười:

- Có chuyện gì mà cãi cọ thế?

Bây giờ một gã đàn ông mặc nguyên bộ đồ lớn tay kẹp thuốc xì gà đi lại, mắt hắn nhỏ như mắt chuột, đeo cặp kính trắng gọng vàng, miệng cười chúm chím. Mấy người đàn ông kia thấy ông

ta bước tới bèn nói ngay:

- Thưa ông, cô ấy là bạn gái của cậu ba đấy, đẹp ghê không?
Gã đàn ông mặc đồ ấy này là chủ căn vũ trường này, hần tên Kim, người ta đều gọi hần là ông Kim, nghe mấy người liên quan sát nằng một hồi rồi lè nhè:

- Đẹp lắm, thưa cô tên chi à?

- Tôi tên chi ăn thua gì đến ông mà ông hỏi?

Dứt lời nằng bỏ đi ngay.

ông Kim nhìn mấy người kia cười:

- Cô bé nóng tính ghê không, nếu quả thực cô ta là bạn gái của cậu ba thì cô ta con gái của ông Hanh gì đó thì phải. Đâu mình vào trong xem kỹ lại coi, cô ấy được lắm, nếu cô ta chịu xuất giang hồ thì chắc chắn là phải ăn khách lắm, cái thằng Khương này cặp mắt của nó cũng tinh lắm đấy chứ.

Gã đàn ông mặc áo bông bước vào trong một lát rồi trở ra báo cáo:

- Đúng rồi, cậu ba đưa đến đấy.

ông Kim bước vào bên trong, khi ông ta vừa tới bên cạnh Khương thì Mộng Linh cũng vừa sửa soạn ra về. Khương nói:

- Nhảy thêm một bản nữa đi em.

- Không được, tánh của má khó lắm, bữa nay mới mượn được giáo sư dạy kèm.

Mộng Linh xách túi đi thẳng ra ngoài, Khương móc bóp định trả

tiền thì ông Kim nói ngay:

- Thôi khỏi cậu ba, để tôi bao cho.
- Cảm ơn ông Kim.

Khương đưa tay ra "rua" với ông Kim rồi lật đật đuổi theo Mộng Linh. Nàng hỏi:

- Hắn là ai vậy?
- Em không biết hắn sao? Hắn là chủ vũ trường này đó.
- Tại sao ông ta bao tội mình nhảy đầm?
- Nói thật với em chứ, ở tại Đài Bắc này bất cứ căn vũ trường nào anh cũng vào nhảy, nhưng mấy ông chủ đâu có dám tính tiền anh, nhưng anh không bao giờ chịu nhảy đầm cộp, bữa nay thì đặc biệt vì nể mặt em cho nên anh để cho hắn bao đấy chứ.

Mộng Linh vừa bước lên taxi vừa hỏi:

- Tại sao phải nể mặt em?
- Có mặt em ở đây nếu anh giành trả tiền làm như vậy mất đi phong độ của anh.....
- Bái bai.

Khương gọi giật lại:

- Mộng Linh, để anh đưa em về.
- Cảm ơn anh, nếu má biết em đi nhảy đầm thì chết.

Taxi đã chạy rồi nhưng Khương vẫn còn đứng bên lề đường trông theo cho đến khi chiếc xe khuất dạng rồi hắn mới liệng diếu thuốc đất và dẫm lên nó. Hắn lắp bắp:

- Nhứt định tôi phải lấy ăn.

Rồi hấn quay đầu lại đi thẳng vào vũ trường.

Mộng Linh cảm thấy buồn buồn, nàng cho rằng má nàng kiểm soát nàng quá chặt chẽ, thuở giờ nàng chưa hề được đi chơi một cách tự do và thỏa thích. Nàng nghi ngờ má nàng vì tâm lý biến thái gì đó, có lẽ má nàng không tìm được một nơi giải trí cho nên tâm trí trở nên bức dọc, và vì lý do đó má nàng bắt nàng phải ở nhà với mẹ. Hơn nữa Mộng Linh cũng nghi ngờ má nàng thất tình, có lẽ nàng là một đứa con hoang? Tự hỏi nào đến giờ nàng không hiểu gì về thân thế của má nàng. Nhược Lan chỉ cho nàng biết ba nàng là một vị tướng, ba nàng đã tử trận tại lục địa Trung Hoa khi đánh giặc với Cộng Sản. Nhưng ba nàng là ông tướng như thế nào?

Không Quân? Hải Quân hay là Lục Quân, quả thực nàng không nhớ rõ, vì khi đó nàng còn bé, nàng chỉ nhớ mang máng về ba nàng, bây giờ nàng chỉ biết ba nàng là một người đàn ông thế thôi nhưng không biết gì nữa. Mộng Linh cũng còn nhớ chẳng biết lý do gì nhưng má nàng khóc, khi ấy má nàng ăn mặc có vẻ xa hoa lắm, má nàng từng ngồi xe du lịch, có rất nhiều đàn ông sang trọng theo má về nhà, nhưng nàng không rõ họ đến nhà để làm gì. Má nàng bây giờ tuy hãy còn trẻ nhưng tánh tình đã lắm cảm nhiều, má nàng cấm nàng có bạn trai, không cho mở bal tại nhà, ban đêm không cho về trễ. Nàng không hiểu má nàng, nàng

không hiểu một tí nào về tâm trạng của má nàng cả. Mộng Linh cũng nhớ tới Tú, Tú là em nuôi của nàng nhưng nàng rất ghét cô ta, có lẽ tại Tú thường nịnh bợ má nàng, trước mặt nàng Tú biết dùng những lời lẽ khéo léo để mua được lòng nàng, Tú luôn luôn đứng về phe của má chống lại nàng. Tuy thế, Mộng Linh cứ hỏi lộ cho Tú, nếu không có Tú che chở nàng thì Mộng Linh không có cách nào trốn đi chơi được. Mộng Linh thấy rằng nàng đi học không có khiếu học chữ, má nàng cho nàng đi học khiêu vũ hay là đi học hát thì hơn. Giáo sư của nàng cũng từng nói như vậy, giáo sư khen nàng có thiên tài về âm nhạc, nếu nàng chịu khó luyện thì chắc chắn nàng sẽ trở thành một ca sĩ nổi tiếng. Khi nghĩ tới hát thì nàng cảm thấy thích thú hơn học chữ nhiều. Đã có người khích lệ nàng, khen ngợi nàng, nàng cảm thấy đó là điều vinh hạnh, học chữ mà làm gì? Học nhiều quá có khi trở nên điên mất, nghĩ thế bỗng dưng nàng cười, nàng cho rằng nàng đã thắng trận rồi, nàng lấp bắp:

- Những người học cao đều mắc bệnh thần kinh.

Một lát sau Mộng Linh ngừng đầu lên nhìn đằng trước rồi nàng như chợt tỉnh hỏi tài xế taxi:

- Ông đưa tôi đi đâu thế?

- Cô mới nói đưa cô đi bệnh viện thần kinh mà?

- Bệnh Viện thần kinh cái gì? Tôi về nhà.

- Thành phố Đài Bắc chỉ có một bệnh viện thần kinh thôi, bệnh

viện đó ở tại Bắc Đầu, con đường này là đúng rồi. Thưa cô tôi không phải hạng người bắt lương thấy cô không biết đường rồi cho xe chạy vòng vòng để đồng hồ nhảy nhiều tiền đâu?

- Không phải thế ông ơi, tôi nói...thôi ông cho xe quẹo trái, thật chán ghê.

Bác tài xế cũng không kém lắm cảm:

- Còn trẻ mà tại sao cô nóng tính quá vậy?

Mộng Linh nói:

- Tôi bỏ tiền ra ngồi xe hay là để nghe ông xài xê?

Bổng tài xế thắng xe lại nói:

- Xin mời cô xuống xe.

- Sao? Tôi trả tiền mà ông không chịu đưa tôi à?

- Mời cô ngồi xe khác, xe của tôi chở không nổi cô.

- Ông nói thế nghĩa là sao?

Tài xế nói:

- Cô là con cung, xe tôi không chở con cung.

Bất đắc dĩ Mộng Linh phải xuống xe và chặn một chiếc xe khác.

Khi về đến nhà thì đã tám giờ tối.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 4

Quả thật, con người nhờ ngôn ngữ để bày tỏ tình cảm, sự giao đàm giữa Thu Phàm và Nhược Lan chỉ hơn một tiếng đồng hồ thể mà hai người dường như đã thông cảm với nhau lắm. Họ bàn luận với nhau những tác phẩm làm chấn động dư luận hiện nay, họ nói đến những nhà thơ của Ấn Độ, của Nhật Bản, và phong trào "Híp Pi" ở Hoa Kỳ, rồi họ cũng nói đến vấn đề hội họa của Trương Đại Thiên ở Đài Loan, họ cũng bàn đến trình độ quốc văn của Mộng Linh nữa.

Nhược Lan cảm thấy trong người nhẹ nhõm, vì nàng tưởng rằng cái trách nhiệm giáo hóa con mình có thể giao cho Thu Phàm đảm nhiệm. Nàng nói:

- Con bé thông minh thì có thông minh, nhưng lại ham chơi, không chịu học hành chi cả. Ông Phàm có thể dạy dỗ cháu dùm tôi, cháu hư có lẽ tại tôi cưng cháu quá mức.
- Xin bà cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết mình giúp cháu tiến bộ.

Nhược Lan nhìn đồng hồ rồi chau mày, trong cảm giác của Thu Phàm, chỉ một cái nhăn mày của Nhược Lan cũng dồi dào vận điệu, nó sống động như một bức tranh sơn dầu.

- Tại sao giờ này con bé còn chưa về?

Nhược Lan đứng dậy định đi mở cửa phòng đọc sách, khi cánh cửa vừa mở ra ngoài thì đụng phải Mộng Linh, khiến cho cô ta thiếu điều ngã ngửa ra đằng sau, vì khi ấy Mộng Linh đang ghé mắt ở lỗ chìa khóa nhìn trộm vào trong. Nhược Lan reo lên:

- Mộng Linh, con đó hả...

Mộng Linh hơi luống cuống nhưng cười tỉnh bơ:

- Con về lâu rồi má.

- Vào trong chào giáo sư đi con.

Nhược Lan nghiêm nghị nhìn con.

Mộng Linh không dám nghịch ngợm nữa, nàng đưa mắt quan sát Thu Phàm một lượt, khiến cho Thu Phàm cũng lấy làm lúng túng.

- Chào giáo sư ạ.

- Chào em.

- Giáo sư cứ gọi tên cháu là Linh được rồi.

Nhược Lan cùng Mộng Linh ngồi chung ở chiếc ghế dựa, cô bé nhìn Thu Phàm hỏi:

- Thưa giáo sư, nghe nói giáo sư biết viết tiểu thuyết, giáo sư dạy em nhé. Bên Pháp có một người tên là Sartre mới 18 tuổi đã

nổi tiếng, theo giáo sư đó có phải là thiên tài không?

Bị Mộng Linh hỏi bất thần, Thu Phàm không biết trả lời sao.

Nhược Lan rầy con:

- Bài học của con còn lo không xong thế mà muốn học viết văn, chưa biết đi mà muốn chạy sao được, trên đời này đâu có chuyện gì là dễ.

- Con nói chuyện với giáo sư mà, trước kia má thường bảo con khi người khác đang nói chuyện thì mình đừng có xía miệng vào, không phải sao.

- Con cái gì mà ngu ghê không, thôi chúng ta xuống dưới dùng cơm.

Thu Phàm định từ giã ra về và hứa ngày mai sẽ bắt đầu dạy Mộng Linh học. Nhược Lan giữ lại không được nên hai mẹ con cùng đưa Thu Phàm ra cửa và chỉ cách cho Thu Phàm đón xe ra về thành phố. Ra khỏi cổng, Thu Phàm đi trên xa lộ tráng nhựa, một cơn gió thoảng lùa nhẹ qua mặt chàng. Thu Phàm thầm nghĩ, thế là mình đã tìm được một việc làm thật dễ dàng, lại có một chỗ ở vừa ý, đó là sự may mắn hay là một sự ngẫu nhiên?

Là một sinh viên tốt nghiệp ở trường Đại Học Ngoại Giao, ra trường mấy năm nay Thu Phàm vẫn lặn ngụp trong trường đời, những lý tưởng mà chàng ôm ấp trong thời xa xưa nay đã phai mờ, tất cả hy vọng đều tan dần theo thời gian. Trong chuỗi ngày qua chàng đã được những gì? Trước kia chàng thích viết văn, rồi

từ từ chàng đã bị người ta bắt buộc phải viết văn, và cũng nhờ viết nhiều bây giờ chàng đã chính thức trở thành nhà văn. Tuy đã trở nên một nhà văn, nhưng cái nghề viết văn đó không thể đưa chàng ra khỏi cảnh cô đơn, chàng vẫn thấy lẻ loi, vẫn bất đắc chí. Trong khi chàng mãi miết suy nghĩ như vậy thì bỗng có tiếng gọi tên chàng:

- Anh Phàm.

Chàng chưng hửng, đó là một chiếc xe du lịch đậu bên cạnh chàng, trên xe ngồi một người đàn bà mập ú nhìn chàng cười hi hi.

- Bộ quên tôi rồi sao? Nhớ kỹ lại coi. Quả thật Thu Phàm cảm thấy ngạc nhiên, vì chàng không thể nhớ ra nàng là ai, chàng có quen với người phụ nữ mập mạp như thế bao giờ. Bây giờ chàng cũng cười hề hề trả lễ và lắc đầu. Người thiếu nữ ngồi bên cạnh người đàn bà mập mạp một cái rồi nói:

- Chắc má đã nhìn lộn người rồi đấy, ông ấy có quen với má đâu?

Người phụ nữ mập mạp hỏi:

- Có phải anh tên là Thu Phàm không?

- Có phải ông là người tỉnh Liêu Ninh?

Thu Phàm thờ thẩn gật đầu, chàng cúi đầu suy nghĩ, dường như người này chàng có gặp qua một lần chẳng nhớ ở đâu đây, người phụ nữ mập mạp kia cười hỏi:

- Anh là Thu Phàm học ở trường Đại Học Ngoại giao phải không?

Câu hỏi của người phụ nữ khiến cho Thu Phàm cảm thấy bối rối, trong trí nhớ của chàng dường như có một thiếu nữ nước da thật trắng, thân hình gầy gầy, từng thơ từ qua lại với chàng một thời gian khoảng một năm, nhưng tại sao người này lại mập thế?

Người phụ nữ thấy Thu Phàm không nhận ra y, bà ta sa sầm nét mặt thở dài, rồi ngẩn ngơ nhìn xa xa, bà ta lắp bắp:

- Gần hai mươi năm rồi, không trách chi anh nhận không ra tôi.

- Cô là...Thu Hà phải không?

Đột nhiên Thu Phàm đưa tay ra nắm lấy tay Thu Hà, cử chỉ của chàng là cử chỉ vô ý thức. chàng đã quên cả có đứa con gái của nàng đang ngồi bên cạnh. Thu Phàm mừng rỡ nói:

- Thu Hà, em thay đổi nhiều quá, anh không nhận ra em nữa.

- Anh coi con nó 19 tuổi rồi đấy, thử hỏi sao em không già? Nhớ năm chúng ta quen nhau em mới 17 tuổi thôi.

- Anh cũng già rồi, cũng may là em còn nhận ra anh.

- Anh cũng vẫn như xưa, cách đi, cách đứng và cách ăn nói nữa....

Hai người dường như có muôn ngàn điều cần nói, đứa con gái của Thu Hà nói với mẹ:

- Tại sao má không mời bác đến nhà mình nói chuyện?

- Nhà em ở trên núi, mời anh đến nhà chơi nhé.

Thu Phàm chần chừ một lát rồi nói:

- Em cho anh địa chỉ đi, bữa khác anh đến.
- Nhưng tại sao anh đi lang thang ở đây?
- Đi thăm một người bạn.
- Gia đình ở Đài Bắc phải không?
- Vâng, anh ở một mình.
- Vợ anh đâu?
- Anh chưa có vợ.
- Thế sao?

Thu Hà nhìn con gái rồi hỏi tiếp:

- Hiện giờ anh đang làm việc ở bộ phải không?
- Không, nói ra mắc cỡ lắm, hiện giờ anh viết bài cho một tờ báo.
- Thế à?

Hai người thờ thẩn một hồi lâu rồi Thu Hà kêu Thu Phàm bữa khác đến nhà chơi. Chàng gật đầu lia lịa, thế là họ chia tay nhau tại nơi này.

Thu Phàm vẫn đi bộ từ từ trên lề đường, vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng chàng nhớ lại khoảng thời gian yêu đương của chàng hồi còn đi học. Khi đó Thu Hà là một nàng con gái đa sầu thiện cảm, mà bây giờ nàng đã trở thành người phụ nữ mập mạp mới hồi nãy xuất hiện trước mắt chàng.

Năm ấy, Thu Phàm đang dạo bước trong vườn hoa của trường thì

có người bạn gọi chàng:

- Thu Phàm ơi, có người đẹp tìm mày nè, quen với cô ta hồi nào đó? Quả thật là chó cắn chó không sủa.

Vừa gặp Thu Phàm thiếu nữ hỏi ngay:

- Có phải anh tên Thu Phàm học chứng chỉ ngoại giao không?

Tôi là Thu Hà đây.

- Cô mới từ Đại Hàn trở về đó hả? Tại sao không cho biết trước để tôi đón rước?

- Vì quyết định quá đột ngột cho nên không kịp thông báo.

- Chúng ta không có trao đổi hình với nhau, nếu hồi nãy không phải tự cô giới thiệu thì tôi không nhận ra cô, cô trẻ quá, chỉ đọc thơ của cô tôi tưởng

Thu Hà nói đùa:

- Anh tưởng tôi là bà già bảy tám chục tuổi gì đó phải không?

Thu Hà từ Hàn Quốc về Đài Loan, nàng ở tại nhà hàng lớn, ra vào đều có người mang xe nhà đến đưa rước nhưng Thu Phàm khi đó còn là cậu học sinh nghèo khổ. Hai người gần gũi nhau được một tuần lễ thì tình cảm giữa họ càng thêm đậm đà hơn.

Thu Phàm tự biết mình nghèo, không cân xứng với Thu Hà, đôi khi chàng cảm thấy chán nản, nhưng dường như Thu Hà thật lòng yêu chàng lắm, cho nên chàng đành phải lao đầu vào lưới của yêu đương.

- Anh Phàm à, chuyến này em về đây học, chúng mình làm đám

cưới rồi đấy.

Thu Phàm nắm tay Thu Hà lo lắng nói:

- Em không thấy anh rất nghèo, anh anh phải vừa đi dạy vừa đi học hay sao? Nếu chúng ta làm đám cưới thì làm sao anh có thể nuôi sống em.

- Em có bắt anh phải nuôi em đâu? Chính em cũng phải tìm việc làm nữa chứ.

Rồi một hôm Thu Phàm đưa Thu Hà đến phi trường về Hàn Quốc, trước giờ ly biệt Thu Hà nói:

- Trễ lắm là mười ngày em sẽ trở lại, anh ráng lo coi thợ trang trí căn nhà của chúng ta, tấm ảnh chúng ta chụp chung anh phải mua khuôn treo lên cẩn thận, nhớ treo nó ở phòng khách nhé.

- Anh sẽ làm theo ý em muốn.

- Nhà ngoại giao tương lai của em nhớ mua cho em chiếc giường đôi nhé.

Thu Hà về nước được ba hôm thì chiến tranh Nam Bắc Hàn bộc phát, hằng ngày Thu Phàm đều đọc báo xem tin tức về chiến tranh cuộc ở bên ấy, chàng chờ đợi một lá thư từ Hàn Quốc gửi sang, hằng ngày chàng viết thư gửi đi, nhưng những cánh thư đó giống như đá chìm xuống biển, chỉ có đi mà không có trở lại, chàng đọc báo thấy tin vùng Hán Giang bị chiến tranh tàn phá, dân chúng phải tản cư đi nơi khác. Phải chăng đó là một quà tặng của thời đại cho tuổi trẻ? Thu Phàm đã chờ trông mút mắt, tất cả

những niềm hy vọng đã trở thành bào ảnh. Mỗi độ đêm khuya canh vắng, mỗi khi trăng sáng treo trên đỉnh đầu thì chàng tưởng nhớ đến Thu Hà, nhớ đến cái cảnh trước kia hai người ở bên nhau....

Thu Phàm dở từng lá thư mà trước kia Thu Hà gửi cho chàng, giờ phút này chàng mới phát giác ra cái giá trị lâu dài của văn tự, giống như câu nói của một nhà văn nào đó: Những gì viết trên giấy mới là có giá trị nhất.

ôi chiến tranh, chàng thù ghét chiến tranh, chiến tranh khiến chàng lậm lạc, khiến chàng thôi chí, khiến chàng nhìn thấy bề trái của cuộc đời, khiến chàng chán ngán chánh trị và bỏ giấc mộng làm nhà ngoại giao.

Ký ức như từng cơn sóng to đập mạnh vào cõi lòng của Thu Phàm. Cảnh từ biệt hai chục năm trước đây, cảnh thiếu nữ ngã người vào lòng chàng thủ thỉ, cái dĩ vãng đáng ghi nhớ đó dường như mới xảy ra hồi hôm qua, nhưng nó đã bị chôn vùi hai chục năm nay bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 5

Thu Phàm dùng cơm chiều tại một tiệm mì dẹp xẹp bên đường, nói là ăn cơm chiều chứ thật ra chàng chỉ ăn một hai tô mì gì đó cho đỡ lòng, thậm chí chàng cũng không nhớ chàng đã ăn mấy chén và ăn những gì? Đầu óc chàng rối tung chàng nghĩ tới những gì vừa mới xảy ra ngày hôm nay, nó giống như một giấc mơ Nhược Lan là người đàn bà như thế nào? Có phải nàng là một góa phụ giàu có? Hay nàng làm vợ lẽ của người ta Hay là?...

Có một điều quái gở nữa là tại sao bữa nay chàng gặp lại Thu Hà? Người phụ nữ này đã xa cách trên bảy ngàn ngày qua Rồi hôm nay gặp lại tại nơi này. Mặc dù đó là cuộc trùng phùng hơn hai mươi năm xa cách nhưng chàng không cảm thấy vui mà trái lại còn bức dọc nữa là khác. Kẻ tạo hóa dường như cố tình vén tấm màn tình cảm của chàng lên, muốn vạch con tim rướm máu của chàng ra.

Khi chàng về đến cư xá thì trong nhà không có ai cả, bức ảnh của nàng Mona Lisa vẫn mỉm cười với chàng, dường như đó là một sự mỉa mai. Chàng đi tới đi lui trong phòng một lát rồi ngã người xuống giường hút một hơi hai điếu thuốc lá. Mắt chàng nhìn khói thuốc bay tản mát trong phòng mà đầu óc chàng lại nghĩ tới những khuôn mặt đàn bà trong bữa nay.

Bỗng nhiên chàng ngồi dậy, dùng tay vỗ trán, chàng cảm thấy đêm hôm nay là đêm dài nhất, nó thật khó qua, nếu ngày thường thì chàng ngồi bật dậy mở đèn viết bài, như đêm nay chàng không thể viết một chữ nào cả. Rồi một ý nghĩ từ đâu đến, chàng muốn say Đúng, chàng muốn say để giải hết thiên cổ sầu.

Thế là chàng bước vào một tiệm rượu, ánh đèn trong tiệm làm chói mắt chàng, có lẽ chưa uống mà chàng đã say rồi, thật vậy, trên đời này có nhiều người chỉ uống một hớp rượu thôi thì họ đã say. Chàng vào đây uống rượu, nhưng chàng không buồn nhìn xem đó là hiệu gì, miễn là có rượu bán thì thôi. Anh bồi bàn đưa chàng vào trong ngồi ở một chiếc bàn, Thu Phàm ngồi lặng lẽ ra đó. Một lát sau anh bồi hỏi:

- Thưa ông muốn dùng chi?
- Thứ chi cũng được, tôi cần rượu.
- Vâng, ông muốn uống rượu chỉ Rượu ngọt nhé, rượu Tây nhé? hay là rượu đế?
- Tôi muốn rượu.

- Vâng, vâng. Tôi sẽ mang rượu ngon cho thầy.

Khi đồ nhậu vừa mang đến thì tức khắc có một người con gái thân hình gầy gầy, thon thon, nụ cười ngọt ngào bước đến, cô ta nhìn Thu Phàm cười duyên. Bàn bên cạnh có mấy tên bợm đang "xinh xum bao" để uống rượu, có bàn thì bàn luận đến con gái, kẻ thì ăn nói tục tằn. Ngay khi đó người phụ nữ nói:

- Dạ. Em tên Thu Cúc, còn anh tên chi?

- Tôi tên Thu...

Bỗng dưng Thu Phàm cảm thấy buồn cười, chó má thật, đúng là "Thu phong táp táp", mình tên Thu Phàm, người yêu đầu tiên tên Thu Hà, bây giờ lần đầu tiên vào quán nhậu có người con gái đến tự giới thiệu là Thu Cúc. Quả thật là chó má.

Người phụ nữ hỏi:

- Tại sao thầy cười?

- Không có chi hết, tôi tên Thu Phàm.

- Ồ cái tên của anh đẹp quá.

Thu Cúc cho rằng đó là cái tên giả của chàng nhưng nàng không buồn lật tẩy nó làm gì, nàng chỉ nhằm mục đích kiếm tiền thôi, ai muốn lấy tên gì thì mặc. Thu Cúc liếc Thu Phàm rồi nói:

- Anh đẹp trai lắm.

- Tôi không thích người ta nói nịnh tôi.

- Anh này kỳ ghê không?

- Tôi dễ ghét phải không?

- Không anh đừng nghi oan em tội nghiệp, em thấy anh có tánh hơi kỳ cục.

- Kỳ cục à?

Thu Cúc cười rồi nâng chén rượu cho chàng, Thu Phàm nâng ly lên ực cạn, Thu Cúc khen ngợi:

- Tửu lượng khá lắm, nhưng anh nên lót lòng một tí đi.

- Cám ơn cô.

Nàng liếc yêu chàng:

- Anh lịch sự ghê.

- Lịch sự cái khỉ khô.

- Tại sao anh nói thế, bộ anh xem em chả ra gì phải không?

- Tôi tự coi tôi chả ra gì hết.

- Anh thấy em có giống minh tinh màn bạc không?

- Giống lắm, em còn đẹp hơn minh tinh nữa cơ.

- Anh nói nịnh em là gái bán bar làm gì mà đẹp hơn mà đẹp hơn minh tinh?

- Gái bán bar với minh tinh có khác nhau thế nào đâu?

- Có chứ.

Nàng bĩu môi rồi nói tiếp:

- Em đâu có sang trọng như người ta.

Thu Phàm nheo mắt hỏi:

- Thế nào gọi là sang trọng?

- Em không thể giải thích, nhưng người ta đều khinh rẻ bọn

chúng em.

- Nhưng bắt người khác coi trọng để mà làm gì?
- Em mong người ta coi trọng em, nhất là bạn bè.
- Vậy thì khó lắm, thôi đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, làm người chỉ sống cho mình là đủ rồi, đừng nghĩ viễn vông vô ích.

Thu Cúc thành thật nói:

- Thuở giờ chúng em không để ý mình có nhân phẩm gì không? Miễn là có tiền thì chúng em tiếp khách, chúng em sống vì tiền.
- Chỉ biết có tiền thôi sao?
- Không có tiền làm sao sống được?
- Nếu có tiền mà chết thì sao?
- Anh này kỳ ghê không, em không nói cả nhằng với anh nữa đâu, thôi uống rượu đi.

Thu Cúc cầm ly rượu đưa cho chàng.

Thu Phàm hỏi:

- Cô là người như thế nào?
- Là hạng con gái dành riêng cho đàn ông đùa giỡn.
- Cô đừng tự hạ mình thế, thật lòng mà nói, trên đời này người ta lợi dụng lẫn nhau thì đúng hơn.
- Bữa nay anh có bao em không?
- Bao nhiêu tiền mới có quyền thưởng thức tuổi xuân của cô?
- Có một ngàn đồng thì em đi với anh.
- Đi đâu?

- Anh không biết thật hay giả dờ không biết?
- Cả hai.
- Anh say rồi, để em lấy thuốc giải rượu cho anh uống.

Thu Cúc nói thế để mượn cớ đi sang bàn khác, Thu Phàm không quan tâm đến điều đó, chàng tiếp tục cạn ly và miệng ngâm nga:

"Độc chước vô tương thân,

Đối ảnh thành tam nhân".

(Uống rượu một mình không có bạn bè,
chị Hằng với bóng với ta là ba người)

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 6

Bình Minh vừa ló dạng thì Thu Phàm thức dậy, những gì xảy ra hồi qua chàng không nghĩ tới nó nữa. Tắm rửa xong xuôi chàng lật đật về nhà lo thu xếp đồ đạc, trong đó gồm có sách vở và cả một chồng bản thảo. Hôm nay là một sự bắt đầu, là một ngày mới có thể mang đến cho chàng nhiều may mắn chàng mong rằng trong khung cảnh thanh vắng tại nhà của Nhược Lan chàng có thể sáng tác được tác phẩm hay. Mà chính Nhược Lan cũng có một tâm trạng giống như Thu Phàm để đón tiếp những gì sắp tới, nàng lấy làm mừng rỡ khi tìm được một vị giáo sư cho con mình. Nàng tin rằng sang năm con mình thế nào cũng thi vào được Đại Học.

Ở tại nhà của Nhược lan Mộng Linh nói chuyện với Tú:

- Tao không biết tại sao má cứ lo nếu trình độ kém thì nhiều lắm là sang năm không vào được Đại Học là cùng.
- Má hy vọng chị thi vào đại học, em muốn học mà không được,

chị lại không chịu học.

- Vậy thì kêu ông giáo sư nọ Ôn bài cho mày đi.

Buổi sáng vừa thức dậy Mộng Linh muốn đi tìm đứa bạn chơi, vì bữa nay tốt trời mùa mưa sắp tới rồi, mấy ngày nay tốt trời không đi chơi thì vài bữa bước sang mùa mưa có muốn đi chơi cũng không đi được nữa. Bữa nay má nàng dặn nàng phải ở nhà chờ giáo sư đến, hôm nay là ngày đầu, phải để cho giáo sư có một ấn tượng tốt với học sinh. Nhưng ngày chủ nhật mà bắt nàng ở nhà quả thực là một điều bực đối với nàng.

- Nếu em được đi học khỏi phải học kèm em cũng thi đậu.

- Mày đừng có nói khoét.

- Nếu em học hết chương trình tú tài không cần phải cố gắng em cũng thi đậu Đại Học.

- Chưa chắc, mày không thấy trên đời này thiếu gì người đã cố gắng hết mình nhưng đã có mấy người thi đậu?

- Theo chị làm như thế nào mới đậu?

- Không cần thi không cần học gì hết, tao muốn học nhảy đầm.

Mộng Linh vừa nói vừa đứng dậy nhảy múa, vì sơ ý chân nàng đá vào cạnh bàn.

- á da, cái bàn mắc dịch, đem bỏ nó khuất cho rồi đi, để nó ở trong phòng làm cản trở vô ích.

Nhược Lan chợt xuất hiện tại cửa nói:

- Mộng Linh à, bộ con làm loạn đó hả, năm nay bao nhiêu tuổi

rồi? Tánh tình như con nít.

- Con biểu diễn một đường lả lướt cho con Tú nó xem mà.

Nhược Lan liếc yêu con và nói:

- Con không biết mắc cỡ chút nào hết, con tập thể dục thì coi được, nếu khiêu vũ có ma mà coi cho.

- Má ơi, con muốn tập khiêu vũ?

- Con lo học bài đảng hoàng trước đã.

- Con gái mà học nhiều để làm gì?

- Con nói bậy.

- Thôi má đừng giận để con học.

- Con đâu có biết? khi cần đến thì con mới thấy rằng mình học quá ít.

Nhược Lan nhìn Tú rồi dặn cô ta:

- Tú à, con đi thay quần áo đi, lát nữa giáo sư đến, má muốn mời ông ta dùng cơm.

- Vâng ạ.

- Hôm nay má trung diện đẹp lắm, con mới thấy....

Nghe Mộng Linh khen mình như vậy, Nhược Lan cười và kêu con đi thay quần áo cùng đi. Kế đó nàng ngồi ở bộ salon cầm báo lên đọc. Một lát sau Mộng Linh đứng ở đầu thang lầu nói vọng xuống:

- Má, con thay áo quần rồi nè.

Nhìn thấy con, Nhược Lan chau mày:

- ý chết, con sắm chiếc củng hồi nào mà ngắn thế, hơn nữa màu mè khó coi quá.

- Má không biết đó là chiếc mini jupe thịnh hành nhất hiện nay đây.

- Má không ưa thứ mini Jupe đó đâu, mau thay bộ khác đi.

Mộng Linh nhăn nhó:

- Má thật thấy ghét ghê.

Tú từ trong phòng bước ra trông thấy chiếc mini Jupe của Mộng Linh cô ta trở mắt hả hê định nói chi đó, nhưng chưa kịp nói thì bị Mộng Linh nói trước:

- ê, mầy dòm gì đó con nhà quê, đây là chiếc Jupe có thể giúp cho thiếu nữ trình diễn cặp đùi đẹp mầy biết không?

- Em có nói chị mặc chiếc jupe đó không đẹp đâu mà chị nói thế?

- Mầy cũng may một chiếc mặc đi, hai đứa tụi mình cùng mặc, như thế má sẽ không rầy tao.

- Em không dám mặc.

- Đồ ngu, sợ cái gì? Có ai dám ăn thịt mình mà sợ?

- Đi đường bị người ta dòm ngó mắc cỡ lắm.

- Ôi, đầu óc của mầy thuộc thế kỷ 18, mầy không xứng đáng làm con người của thời đại. Mầy không thấy con gái Mỹ bây giờ không mặc "xú chiên" mà để ngực hở nữa à? Chẳng lẽ chúng ta còn muốn bó chân như ngày xưa nữa?

- Tại sao người Mỹ đã lên cung trăng rồi mà mình không so sánh

với họ điều đó mà đi so sánh mặc áo hở hang?

Bị Tú chất vấn, Mộng Linh tìm việc khác để trả lời để biện hộ cho mình:

- Mày muốn làm thầy đòi đó hả? Mày có thấy phim võ hiệp của Mỹ không, các hiệp sĩ còn biết bay, biết đi trên vách tường nữa chứ.

Tú ngơ ngác trước câu hỏi của Mộng Linh, vì quả thật nàng chưa thấy phim Mỹ biết phi thân, biết đi lộn ngược đầu như phim kiếm hiệp Trung Hoa nên nàng trầm ngâm. Mộng Linh được nước hỏi tiếp:

- Mày chịu thua rồi chứ?

Tú không hiểu ý:

- Thua cái gì?

- Tao nói từ rày về sau mày đừng có lý luận với tao, vì mày còn cách tao xa lắm.

- Ai đi cãi bướng với chị?

- Mày nói tao cãi bướng phải không? Bây giờ tao hỏi mày một câu thật giản dị thử coi mày có trả lời được không? Một cộng một là mấy?

Tú trả lời ngay:

- Là hai chứ mấy.

- Há há há! Dốt như con bò, một cộng một là T

Tú ngơ ngác:

- Nói tầm bậy.

- Mày ngu lắm, một ngang với một ngang dọc có phải là T không? Đầu óc gì mà không linh động tí nào cả, con người lạc hậu như mày không xứng đáng mặc mini jupe mày biết không? Lý luận ngang tàng của Mộng Linh khiến cho Tú tức đến đỏ mặt. Ngay khi đó Nhược Lan ở dưới lầu hỏi:

- Hai đứa cãi nhau gì đó?
- Xong rồi má ơi, con nói chuyện đùa với con Tú mà.
- Nói chuyện đùa cái gì? Nói tầm bậy đó chứ.
- Tao nói tầm bậy cho trâu nghe

Nhược Lan rầy con:

- Con lớn rồi biết chưa? Đừng để cho má rầy là xấu hổ lắm đó.
- Vâng ạ.

Mộng Linh làm mặt hề với Tú rồi bỏ vào buồng. Nhược Lan ngồi đợi thêm năm phút đồng hồ nữa thì Thu Phàm đến, nàng mừng rỡ ra đón tiếp chàng. Hôm nay Thu Phàm mặc bộ vest xám sẫm, cử chỉ có vẻ đứng đắn. Vừa thấy mặt thì Nhược Lan nói ngay:

- Vào nhà nghỉ mệt đi giáo sư, hành lý để đó con Tú nó xách.
- Chả có chi cả, để tôi tự xách cũng được.

Tú nói:

- Thừa giáo sư, để tôi xách va ly cho giáo sư, trên phòng đã dọn dẹp xong xuôi rồi, hôm nay má tôi mời giáo sư đi dùng cơm để

mừng giáo sư mới đến.

Thu Phàm nhìn Nhược Lan:

- Bà Lan khách sáo quá khiến tôi lấy làm ngại.

Mộng Linh đứng bên cạnh nói:

- Đó là lễ nghi đầy giáo sư ạ, ngày xưa học trò còn phải quỳ lạy giáo sư nữa cơ.

- Tôi chỉ hy vọng giúp em đọc chương trình để chuẩn bị đi thi, nếu không thì phụ tấm thịnh tình của bà Lan biết mấy.

- Tìm được giáo sư giỏi như ông Phàm thì tôi yên tâm lắm rồi.

Bỗng Mộng Linh hỏi một cách thơ ngây:

- Thưa giáo sư có biết hát không ạ?

Thu Phàm trả lời:

- Biết nhưng hát dở lắm

- Má em hát hay lắm, từ từ giáo sư sẽ biết.

- Vâng

Nhược Lan ngượng ngùng nói:

- Giáo sư đừng nghe lời cháu, thỉnh thoảng tôi hát một vài bài cho đỡ buồn thế thôi.

- Bà Lan có học hát chứ?

- Không, tôi chỉ thích âm nhạc thôi.

- âm nhạc có thể làm dịu tính tình con người, thảo nào trông bà có vẻ hiền dịu lắm, giống như một bài thơ vậy.

- Nhà văn đừng có ngạo tôi chứ.

Thu Phàm vỗ vai Mộng Linh nói:

- Thầy nói có đúng không em?
- Theo con thấy má còn đẹp hơn bài thơ nữa chớ.
- Còn lại hòa theo giáo sư nói nịnh má nữa rồi.

Bỗng dung ánh mắt của Thu Phàm và Nhược Lan không hẹn mà gặp nhau, ánh mắt thành thật của Thu Phàm khiến cho cõi lòng Nhược Lan lặn tẩn gọn sóng. Đó là con người như thế nào? con người có học thức, cử chỉ tao nhã, nhưng tại sao chưa có gia đình? Phải chăng vì đặt điều kiện quá cao? Hay là đã chán ngán trên con đường tình ái? Quả thật người là một vật rất khó hiểu, mỗi người có một con tim khác nhau, mỗi người có khuôn mặt không giống nhau, kẻ thì mặt dài, kẻ thì mặt vuông, kẻ thì mặt tròn, kẻ thì hiền, kẻ lại dữ. Con người là suy đoán lẫn nhau, hận thù nhau, thương yêu nhau, nói tóm lại là con người rất phức tạp, rất khó mà dùng giấy mực tả cho xiết.

Nhược Lan mời Thu Phàm đi ăn cơm, bây giờ họ đang ngồi trong một tiệm ăn, họ vừa ăn vừa bàn tán chuyện đời, ban đầu họ nói tới âm nhạc, rồi họ nói đến nhân tình thế thái, sau cùng họ bàn đến đời sống của các tài tử màn bạc.

Mộng Linh nói:

- Tại sao mấy cô minh tinh thường hay tự tử hả má?
- Giáo sư trả lời hộ tôi đi, chính tôi cũng thường thắc mắc, tại sao đời sống của họ có vẻ sung sướng quá mà lại đi tự tử?

- Vì họ đã hưởng thụ hết tất cả những thứ gì tốt đẹp và sang trọng và tốt đẹp nhất ở trên đời này rồi, bởi thế họ không cần sống nữa.

Nói là nói thế chứ thật ra Thu Phàm cũng như Nhược Lan đều biết rõ cái nguyên nhân sâu xa của những nàng minh tinh đã tự tử rồi. Họ tự tử chẳng phải vì họ đã hưởng quá nhiều rồi đâm ra chán ngán cuộc đời, mà chính vì tình cảm của họ quá bối rối, tâm hồn của họ quá trống trải, cuộc sống xa hoa không đủ trám đầy cái khoảng trống trải đó, cho nên họ mới giải quyết đột ngột như vậy.

Mộng Linh ngồi bên cạnh hai người lớn tuổi đang bàn chuyện nhau, nàng cảm thấy những mẩu chuyện đó không mấy ăn rơ với nàng, nàng cảm thấy nhàm chán do đó cô ta kéo nhẹ Tú rồi rỉ tai:

- Chúng ta qua thương xá bên cạnh mua hàng, để cho má với giáo sư ngồi đây nói chuyện.

- Không được.

- Tại sao không được? Bộ mày không thấy má thích ông giáo sư lắm sao?

- Nói tầm bậy, má thích ông chung quy cũng vì chị đó.

- Mày không thấy bữa nay má trung diện rất trẻ hay sao? Trước kia má đâu có sửa soạn như vậy, tao không muốn ở đây làm kỳ đà cản mũi.

- Vậy mình nói với má như thế nào?

- Mình nói đi mua đồ.

Ngay khi đó Nhượng Lan đang mê say nói chuyện với Thu Phàm nên hai người đều không để ý đến hai thiếu nữ này làm gì cả.

Thu Phàm nhìn quanh quần rồi nói với Nhượng Lan:

- Bầu không khí ở đây dễ chịu ghê.

- Vâng, âm nhạc thật hay theo tôi nghĩ ngồi nghe nhạc và ăn cơm thật là hưởng thụ.

Nhượng Lan nhìn Thu Phàm khi đó Thu Phàm cũng đang nhìn Nhượng Lan, bốn mắt không hẹn mà cùng lúc gặp nhau tại một điểm, hai người cùng cười, nụ cười họ thật nhẹ nhàng và hàm súc.

Mộng Linh bước tới nói với mẹ:

- Má, con với chị Tú sang gian hàng bên cạnh mua chút đồ dùng...

Nhượng Lan mở ví ra hỏi:

- Muốn xin tiền phải không?

- Dạ không à, tụi con còn tiền, con muốn nói cho má biết thế thôi, chút nữa tụi con trở về đây.

- Một chút nữa người ta còn mang trái cây ra cho chúng ta tráng miệng nữa.

- Chút nữa tụi con trở lại đây ăn.

Hai thiếu nữ nắm tay nhau gật đầu chào Thu Phàm rồi họ liếc nhau cười đắc ý.

Thu Phàm và Nhược Lan ngồi tại căn phòng ấm cúng này, chỗ ngồi thật êm, tiếng nhạc thật du dương, ánh đèn thật khêu gợi. Đôi nam nữ dường như có muôn ngàn lời muốn kể cho nhau nghe.

- Chắc giáo sư có nhiều độc giả trung thành thì phải?
- Tôi thường nhận được thơ của độc giả bốn phương gửi đến, phúc đáp thơ cho độc giả cũng là một điều thích thú. Có khi độc giả viết thơ đến kể những câu chuyện tình của chính họ cho mình nghe, nhờ mình viết cho họ một cuốn truyện.

Nhược Lan thích thú hỏi:

- Một nhà văn chắc có nhiều mối tình lắm.
- Tình yêu với học vấn không có liên quan gì đến nhau cả, học vấn có thể đi tìm, còn tình yêu thì chỉ có thể gặp nhưng không thể tìm, dẫu muốn tìm cũng tìm không gặp.
- Đúng vậy.

Nhược Lan trầm ngâm giây lát, dường như nàng đang suy nghĩ việc gì đó, mà chính Thu Phàm cũng thế. Hai con tim xồn xồn này ngay giờ phút đó dường như trở hẳn lại, phải chăng đó là tình yêu? Phải chăng mầm tình yêu đang nảy nở trong lòng của đôi nam nữ trong lứa tuổi trung niên này.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 7

Trong phòng đọc sách vắng lặng như tờ, Thu Phàm ngồi trước bàn học trầm ngâm, bỗng chàng ngẩng đầu nhìn ngọn núi lù lù trong màn đêm bên ngoài cửa sổ. Chàng cảm thấy các vì sao ở trên trời thật huyền bí, giờ phút này lòng chàng cũng sâu xa như dãy núi trước mặt, như những vì sao ở trên trời. Nhưng Mộng Linh ngồi bên cạnh chàng đã gục đầu ngủ trên bàn hồi nào mà chàng không hay. Nhìn mái tóc buông phủ ngang vai, ban đầu chàng định đánh thức nàng dậy, nhưng khi chàng dơ tay lên thì chàng lại để tay xuống, chàng không nỡ đánh thức nàng, chàng định để cho cô ta ngủ thêm tí nữa. Nhưng nào ngờ ngay khi đó Nhược Lan từ bên ngoài xô cửa bước vào, thấy con mình ngủ gục trên bàn, nàng không mấy vui. Thu Phàm lật đật đứng dậy nỡ một nụ cười nói:

- Có lẽ cô bé ở trong trường học quá mệt nên buồn ngủ, thôi để cô ta nằm ngủ một lát hãy hay.

- Chẳng biết bài học đã làm xong hết chưa?
- Để em học từ từ, việc học không thể một sớm một chiều mà hoàn tất được.

Nói xong Thu Phàm nhìn bộ đồ Nhược Lan đang mặc trong mình, bộ đồ ngủ màu cam thật trang nhã. Nàng nhìn chàng mỉm cười, trong nụ cười đó có chứa đựng sự trù mền và quan tâm:

- Chắc giáo sư đói rồi chứ? Để tôi làm chút thức ăn lát nữa thầy trò cùng ăn nhé.
- Dạ tôi không đói, đêm nay trăng đẹp quá nhỉ?
- Có phải giáo sư muốn ra bên ngoài dạo mát?
- Được không?

Câu nói của Thu Phàm hơi thơ ngây, Nhược Lan cảm thấy buồn cười, nàng nhìn chàng dăm dăm một lát rồi nói:

- Tôi đâu có quyền cấm giáo sư.

Rồi nàng liếc Mộng Linh nói tiếp:

- Đêm thu mơ mộng lắm, tôi cùng với giáo sư ra ngoài dạo mát một tí nhé.
- Bà thích mùa thu à?
- Vâng.

Thu Phàm khép cánh cửa lại rồi hai người cùng đi ra ngoài.

Nhược Lan nói:

- Gió thu hiu hắt dễ khiến người ta buồn, nhưng mùa thu khí trời mát mẻ, dễ khiến cho tâm tình con người cởi mở hơn.

- Ở vào hoàn cảnh thanh vắng như thế này thử hỏi tại sao tâm tình không cởi mở?

Câu hỏi thật khó trả lời, lòng của Nhược Lan có trăm ngàn điều muốn nói nhưng không thể thốt ra được. Chính Thu Phàm cũng nhận thấy điều đó, chàng đã đọc thấy cái tâm trạng của nàng. Hai người đi xuống lầu rồi băng ngang qua phòng khách, ra ngoài hoa viên, lúc bấy giờ một cơn gió hắt hiu thổi lại, khiến cho lòng người thấy sáng khoái. Hai người cùng đi tới trước, vài con đom đóm bay ngang đầu họ, tai họ nghe tiếng tỉ tê của côn trùng, đồng thời họ cũng nghe thấy tiếng nước từ dưới hồ phun lên rồi rơi xuống mặt hồ, và tiếng chân của hai người nữa. Hai người đều giữ im lặng, không ai nói một lời, dường như họ không nỡ phá tan bầu không khí vắng vẻ đó thì phải. Họ từ từ đi tới, rồi tự nhiên hai người đi đến chỗ con đường mòn quanh núi giả hồi nào mà họ không hay. Đứng trước cảnh vật này Thu Phàm cảm thấy ngây ngất. Màn đêm quyến rũ lòng người biết mấy, mùi hoa ngào ngạt biết mấy, cảnh vật dễ khiến người ta hoài tưởng, dễ khiến người ta nghĩ tới cuộc đời, nghĩ ngợi đến những tình cảm mộng lung.

- Thừa giáo sư...

- Bà gọi tên tôi được rồi hãy xưng hô bằng cách khác chớ đừng gọi giáo sư nữa.

- Như vậy anh cũng gọi tôi là Nhược Lan mà đừng gọi bà nữa

nhé.

- Tôi e như vậy vô lễ quá.

- Anh là thầy của Mộng Linh, nhưng anh với tôi coi nhau như bạn bè được không?

- Vâng, tôi chấp nhận.

Nhược Lan thần thờ một chút rồi ngược mặt lên cười, nụ cười của nàng thật cởi mở. Nàng nói:

- Tiếng xưng hô chỉ là một đại danh từ, nhưng nó có thể khiến cho đôi bên gần gũi hơn.

Thu Phàm gật đầu, Nhược Lan nói:

- Tôi rất thích mùa thu.

- Nhưng mùa thu khiến cho người ta có một cảm giác thê lương.

Thu Phàm dừng chân dưới một gốc cây bạch lê, lá cây thưa thớt che trên mái đầu, ánh trăng chiếu từng đốm một trên thân hình cao gầy của chàng. Đêm nay chàng mặc áo sơ mi xanh lam và quần tây sọc, trông rất lịch sự và đẹp trai: rolling eyes:

- Tại sao anh đặt tên Thu Phàm nghe thi vị quá vậy?

- Theo sự cắt nghĩa của tôi, Thu Phàm có nghĩa là một kẻ phàm phu tục tử trong mùa thu, nhưng khi đặt tên cho tôi ba tôi có giải thích thế này: phàm có nghĩa là bất bình phàm, tức là không tầm thường.

Nhược Lan lặng lẽ nghe chàng giải thích, Thu Phàm nói tiếp:

- Có lẽ cái tên đã quyết định vận mệnh cho một người, vận mệnh

của tôi cũng bi đát như tên của tôi vậy.

- Theo tôi anh đã hưởng được một mùa thu khônng tầm thường rồi phải không?

Thu Phàm lắc đầu cười chua chát:

- Tôi chỉ ước ao được như lời cô vừa nói.

Nhược Lan lúc này không nói gì nữa mà lặng lẽ nhìn Thu Phàm, hai người bốn mắt nhìn nhau như điện chạy qua cơ thể mỗi người, hai kẻ đều cảm thấy hồi hộp. Thật lâu sau Nhược Lan mới như chợt tỉnh hỏi:

- Anh không lạnh sao?

Hỏi là hỏi thế, nhưng chính Nhược Lan cũng chẳng rõ tại sao mình hỏi vậy.

- Không, nếu cô cảm thấy lạnh thì cô vào trong trước đi, để tôi lang thang ngoài này một lát nữa, vì đêm nay ánh trăng mê hoặc lòng người lắm.

- Vâng, để tôi đi lên lầu coi con Mộng Linh nó đi ngủ chưa?

Thu Phàm nhìn bóng lưng của Nhược Lan, ánh lưng đỏ chập chờn dưới bóng trăng huyền ảo, chàng cảm thấy nàng đẹp như một bà tiên. Đi được vài bước Nhược Lan quay đầu lại, Thu Phàm nhìn thấy mấy giọt nước mắt lung linh trên mặt nàng. Sau cùng nàng bước vội đi vào nhà. Vừa bước vào phòng đọc sách thì nghe Mộng Linh ngâm nga:

- "Xuân tiêu nhứt khắc trị thiên kim,

hoa hữu thanh hương nguyệt hữu âm,
chỉ hữu thư ngai bả thư đọc,
khiêu vũ xướng ca tài khai tâm"

(Đêm xuân một phút đáng ngàn vàng,
hoa có mùi thơm trăng có bóng,
chỉ có một cách mới chăm học,
nhảy đầm ca hát thật hả lòng)

- Làm gì đó con?
- Con đang học bài mà, sao má chưa ngủ?
- Hồi nãy con học bài gì mà nghe bậy bạ vậy?
- Tại sao má cứ theo dõi con hoài vậy? Má còn trẻ, má nên giao thiệp, chẳng hạn như đánh bài, xem xi nê, đi khiêu vũ má cứ ở nhà kiểm soát con chặt chẽ vậy làm sao con chịu nổi?
- Má lo cho con đó con biết không?
- Con thấy ông giáo sư kia cũng cù lần thấy mờ, đến nỗi điệu linh hồn (soul) mà cũng không biết nhảy.
- Con sao mất dạy ghê, má mời người ta đến đây dạy con học bài chứ dạy con nhảy đầm sao?
- Nhà văn mà không biết nhảy đầm làm gì am tường cuộc đời? Con ghét ông ấy ghê vậy đó, mặt mày gì cứ nghiêm nghị làm như thiệt.
- Thiệt chứ sao không thiệt, bộ má mời giáo sư ngồi nói chuyện chơi với con đó hả. Sao? bài làm hết chưa? Làm xong thì đi ngủ

sáng mai thức dậy sớm.

- Vâng à má, ban ngày học, ban đêm học, học hết sách, học chết sách, học chết sách, học để làm học giả.

- Đừng có nhần nhó, học là học cho con chó chẳng phải học cho má đâu mà cần nhần.

Mộng Linh vừa thu xếp sách vở bỗng như nhớ lại điều gì hờn hờ nói:

- Má ơi, giáo sư chưa có vợ đó má, con thấy ông ấy cũng đẹp trai ra phết, để con giới thiệu ông ta một người bạn gái được không má?

Nhược Lan trách con:

- Cứ nói tầm bậy không.

Mộng Linh nhìn mẹ cười nghịch ngợm:

- Con nói thật mà.

- Con cần cái mồm được không.

- Thôi chào má con đi ngủ.

Nói đoạn cô bé bỏ đi về phòng. Nhược Lan nhìn con mỉm cười.

Kế đó nàng ra đứng ngoài bao lơn, để cho gió nhẹ hôn lên mặt và để cho ánh trăng tắm gội toàn thân. Nàng cúi đầu nhìn Thu Phàm đang rảo bước trong hoa viên, lòng nàng dâng tràn một niềm rung cảm, vì trong cuộc đời của nàng đây là lần đầu tiên nàng quen biết một người đàn ông như Thu Phàm. Trước kia nhắc tới đàn ông thì nàng nghiêng răng thù hận, nàng ghét cay ghét đắng

đàn ông. Nàng cho rằng đàn ông nào cũng như thế, người đàn ông nào cũng có dã tâm đối với đàn bà, không có người nào đáng tin cậy cả. Nàng từng cho đàn ông một thứ định nghĩa như vậy. Nhưng ngay khi Thu Phàm xuất hiện trước mặt nàng thì tự nàng lại phủ nhận lời định nghĩa đó ngay, và nàng tin rằng Thu Phàm không phải hạng đàn ông đó. Chàng là người có học thức, chàng đủ điều kiện làm người bạn, người yêu và người chồng lý tưởng của nàng.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 8

Sáng hôm sau Tú vừa làm xong điểm tâm thì nàng lên phòng khách nhìn đồng hồ treo trên tường, đã bảy giờ rồi mà Nhược Lan chưa thức. Tú không muốn đánh thức má nuôi nàng, nên cô ta nhẹ chân bước lên lầu xô cửa phòng của Mộng Lan vào trong.

- Thức dậy đi chị hai, một lát là trễ giờ ôn bài rồi đó.
- Còn sớm chán mà, đêm qua tao học bài tới khuya, trời vừa sáng thì mây đến phá giấc ngủ của tao, con quỷ nhỏ.
- Chị thử nhìn đồng hồ coi mấy giờ rồi mà nói sớm?
- Má thức chưa?
- Má thức từ lâu rồi, hiện giờ má đang tản bộ quanh quần trong nhà.
- Giáo sư đâu? Ông thức chưa?
- Giáo sư đang đợi chị trả bài Anh ngữ.
- Bữa nay thứ bảy mà trả bài cái con khỉ gì, bộ Ông điên rồi sao? Tao thấy ông ta đang tiếp tay má quay tao quá chừng.

- Ông ấy tốt lắm, ông ấy đãi chị cũng tốt đấy chứ. Ông ấy khó là muốn chị giỏi, chị đừng có ghét oan ông ấy.

Mộng Linh xuống giường bước vào phòng tắm, Tú dọn dẹp mền gối cho nàng. Mộng Linh ở trong nhà tắm nói vọng ra:

- Bữa nay tao không trả bài coi ông làm gì tao.

- Làm như vậy chẳng qua chị làm rắc rối cho chị thôi.

- ê Tú, bộ mày cũng mê ông ta rồi đó hả?

- Chị đừng nói như vậy không nên.

- Cả nhà ba người đều đương đầu với tao cả.

- Mọi người đều thương yêu chị mà chị dám nói thế.

- Mày đi nói với ông ta đi, nói rằng bữa nay tao nhức đầu chóng mặt, đau lưng, đau bụng, tứ chi uể oải, bài Anh văn đề thứ hai sẽ hay.

- Làm gì em dám nói dóc như vậy.

- Tại sao không dám? Ráng nói đi rồi tối nay tao mời mày coi tuồng Hai Con Gấu Thành La Mã.

- Thế nào là hai con gấu?

- Thì gấu đực với gấu cái đấy. Tuồng này hay lắm.

- Tại sao chị biết?

- Anh Khương nói cho tao nghe.

- Chị lại đi chơi với cái cậu công tử đó nữa à?

- ê, ăn nói đàng hoàng một chút nghe, anh ấy là người tử tế đó mày.

- Em thấy trước sau gì chị cũng bị anh ta lường gạt, hạng người như hăn ngoại trừ kiếm chuyện đánh lộn ra chả biết làm ăn gì hết.

- Ai nói với mày như thế, ba của anh là người giàu có đó mày.

- Giàu có mà làm gì? Hạng người như hăn tôi thấy chả làm nên chuyện gì cả. Mà cử chỉ của hăn cũng đáng ghét nữa, chị biết không, mỗi khi đến nhà tìm chị hăn đâu có chịu bấm chuông mà cứ huýt sáo giống như bọn côn đồ du đảng.

- Như vậy mới hách chớ vậy.

Tú lắc đầu:

- Quả thật em không biết tâm lý của chị là như thế nào?

- Là thanh niên nam nữ trong thế kỷ hai mươi này phải nhiệt tình, lãng mạn, dám yêu và dám ghét.

- Luận điệu của chị em nghe không vào tai.

- Vậy thì mày nói chuyện với ông giáo sư Phàm đi.

Mộng Linh ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, đột nhiên nàng nghĩ đến chuyện gì đó bèn bỏ lược xuống, tức khắc cầm ống son vẽ vài nét trên tấm gương trước mặt, quả thực nàng có khiếu họa đấy, chỉ vài nét đơn sơ mà khuôn mặt của Thu Phàm hiện rõ lên đó. Rồi lại viết mấy chữ như sau:

"Dễ ghét"

Vừa viết xong thì nàng lại phát giác có một hình dáng của người khác đồng thời xuất hiện trong gương, nàng chưng hửng:

- Chào má.
- Con có thì giờ vẽ bậy trong gương lại không có thời gian trả bài cho giáo sư hay sao?
- Con đi đây má.
- Bữa nay là thứ bảy trả bài xong không được đi chơi biết chưa?
- Con muốn đi coi một tuồng hát má à.
- Chừng nào con thi vào đại học, con muốn đi coi bao nhiêu tuồng cũng được, nhưng bây giờ thì không cho.
- Con đã hứa với bạn bè rồi mà.
- Thì gọi điện thoại cho nó biết bữa nay không đi có được không.
- Làm vậy sao được.
- Con đừng làm cho má giận biết chưa?

Tú trông thấy Nhược Lan có vẻ hơi giận, cô ta bèn bước tới véo vào tay Mộng Linh có ý bảo nàng đừng cãi với mẹ nữa. Mộng Linh làm thinh, Nhược Lan đi xuống lầu, Mộng Linh liệng mạnh cây lược xuống thảm rồi nói:

- Xui xẻo ghê, không có bữa nào đi chơi cho thỏa thích.

Mộng Linh mặc đồng phục mang giày vào rồi đứng trước gương ngắm nghía một lát, nàng lắp bắp:

- Chẳng biết bao giờ mới thôi mặc bộ đồ mặc dịch này?

Nói xong cô ta xách cặp đi xuống lầu, vừa xuống dưới là nàng thấy Thu Phàm đọc báo trong phòng khách, cô ta nhẹ chân đi vào phòng ăn nói với Tú:

- Tao đi nghe Tú, mày nói với má tao uống sữa rồi.

Mộng Linh ra khỏi phòng ăn rồi cỡi xe đạp đi, những cơn gió thoang buổi sáng lướt trên mặt nàng, cô ta cảm thấy sáng khoái, thở phào rồi nở nụ cười đắc ý:

- Thế là mình khỏi phải trả bài.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Nhược Lan trưng diện và thay quần áo xong xuôi bước xuống lầu, vừa thấy Thu Phàm ngồi đọc báo nàng hỏi ngay:

- Thưa giáo sư, bữa nay Mộng Linh trả bài đỡ chứ?

- Học Anh ngữ không thể gấp, phải học từ từ, cô bé phát âm có vẻ sửa lắm.

Thật ra Thu Phàm có thấy Mộng Linh đến trả bài đâu chàng biết cô ta chuồn ra ngoài rồi, vì môn Anh văn chẳng phải là môn chính chàng nhận dạy kèm cho nên nói thế cho qua việc. Chàng đưa mắt nhìn Mộng Lan một lượt, hôm nay bà trưng diện có vẻ sắc xảo lắm. Bà ta mặc một chiếc jupe màu lam dài tới gối, mặc chiếc áo lông trù màu trắng ngắn tay, cổ áo hình chữ V, dưới cổ để hở một khoảng trống trắng nõn nà, hai hòn nhũ hoa trước ngực u lên cao như hai quả núi, tóc chải thật cao theo kiểu quý phụ. Nàng đi đến trước mặt chàng, mũi chàng ngửi được mùi nước hoa thoang thoang tỏa ra từ thân thể của Nhược Lan. Thu Phàm chú ý đến chiếc dây chuyền với viên thủy ngọc đeo tòng teng trước ngực.

Nhược Lan nói:

- Thôi chúng ta đi ăn sáng.

Nhược Lan đi trước, chàng theo sau, bây giờ thì chàng tha hồ mà ngắm nghía thân hình của nàng, thật là cân đối không mập mà không ốm eo thật thon, mông nở nang, từ đầu gối trở xuống đến ngón chân giống như một tác phẩm nghệ thuật của nhà điêu khắc nào đó. Người đàn ông buổi sáng vừa thức dậy nhìn thấy vẻ đẹp đó, quả thật nó còn bổ ích hơn ăn hột gà hay uống sữa tươi. Nhìn vẻ đẹp yêu kiều đó khiến cho con người sáng khoái suốt ngày.

Thu Phàm thâm nghĩ con người há chẳng đi tìm cái đẹp hay sao? Nếu có đẹp thì mới có yêu, mà có yêu rồi thì mới có thể phát ra ánh sáng và nhiệt độ.

Nhược Lan nói:

- Con Mộng Linh nó ham chơi quá, gần như tôi không có cách nào trị nó được.

- Trẻ con ai cũng ham chơi cả, lớn dần sẽ thay đổi đi, cần phải dạy dỗ từ từ, phải làm thế nào cho nó tìm được sự thích thú trong sách vở.

- Chỉ còn một tháng nữa là bắt đầu thi rồi, tôi mong rằng anh Phàm có thể ôn hết chương trình cho cháu trước ngày thi.

- Môn bắt nhất của cháu là Anh văn.

- Con bé này cũng có khiếu sinh ngữ lắm, nhưng cháu lười học văn phạm, hơn nữa cái tật xấu nhất của cháu là mỗi lần cầm sách

lên là buồn ngủ, nói đến đi chơi thì cháu có tinh thần lắm.

Bây giờ hai người đã ngồi vào bàn ăn, Thu Phàm cảm thấy sung sướng được ăn chung với nàng, vì chỉ nhìn nàng nhai, chỉ nhìn bàn tay của nàng gấp đồ ăn, chàng cũng cảm thấy nó đẹp như bài thơ.

Ngay khi đó Nhược Lan thấy Tú đi lại, nàng bèn hỏi Thu Phàm:

- Anh Phàm thích ăn những gì?
- Tôi sống độc thân quen rồi, ăn thứ gì cũng được, món ăn miền Nam cũng thích, mà miền Bắc cũng ưa.
- lát nữa tôi đi chợ mua về cho anh ăn.

Thu Phàm cảm thấy ái ngại bèn từ chối:

- Cô đừng làm vậy coi kỳ lắm.

Nhược Lan liếc chàng rồi nói:

- Dường như đêm qua tôi thấy anh viết truyện phải không?
- Vâng, đêm thu đẹp quá, trần trọc trên giường hoài không ngủ được nên ngồi dậy đặt vài câu thơ.
- Có thể cho tôi đọc thơ của anh không?
- Nếu cô thích thì tôi không từ chối.
- Người ta nói đọc được bản thảo là điều thích thú.
- Không chắc gì tôi in thành tập để phát hành, vì có khi tôi phát giác tôi sáng tác theo tình cảm của mình, chẵn hạn như khi buồn hay vui.
- Tác phẩm như vậy mới chân thật, lát nữa tôi lên lầu lấy nhé?

Hai người cùng lúc nhìn nhau, giữa họ đều cảm thấy tình cảm của họ đang giao cảm với nhau.

- Người viết vẫn dùng đến trí óc, nghe người ta nói ăn óc heo bổ óc, lát nữa đi chợ mua về nấu súp cho anh ăn.

- Nhượng Lan... đừng... làm vậy... tôi ngại lắm.

Nhượng Lan làm dáng nũng nịu rồi nghiêm nghị nói:

- Nếu anh còn từ chối nữa thì tôi giận cho mà coi.

- Nhưng cô đối đãi với tôi tử tế như vậy khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Nhượng Lan xách giỏ vừa đứng dậy vừa nói:

- Tôi đã dặn con Mộng Linh rồi, tôi bảo nó thế nào cũng phải về nhà ăn cơm trưa, chiều nay là cuối tuần, nếu có thể thì chúng ta đi xem xi nê.

- Vậy thì để tôi mua vé.

Nhượng Lan nói:

- Làm gì mà phải giành mua vé, ai mời mà không được lẽ ra phải để tôi ủy lạo thầy trò mới đúng.

- Bộ ra tòa sao mà nói lý với lẽ, xin cô nhường cho tôi cái quyền mời khách, để tôi được tỏ ra đàn ông con trai một tí chứ.

Hai người lại cười, nụ cười của họ thật ngọt ngào và ôn tồn.

- Thôi được, để tôi đi chợ về sẽ tính.

Nhượng Lan vừa đi ra tới cửa thì bị Thu Phàm gọi giật ngược lại:

- Buổi sáng lạnh lắm, cô nên mặc thêm một lớp áo nữa, coi

chừng bị cảm thấy.

Nhược Lan nở một nụ cười thật tươi và lắc đầu, ngay khi đó lòng nàng vô cùng ấm cúng, vì nàng cảm thấy có người quan tâm đến nàng rồi. Người phụ nữ cô đơn chỉ cần vài lời lo lắng như Thu Phàm vừa nói cũng đủ họ cảm động hơn muôn ngàn lời tán tỉnh của bọn đàn ông không thành thật. Nàng thầm nghĩ, thứ hạnh phúc mà nàng không dám nghĩ tới từ lâu, bây giờ từ từ đã đến gần, những niềm hy vọng nàng đã giấu kín trong lòng giờ đây đã xuất hiện. Nó giống như một quả bom bất thành linh nổ ngay trước mặt.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 9

Khương cỡi chiếc xe mô tô màu đỏ dừng lại ở góc đường gần trước cửa trường học, tay kẹp điều thuốc lá, mắt hướng về phía phải của trường. Mộng Linh quảy cặp trên vai đạp xe đi tới.

- Hê lô.

- Ủ.

Mộng Linh liếc Khương rồi tiếp tục chạy đi.

- Mộng Linh.

- Anh làm gì đó?

- Sao thế, ai làm em giận vậy, bộ bị giáo sư phạt rồi phải không?

- Thôi đừng nói nữa tôi đã trễ giờ cơm rồi.

- Tối nay tám giờ anh đợi ở trước cửa nhà em nhé.

Mộng Linh mặt chù ụ:

- Một ông giáo sư, lại thêm má em nữa, em e rằng khó chuồn ghê lắm.

Khương móc túi sau rút cây kèn tây ra thổi một cái rồi nói:

- Khi nào em nghe tiếng kèn này thì anh đã đến biết chưa?

- Em phải về ngay, đói lắm rồi.

- Anh mời em ăn cơm rồi chúng mình bàn chuyện.

- Bàn chuyện gì nữa, về trễ chút nữa bị chửi chết luôn.

Mộng Linh vội đạp xe đi, Khương đứng chờ người bên lề nhìn và miệng lắp bắp:

- Quả thật hết thời.

Khương biết rõ Mộng Linh không có ý ghét bỏ gì hấn, nhưng một mặt tại vì má nàng dễ ghét quá, mặt khác ông giáo sư của cô ta chó má nữa. Nếu ông ta quá nghiêm khắc thì thế nào hấn cũng trừng trị Ông ta giùm cho Mộng Linh. Rồi bỗng dưng Khương thò tay vào túi quần và thẩn thờ một phút, vì ngay khi đó trong người hấn không còn đồng bạc nào cả, và lại thuốc lá cũng hết. Hấn cỡi xe lại góc đường đằng kia chỗ bán thuốc lá móc hết túi còn được có hai cắc chỉ mua bốn điều lẻ. Hấn châm lửa một điều phà khói thật mạnh, rồi hấn nhớ điều gì đó bèn chạy xe đến trạm điện thoại công cộng quay số.

- A lô, Bạch Bình đó hả, anh là Khương đây, em ở nhà đợi anh nhá, anh sẽ đến ngay.

- Em phải đi chải đầu anh ơi, ba giờ chiều nay còn phải đi làm.

- Ủi đợi anh đến rồi hãy đi nhé.

Gác điện thoại lên Khương đến nhà của Bạch Bình, hấn dựng xe ở ngoài hàng ba rồi chạy vội lên lầu ba, đưa tay bấm mạnh lên

chuông điện.

Tiếng của phụ nữ hỏi:

- Ai đó?

- Anh.

Mở cửa ra, Bạch Bình quan sát Khương một lượt nhưng không nói năng chi, nàng đi lại bàn trà đốt một điếu thuốc, từ từ nhả khói. Khương ngồi phịch xuống sa lon nhìn Bạch Bình cười, nụ cười của hắn thật nham nhở. Bạch Bình mặc chiếc cụng trắng và màu hồng, mặt chưa phấn son, nhìn thoáng qua có phần xanh xao, môi không một chút máu. Cô nàng đi một vòng trong phòng khách nhỏ bé rồi ngồi đối diện với Khương hỏi:

- Anh tìm em có việc chi?

- Anh nhớ em mà.

- Đừng có giả đồ, có chuyện chi thì nói mau, em phải đi chải đầu ngay bây giờ, buổi chiều em có chút việc.

Mặt của Khương sầm lại nói:

- Chỉ có việc đó thôi chớ có việc gì.

- Anh cũng biết nữa à?

- Chớ sao, ít có ai lừa được anh.

Bạch Bình thay đổi sắc mặt hỏi:

- Anh đến đây với mục đích gì?

Khương nhìn thân hình của Bạch Bình rồi nói:

- Anh đã nói rõ rồi, ừ mà đêm qua em ngủ với thằng nào?

- Biết rồi thì còn làm bộ gì nữa.

Khương gác chân lên bàn nói:

- Phần của anh đâu?

Bạch Bình cười:

- Anh mạnh tay quá.

Khương dụi tắt tàn thuốc lá nói:

Đó là luật lệ, bộ em muốn nuốt trọn hay sao? Hôm trước em cũng nuốt trọn một lần hai chục ngàn rồi.

- Anh đã lấy hết bao nhiêu rồi, anh thử hỏi lại lương tâm xem.

- Lương tâm? Em cũng có lương tâm sao? Nếu có lương tâm thì tại sao lại để hấn bán hết đồng hồ cà rá để mua vé máy bay về nước?

- Nhưng em đã làm cho hấn thỏa mãn.

Khương hỏi thẳng:

- Bây giờ tính làm sao?

- Hấn kêu em đi du lịch với hấn một tuần lễ rồi sẽ tính, em thấy hấn là người tốt, hấn thật thà lắm.

Khương cười hả hả:

- Thật thà mà bắt con gà đổi con vịt phải không? Tối nay em đưa hấn đến nhà thằng Lâm tại Bắc Đầu nhá.

- Hấn nói xưa nay hấn chưa biết đánh bạc là gì hết, hấn đâu có chịu đến đó.

- Vậy thì để anh đưa về, thôi chào em.

Khương đi ra cửa, Bạch Bình không nhìn hấn, một lát sau nàng như nhớ lại điều gì chạy vội ra kéo tay Khương lại hỏi:

- Anh cần bao nhiêu em đưa cho.
- Tiền của em thôi lắm, để lại em xài đi.

Bạch Bình như nấn nỉ:

- Thú thật với anh là đêm nay có một con cá mập lắm.
- Cá mập bằng chiếc ghe lườn không?
- Nhưng giá trị của nó có thể mua được một chiếc ghe lườn.
- Thôi được.

Khương trở vào ngồi ở bộ ghế salon, bỗng hấn nhìn thấy chai rượu tây trong tủ rượu, hấn tự động mở tủ lạnh lấy hai cục đá nhỏ bỏ vào ly rồi châm rượu, hấn bung ly lên kê vào miệng uống ngay.

- ý chết, anh chưa ăn cơm, có thứ gì lót lòng không?

Bạch Bình mở tủ lạnh bung nửa con gà luộc ra để trên bàn,

Khương thấy có thịt gà là ăn một cách ngon lành.

- Con Kim bị thằng nào dắt đi rồi em?

Bạch Bình liếc hấn:

- Em không biết, nhưng kệ nó chứ.

Đàn bà dường như thiếu hấn tình thương làm chung một nghề với nhau thường hay ganh tỵ lẫn nhau, chỉ trích, bôi nhọ nhau, mà những người đàn bà trong xã hội hạ lưu càng bôi nhọ nhau dữ dội hơn.

Ăn hết nửa con gà rồi Khương xỏ cái đĩa qua một bên và châm một điếu thuốc. Bạch bình bụng đĩa đi nơi khác, nàng nhìn đồng hồ thấy đã một giờ hơn.

- Em phải đi chải đầu ngay bây giờ, ba giờ chiều hấn gọi lại cho em.

- Nằm với anh một tí rồi hãy đi.

Bạch Bình vừa đi vào buồng vừa nói:

- Anh thấy đi Đài Trung có thích không?

- Em định đưa hấn đi chơi hồ Nhật Nguyệt có đúng không?

Bạch Bình gật đầu. Khương nói:

- Coi chừng hấn bị sang độc đó.

- Không sao đâu em có mang thuốc theo mà.

Bỗng Khương như nổi ghen:

- Anh không cho em đi chơi với hấn.

Hai người nằm yên trên giường thật lâu, có lẽ sau cơn thỏa mãn mọi người đều cảm thấy chán chường. Đột nhiên Bạch Bình nói:

- Anh có biết không? Em chán nản lắm rồi.

- Chán sao em vẫn tiếp tục đi với khách?

- Em đã ngao ngán nếp sống này rồi, em muốn thay đổi không khí anh nghĩ sao?

- Em muốn thay đổi như thế nào? Có phải làm vợ bé người ta?

- Không, em muốn lấy chồng đàn ông, em định làm một người vợ hiền, anh tin không, em sẽ lấy một anh giáo viên.

Nàng nằm yên trên giường không nhúc nhích, đó là giấc mơ tốt đẹp của nàng đang mừng tưởng mình đang sống trong thôn quê, buổi sáng khi mặt trời vừa ló dạng thì nàng ra sau vườn hái rau, nàng hát những bài dân ca, dọn dẹp nhà cửa, đến buổi trưa làm cơm xong đợi chồng tan học về nhà... nàng quý mến giấc mơ đó, nàng không dám động dậy, nàng e rằng cử động thì giấc mơ sẽ bay đi mất. Nhưng Khương lại phá vỡ giấc mơ của nàng:

- Anh nói cho em nghe, em chỉ nghĩ thế thôi, em không thể thực hiện nó.

Bạch Bình phần nộ, nàng giận hấn, nhưng nàng vẫn nằm yên không cử động. Khương ngồi dậy dùng ngón tay quẹt ngang qua bắp đùi nàng một cái, nàng ực mình trở mặt nói:

- Đừng phá em, em bực mình lắm.

Khương châm một điếu thuốc rồi mặc quần áo vào, hấn nói:

- Em đã quên rồi, em phải đi chải đầu, bây giờ là hơn hai giờ rồi.

- Tôi phải lấy chồng, anh có nghe rõ không? Em không thể tiếp tục nghề này nữa.

- Muốn lấy chồng thì lấy, nhưng em phải đi chải đầu trước đã.

Khương đi ra khỏi phòng khách, tiện tay lấy bao thuốc lá trên bàn bỏ vô túi. Bạch Bình ngồi dậy mặc quần áo vào, nàng nhìn gương mặt mình ở trong gương, với khuôn mặt khô khan, vàng vọt, hốc hác, có lẽ đó là lý do chính thôi thúc nàng phải lấy chồng. Nàng đi ra phòng khách rồi vào phòng tắm.

Trong khi Bạch Bình vừa bước ra thì Khương nói ngay:

- Em nhớ giữ lời hứa nghe.

Bạch Bình vào buồng tắm rửa tay xong bước lại tủ nói:

- Bây giờ em có hai ngàn tiền mặt, anh lấy đỡ đi tuần tới em về sẽ tính sau.

- Em có chi phiếu không, đưa anh chi phiếu cũng được.

Nàng mở tủ rút trong bóp ra một tờ chi phiếu nói:

Đây là bảy ngàn đồng, chuyển này nhiều lắm em chỉ kiếm được nhiều đó thôi. Anh nhớ nói với ông Châu tối nay em không đi làm.

Khương nhìn tờ chi phiếu rồi nói:

- Cửa công ty mậu dịch Thuận Phong, để anh mang chi phiếu đến đó bảo họ đổi lại tiền mặt cho anh.

- Không được, ông ấy nói thứ hai tuần sau mới có tiền.

- Ông ta thiếu gì tiền.

- Thây kệ chứ, vì đó là uy tín mà, nếu anh làm ẩu từ rày về sau em hết cách làm ăn với ông ta rồi.

- Như vậy em đưa cho anh thêm chút tiền lẻ.

Bạch Bình móc bóp đưa cho hắn thêm năm trăm đồng bạc,

Khương nhận lấy giấy bạc suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tuần tới thứ mấy em trở về Đài Bắc?

- Có lẽ thứ tư hay thứ năm gì đó.

- Sau khi về anh sẽ giới thiệu cho em một người, nhưng nhớ gọi

điện thoại cho anh nhé.

Bạch Bình ngẩng đầu dậy không nói năng chi hết. Khương nói:

- Chúc em hành trình may mắn.

Nói xong Khương ra đi, Bạch Bình đi một vòng trong phòng nhưng chẳng thấy bao thuốc lá của mình đâu cả. Nàng cảm thấy buồn phiền, nàng cần có thuốc để giải buồn, chỉ có thuốc lá mới khiến cho nàng tỉnh táo. Bây giờ nàng vội xuống lầu mua thuốc, ngoài trời ánh nắng chói chang, nàng cảm thấy mắt mình nhức nhối. Xe cộ, người đi đường, tiếng ồn ào, cõi đời này sao bận rộn thế? Bạch Bình không hiểu chính mình là như thế nào? Nàng đã bị Khương làm tiền, đã bị Khương lợi dụng xác thịt, rồi nàng đi lừa gạt kẻ khác, nàng dụ dỗ khách ăn chơi để đưa vào sòng bạc gian lận, rồi nàng bán xác thịt, lấy tiền đó nàng bồi bổ thân xác để rồi tiếp tục bán rẻ thân xác. Quả thật nàng không biết mình như thế nào?

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 10

Mộng Linh băng qua phòng khách rồi rón rén bước lên lầu, nàng cảm thấy tim mình đập phồng, cúi mặt nhìn đồng hồ, khi ấy vừa đúng mười hai giờ mười lăm.

- Chị Linh ơi, má với giáo sư đang chờ chị về ăn cơm đó.
- Tao còn phải cất sách vở nữa chứ, ừ mầy nói với má tao về nhà lầu rồi nhưng vì nhức đầu tao không muốn ăn cơm.
- Không được, chiều nay má với giáo sư phải đi phố.

Mộng Linh mừng rỡ:

- Họ đi phố? Nhưng họ đi đâu?
- Nghe nói má mời giáo sư với chị đi xem xinê.
- Ô kê, tao sẽ xuống ngay.

Mộng Linh thầm nghĩ, má mình hôm nay có vẻ từ bi bác ái quá, nàng cho rằng chiều thứ bảy được đi phố là điều thích thú nhất.

Nàng liệng cặp sách lên bàn rồi lật đật mở tủ ra tìm bộ áo quần nàng ưa thích nhất quăng lên giường, nàng đi thẳng vào nhà tắm

rửa tay. Khi nàng trở ra thì Nhược Lan đã đứng ở đầu giường của nàng.

- Con Tú nói con không ăn cơm phải không?

- Con không đói má à.

- Con về hồi nào?

- Con về cũng khá lâu rồi.

- Con phải xuống ăn cơm.

Mộng Linh thấy má nàng có vẻ giận nên nàng phải chiều lòng xuống lầu. Khi vừa xuống tới phòng khách thì Thu Phàm hỏi ngay:

- Em về đó hả? Bài Anh văn bữa nay...

Mộng Linh vội khoát tay ra dấu hiệu bảo giáo sư đừng nói tiếp.

Nhược Lan xoay mặt lại, Mộng Linh nhìn mẹ cười:

- Giáo sư hỏi con bài Anh văn làm khá không, hôm nay con làm đỡ lắm má ơi.

Nhược Lan nhìn Thu Phàm:

- Thật hả?

Thu Phàm nói:

- Cô bé có trí nhớ tốt, nếu chịu khó học hành thì khá lắm.

Nhược Lan cười:

- Thôi con đi ăn cơm, ừ giáo sư có cần nghỉ mệt một chút không, hay là...

- Tôi chả sao cả, chẳng biết Mộng Linh có mệt không?

- Con không mệt đâu má.
- Không mệt thật hả? Má muốn nhờ giáo sư ôn tất cả bài vở của con học trong tuần này.
- ỳ chết.

Mộng Linh troắ mắt, nàng nhớ rõ hồi nầy Tú có nói với nàng là chiều nay má nàng mời đi xem xinê mà tại sao bây giờ má nàng lại nói như thế, nàng cảm thấy rùng rờ nói:

- Má làm như giáo sư sẽ đi khỏi đây nay mai không bằng chiều thứ bảy cũng bắt người ta ôn bài.
- Con đi ăn cơm trước đi rồi lát nữa má sẽ cho con biết sau.

Nhược Lan nháy mắt với Thu Phàm, hai người hiểu ý nhau cười.

Mộng Linh trông thấy trề môi nói:

- Con không chịu đâu, má kỳ ghê.
- Kỳ cái gì? Hồi nầy má bảo con ăn cơm rồi má sẽ cho biết sau chớ có gì đâu mà kỳ?
- Bây giờ em chỉ trông cậy vào giáo sư thôi, xin giáo sư đừng nhốt em ở nhà chiều thứ bảy tội nghiệp.

Bỗng Thu Phàm lắc đầu:

- Chẳng biết tại sao cô bé ghét học hành đến thế?

Đợi Mộng Linh đi vào phòng ăn Nhược Lan mới ngồi xuống salon nói:

- Hồi nhỏ cháu học khá lắm, đến khi lên trung học thì càng ngày càng tệ, nhất là năm học tú tài cháu chỉ thích đi chơi thôi.

- Phải hướng dẫn từ từ mới được.

Trong khi Thu Phàm và Nhược Lan nói chuyện với nhau thì Mộng Linh cũng vừa ăn vừa suy nghĩ, nàng cho rằng nếu đi chung với hai người lớn này thì chắc chắn buồn chán lắm, nàng đã quyết định trong lòng, đợi lát nữa khi ra đến phố thì nàng sẽ tìm cách chuồn đi chỗ khác nhảy đầm có lẽ thích thú hơn. Ăn cơm xong cô bé lên thang lầu, khi vừa lên được vài nấc thang thì má nàng gọi lại:

- Mộng Linh, con đi thay quần áo đi. Má mời con với giáo sư đi xem xinê.

- Xinê mà coi cái gì, má với giáo sư đi đi, con ở nhà ôn bài.

Nhược Lan reo lên:

- Chắc bữa nay trời mưa quá.

- Con thấy má không nên ở trong nhà hoài, phải đi phố chơi cho khuây khỏa.

Nhược Lan nhìn Thu Phàm, nàng đang dò xét coi con nàng có dụng ý gì. Riêng Thu Phàm thì chàng đã nhìn thấy âm mưu của cô bé nên nói:

- Nếu vậy thầy ở nhà dạy em.

- Khỏi giáo sư, chỗ nào không biết em khoanh tròn nó lại đợi giáo sư về hỏi.

Thu Phàm nói:

- Thôi cũng được.

Nhược Lan nói:

- Tôi mời anh Phàm xem một tuồng hát, nghe nói tuồng "Giọt Lệ Thầy Trò" hay lắm.
- Có phải là bi kịch không?
- Đường như là...
- Cuối tuần xem bi kịch lòng cảm thấy nặng nề lắm.

Nhược Lan trầm ngâm giây lát, Mộng Linh đứng ở cầu thang nói:

- Vậy má mời giáo sư đi nhảy đầm.

Nàng trở mắt nhìn con:

- Má già rồi mà nhảy đầm gì?
- Vậy thì ngồi phòng cà phê.
- Ngồi trong quán cà phê chán lắm.

Thu Phàm nói:

- Chúng ta xem triển lãm hội họa, nghe nói ở Trung Sơn Đường mới mở triển lãm trình bày tranh thủy thái.

Nhược Lan cười và nhìn lại mình một lượt rồi nói:

- Vâng, giáo sư chờ tôi một tí để tôi lên lầu thay áo quần.

Thu Phàm đứng dậy nói:

- Tôi e rằng chiều nay có mưa, cô nên đem theo áo mưa.
- Còn anh thì sao?
- Để tôi tự lo lấy.

Thu Phàm thâm nghĩ, đã bao nhiêu năm nay, chàng tự săn sóc

lấy mình. Nhược Lan di động thân hình thướt tha lên thang lầu, quả thật Thu Phàm đã say đắm bởi sắc đẹp của nàng rồi. ánh mắt của chàng xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, một cơn gió nhẹ lùa tới, tờ liễu phất phơ trước cửa sổ, cảnh liễu la đà trong cơn gió. Hơn nữa ở trên bầu trời xanh lơ kia có những cụm mây trắng dật dờ trôi qua, cảnh tượng trước mắt chàng luôn biến đổi, có khi bầu trời đang xanh lam bị mây trắng che khuất rồi có khi mây xám lơ lửng bay ngang, tất cả tạo thành một bức tranh mê ly, như đưa con người vào cõi mộng. Chàng tự nhủ đó có phải là một bài thơ không? Chàng còn nhớ trước kia cũng cảnh tờ liễu phất phơ trước gió này, chàng và Thu Hà ở bên nhau, nhưng bây giờ Thu Hà thì sao? Liệu nàng còn nhớ đến cái cảnh này không? Hôm trước trong một sự tình cờ chàng gặp lại Thu Hà, mặc dù nàng có cho địa chỉ, chàng biết địa chỉ đó cách nhà Nhược Lan không xa lắm, nhưng chàng không đủ can đảm đến viếng thăm nàng. Trong khi chàng miên man nghĩ ngợi như thế thì bỗng có tiếng nói với chàng:

- Mời giáo sư dùng trái cây.

Tú để đĩa chuối trên bàn, Thu Phàm nói:

- Cám ơn em, má cô đi xem xinê nhưng tại sao Mộng Linh lại không đi, có lẽ cô bé muốn... đi chơi.

Tú nhìn Thu Phàm nói:

- Đúng rồi, chị ấy muốn đi nhảy đầm. Chị ấy chỉ mê nhảy đầm

thôi.

- Em đừng lật tẩy cô ta biết chưa.

- Tại sao thế? Em định cho má biết chuyện này.

Thu Phàm dường như đã có kế hoạch để đối phó với Mộng Linh hẳn hoi nên nói:

- Để đó tôi lo cho, tôi đã có cách trị cô ấy. Nếu chừng nào thấy cô ta đi thì em điện thoại cho thầy biết.

- Nhưng thầy ở đâu mà em gọi?

- Lát nữa thầy sẽ điện thoại về đây cho em biết số điện thoại thầy đang ở.

Ngay khi đó Nhược Lan trên lầu đi xuống nói:

- Chúng ta đi. Tú à, con Linh đang đọc sách ở trong phòng, nếu có ai đi tìm nó thì bảo nó đi vắng rồi biết không?

- Má có về ăn cơm chiều không?

Nhược Lan nhìn Thu Phàm rồi nói:

- Khỏi phải đợi, tới giờ cơm con cứ việc ăn trước.

Hai người ra tới cổng nhà, Nhược Lan nói với Thu Phàm:

- Tôi quên gọi điện thoại kêu taxi, chúng ta đi bộ một đoạn đường nhé. (Dịch giả chú thích: ở thành phố Đài Bắc có trạm taxi, khách muốn có xe đưa rước tận nhà thì gọi điện thoại đến trạm rồi người ta cho xe đến nhà)

- Tôi đi bộ quen rồi, bộ cô tưởng tôi là bạch diện thư sinh hay sao?

- Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó đâu.
- Bây giờ chúng ta định đi đâu đây?
- Hồi nãy anh định đi xem triển lãm hội họa mà?
- Chẳng biết cô có thích hội họa không, nếu miễn cưỡng tôi e rằng không vui.

Nhược Lan nói:

- Tôi thích hội họa lắm.
- Vậy thì... sau triển lãm chúng ta đi nghe nhạc.
- Vâng, nhưng bất cứ ai cũng có quyền mời khách biết chưa?
- Có quyền à?
- Chớ sao, thuở giờ tôi vẫn tôn trọng...

Nói tới đó nàng nín lại và cười, Thu Phàm trở mắt nhìn nàng, Nhược Lan từ từ dời ánh mắt đi nơi khác. Một lát sau nàng nói:

- Anh đừng nhìn tôi như thế.
- Nhìn như thế không được hay sao?
- Không phải không được, nhưng ánh mắt của anh chứa đầy trí tuệ khiến tôi có mặc cảm tự ti.
- Cái khuyết điểm lớn của cô là quá khiêm nhường.
- Không, tôi không bao giờ biết khiêm nhường.
- Cô là người có học thức.
- Anh khen tôi hay ngạo báng tôi đó?
- Cả hai đều sai, đây chỉ là lời thành thật thốt ra từ đáy lòng mà thôi.

Ngay khi đó có người đi đường gật đầu với Nhược Lan, Thu Phàm thấy vậy hỏi:

- Cô không sợ người ta thấy cô đi chung với tôi sao?
- Tôi định hỏi anh như thế.

Nhược Lan cười, lúc ấy thật tình Thu Phàm muốn hỏi ba của Mộng Linh hiện giờ ở đâu? Nhưng chàng sợ hỏi thế làm thương hại đến lòng nàng. Từ khi chàng đến nhà Nhược Lan tới nay chưa bao giờ nghe người trong nhà nhắc đến chồng nàng, thậm chí dường như Mộng Linh cũng không hiểu rõ nữa. Nhược Lan thấy Thu Phàm làm thinh nên hỏi:

- Anh đang nghĩ gì đó?
- Bữa nay tôi quên đến nhà bưu điện lãnh “măng đa” chiều thứ bảy người ta không làm việc.
- Anh có cần tiền để xài không?
- Không, tôi muốn mua một món quà để tặng cho Mộng Linh.
- Tại sao phải tặng quà cho cháu?
- Vì tôi thích cô bé, cô có biết không, tôi cũng có chủ trương không học thuộc lòng theo lối học từ chương ngày xưa, người học sinh chỉ cần có sức lãnh hội cao là đủ rồi. Có một số học sinh học bài như con vẹt nhưng thi cử có đậu gì đâu. Nhất là... ừ tôi có thể hỏi cô một điều này không?
- Anh cứ hỏi.
- Phải chăng cô kiểm soát Mộng Linh quá chặt chẽ? Đừng nên

làm như vậy, phải làm sao cho cô ta cảm thấy học hành là một việc nhẹ nhàng, và đừng rầy la cô ta tại sao không ráng học, làm như vậy cô ta sẽ cảm thấy tâm lý mình bị uy hiếp thường xuyên.

- Tại tôi nóng lòng...

- Cô nóng lòng thấy cháu thành công phải không? Tôi xin dám nói thêm một câu nữa nhé, có lẽ một khoảng thời gian nào đó cô thiếu săn sóc cháu Linh.

- Phải chăng cháu nói với anh như thế?

Thu Phàm lắc đầu:

- Cô bé mất căn bản ở bậc trung học.

- Phải rồi, thời gian đó tôi gửi cháu ở nhà người bạn, lúc ấy tôi quá bận công việc.

Ngay khi đó có một chiếc taxi chạy lại, Nhược Lan đưa tay ngoắc taxi rồi hai người lên xe. Nhược Lan lái câu chuyện sang hướng khác:

- Anh muốn tặng cho cháu cái gì? Nếu anh cần tiền thì ở đây tôi có.

- Tôi định tìm một dịp nào đó hãy tặng, bây giờ chưa cần.

Xe hơi đang chạy nhanh trên con đường tráng nhựa, hai người từ từ dựa sát nhau, không ai muốn phá vỡ giây phút thân tiên này, bởi thế hai người đều trầm lặng.

QUYNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 11

Cuối tuần là một khoảng thời gian quý báu nhất của bất cứ ai, có người đi nhảy đầm, có người đi hộp đêm nghe nhạc, có người đi bơi lội, có người đi uống rượu, cũng có người ngồi nhà xem tivi, mà kẻ cô đơn nhất cũng đi tản bộ một mình.

Nhược Lan với Thu Phàm đi xem triển lãm hội họa, họ thường thức những cảnh sông, núi, nhân, vật, hoa, cỏ, chim, thú cá và rấn... Họ tìm hiểu tư tưởng và lối sống của tác giả trong tranh. Hai người đều có một lối ưa thích giống nhau, những gì Thu Phàm thích thì Nhược Lan thích, những gì Nhược Lan khen thì Thu Phàm cũng khen. Cả buổi chiều thứ bảy hình như họ đã hao trọn cho cuộc triển lãm này.

Thu Phàm chỉ một bức tranh nói:

- Nhược Lan, cô có thích bức tranh này không? Người đẹp ngồi trong kiệu, ngoài ra còn núi ở xa xa, trăng sáng lung linh, tơ liễu lướt thướt, ngoài ra còn hồ cá nữa...

-Ồ tuyệt đẹp, đúng là "Thanh Phong Minh Nguyệt"

-Đề tôi mua bức tranh này tặng cô.

-Đừng...

Nhược Lan không ngờ Thu Phàm là người dám xài tiền như thế, vì chính nàng cũng đã nhìn thấy giá biểu đề ở góc bức tranh là sáu ngàn đồng, mặc dù nàng rất thích bức tranh đó, nhưng phải bỏ sáu ngàn đồng để mua chỉ có một tờ giấy như vậy đem về nhà quả thật là rất tiếc tiền.

-Cô không vui lòng hay sao?

Nhược Lan nghe Thu Phàm hỏi mình như vậy, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nàng chẳng biết trả lời sao, sự vui mừng khiến nàng gần như chảy nước mắt. Vì trong những ngày tháng qua, nàng chưa hề gặp một người đàn ông nào "ga lăng" như chàng.

Thu Phàm đã đến bên bàn của quản lý để làm thủ tục mua bức tranh đó, tuy nhiên người mua vẫn chưa có thể mang tranh về nhà mà phải đợi cho đến khi nào cuộc triển lãm bế mạc rồi người ta mới mang đến nhà cho chàng.

-Hồi nãy anh nói muốn đi lãnh “măng đa” nhưng bây giờ tại sao có nhiều tiền để mua bức tranh này?

-Cô quên tôi là nhà văn hay sao? Người ta cũng biết tên tuổi của tôi rồi, chỉ cần tôi ký tên nhận mua thì đến khi nào tranh mang đến nhà thì tôi mới trả tiền có muộn chi.

- Anh làm vậy kỳ quá để tôi trả tiền, nhưng anh cứ để tiền để tặng cho tôi cũng được có sao đâu.

- Phải cô cho rằng tôi không đủ sức tặng cô bức tranh đó?

Nhược Lan không biết trả lời sao nên nàng ngập ngừng:

- Không... không... phải thế... nhưng tôi...

Thu Phàm nhìn Nhược Lan dăm dăm với thái độ thành thật và dường như nài nỉ:

- Cô có thể để cho tôi một chút lòng tự tôn của nam nhi tính không?

Nhược Lan cúi đầu và bỗng dưng nàng trở nên yếu ớt, nước mắt chẳng biết từ đâu trào qua mi chảy xuống má, nàng vội móc khăn lau nước mắt, quả thật nàng quá mừng và cảm động.

- Xin lỗi Nhược Lan.

- Đừng nói thế anh, em cảm động lắm.

Bây giờ hai người nắm tay nhau, cái nắm tay bất ngờ vô ý thức, cái nắm tay theo phản ứng của bản năng phản xạ tay nắm tay thật chặt. Rồi bốn mắt nhìn nhau cười, nụ cười cởi mở và ánh mắt thâm tình.

- Bài thơ trong tranh viết thảo quá anh có đọc được không?

- Dường như đó là một bài cổ thi của nhà thơ nào đó, tác giả mượn bài thơ đó để diễn đạt tâm trạng tưởng nhớ người yêu.

- Anh đọc một bận cho tôi nghe nào.

- Tôi không biết ngâm thơ cô đừng cười nhé.

Nhược Lan gật đầu, Thu Phàm bắt đầu đọc:

"Du bích hương xa bất tái phùng

Hiện vân vô tích nhậm tây đông

Lê hoa viện lạc dung dung nguyệt

Liều thứ trì đường đạm đạm phong

Kỷ nhật tịch liêu thương tửu hậu

Nhất phiên tiêu sách cảm yên trung

Ngư thư dục ký hà do đạt

Thủy viễn sơn dao xứ xứ đồng"

(Chiếc kiệu xanh biếc không còn gặp lại nữa,

mây trên lưng trời phiêu bạt về tây rồi lại đông,

hoa lê rơi rụng trong vườn, và ánh trăng tràn ngập trần gian,

tơ liễu phát phơ bên hồ cá trong cơn gió hiu hiu thổi,

bao ngày tịch liêu và nỗi buồn sau chung rượu,

thơ tình chẳng biết gửi về đâu,

sông núi mênh mông nơi nào cũng như nơi nào).

Bức tranh này đã diễn đạt được tình ý của bài thơ đó.

Nhược Lan nhìn Thu Phàm rồi nhìn đồng hồ nói:

- Gần bốn giờ rồi, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Tôi muốn tìm một nơi nào đó nghe nhạc, cô có thích âm nhạc không?

Nhược Lan trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta tìm nơi thanh vắng một tí, tôi chán Tây Môn Đình

lắm.

- Đến Lam Thiên nhé, ở đó có nhạc cổ điển, nghe nhạc cổ điển có lẽ bổ ích cho tâm linh hơn.

Thu Phàm dìu ngang hông Nhược Lan xuống lầu, nàng trông thấy người ta nhìn nàng với ánh mắt thèm thuồng và ngưỡng mộ, chính nàng thì cảm thấy có phần luống cuống.

Bây giờ hai người đang ngồi trong một góc phòng có ánh sáng vừa đủ để cho người ta nhìn thấy nhau, Nhược Lan hỏi:

- Anh thường đến đây lắm phải không?

- Chỉ thỉnh thoảng thôi.

- Một mình đến đây phải không?

- Vâng ngồi đây nhắm mắt lại nghe nhạc, hay là trầm ngâm để dết một giấc mộng.

- Anh còn tâm tình đi dết mộng sao?

- Bất cứ ai cũng nên có một giấc mộng, từ trẻ con cho đến thanh niên, thậm chí những người già cả nữa, cuộc đời là đeo đuổi một giấc mộng mà thôi.

Ngừng lại một lát Thu Phàm hỏi:

- Có phải thế không hả Nhược Lan?

- Nhưng đã lâu lắm rồi, tôi không dám dết mộng nữa, tôi sống đây là sống cho qua ngày tháng mà thôi.

- Mọi người đều có quyền dết mộng.

- Nhưng đã có một số người đã bị hiện thực cướp đoạt mất cái

quyền hạn thiêng liêng và tối thiểu đó.

- Phải chăng cô cho rằng cuộc hiện thực không dành cho cô thì giờ để dệt mộng?

- Không phải thế, nhưng có mộng đâu để mà dệt?

Nghe Nhược Lan nói, Thu Phàm cười, nhưng khi đó ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào mặt chàng, ánh mắt đó sắc bén như dao.

- Tôi là hạng đàn bà tầm thường lắm phải không?

Thu Phàm phủ nhận:

- Ở đây không quan hệ gì đến vấn đề tầm thường hay không tầm thường, bất cứ một người tầm thường nào cũng có một giấc mộng, có người mơ mộng mình sẽ phát tài hay là mơ ước được làm quan to.

Ngay khi đó mỗi cặp tình nhân trong phòng này đều má tựa vai kề nhưng Nhược Lan và Thu Phàm thì có khác. Nhược Lan nhìn một cặp trai gái dìu nhau đi ngang qua bàn nàng ngồi rồi nàng di chuyển ánh mắt sang Thu Phàm cười, nụ cười thật hàm súc khiến cho người ta khó lòng suy đoán nụ cười đó ẩn chứa gì. Thu Phàm suy nghĩ, tại sao nàng cùng ta đến đây nghe nhạc? Giữa hai người đều tự đi tìm một giải đáp. Tiếng nhạc đang du dương quyến rũ, tâm hồn của họ cũng hòa vào trong tiếng nhạc đó.

Tình yêu là gì? Hai chữ tình yêu nhiều khi buồn cười thật, nó khiến cho người hiện thực trở nên mơ ảo, người già càng trở nên trẻ trung. Tình yêu có một sức mạnh vô biên, nó có thể khiến cho

chiến tranh bộc phát, khiến cho người hiền lành trở nên dữ tợn. Bổng Thu Phàm như thức tỉnh, bây giờ chàng đã ý thức được tính chất quan trọng của tình yêu đối với loài người, nó gần như là mục đích mà người đời theo đuổi, nếu thiếu hai chữ tình yêu thì cuộc đời mất đi giá trị và ý nghĩa. Bây giờ chàng đã sáng mắt lên rồi, chàng đã hiểu rõ tại vì lý do gì mà Nhược Lan nói nàng không có mộng.

Ngày xưa người ta lấy đạo đức để đo lường tình yêu, muốn yêu nhau phải hội đủ điều kiện môn đăng hộ đối. Nhưng ở các quốc gia tây phương hay chính tuổi trẻ của chúng ta nữa, đối với quan niệm yêu đương đã biến đổi đi nhiều. Nếu trong người của mình có mang chủ nghĩa duy ái tình hay trọng ái tình thì mình không cần phải quan tâm đến những điều kiện gì ngoài ái tình nữa, chúng ta chỉ biết ái tình là ái tình thế thôi, yêu tức là yêu, không yêu tức là không yêu. ái tình không bị chi phối bởi đạo đức và pháp luật, nó là vấn đề siêu nhiên, nó là vấn đề chí cao, chí thuần, chí thiện và chí mỹ. Nó không bị ràng buộc bởi bất cứ một ngoại cảnh nào. Nếu không thì không nên bàn đến hai chữ ái tình. Mà hiện bây giờ Thu Phàm và Nhược Lan cũng đang lẫn lộn trong hai quan niệm trên. Hai người đều ưa thích nhau, nhưng thật ra hai bên còn do dự điều gì.

Nhược Lan cười hỏi:

- Anh đang suy nghĩ chuyện gì thế?

- Tôi đang suy nghĩ tại sao cô không có mộng.
- Mộng của tôi đã tan vỡ rồi.
- Cô có thể dệt lại một giấc mộng khác, cuộc sống của cô hiện nay tốt đẹp lắm kia mà?

Nhược Lan bùi ngùi nói:

- Cuộc sống như thế gọi được là cuộc sống hay sao? Chỉ có hai mẹ con hơn nữa con bé lại mất dạy quá.

Thu Phàm hỏi:

- Thế còn ba của Mộng Linh đâu?
- Cháu là đứa con hoang, xin tha thứ cho sự thành thật của tôi.
- Không phải thế, lẽ ra phải trách tôi quá đường đột mới đúng.

Nét mặt của Nhược Lan hơi buồn buồn nói:

- Tôi không muốn nhắc đến dĩ vãng, đời tôi khổ lắm.

Thu Phàm an ủi:

- Bất cứ ai cũng có một câu chuyện dĩ vãng, nếu thật câu chuyện đó tốt lành thì quả đáng ghi nhớ nhưng dĩ vãng đã trở thành quá khứ mất rồi.
- Trong xã hội ngày nay lòng người hiểm độc, đi đến đâu cũng đều nghe người ta nói hiện thực, thực tế.
- Nếu khi nào cần, cô cho tôi biết thì tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cô, mặc dù tôi từ trong hiện thực đến đây, mặc dù tôi từng nếm thất bại trong trường đời, nhưng tôi không nản lòng, tôi nhất định phải cầm bút, tôi phải viết tất cả những gì thiện ác

trong cõi đời này.

- Tôi cảm thấy sự quen biết giữa chúng ta như một giấc mơ Sự quen biết này đối với tôi là một niềm vinh hạnh.

- Cô không nên nói khách sáo như vậy.

- Có lẽ anh ngạc nhiên về tôi lắm phải không?

- Cô muốn nói vấn đề gì?

- Về thân phận của tôi.

Thu Phàm gật đầu, Nhược Lan ngó xuống thật lâu rồi nàng dùng khăn lau mắt. Thu Phàm vội hỏi:

- Có phải tại tôi gợi lên tâm sự buồn của cô?

- Nếu tôi có thể nói rõ cho anh nghe thì anh có thông cảm với tôi không?

- Tôi hiểu biết cô.

- Nếu một ngày nào đó anh đã rõ cuộc đời tôi thì anh còn đối đãi với tôi như hiện giờ không?

- Chúng ta quen nhau là hiện tại, quá khứ không cần biết đến nó làm gì, chỉ có hiện tại là thực tế nhất.

Thu Phàm trầm ngâm giây lát rồi như nhớ lại nói:

- Ô quên nữa, để tôi đi gọi điện thoại.

- Anh còn việc phải làm sao?

- Không, tôi cần điện thoại cho người bạn tí.

Bây giờ Thu Phàm đứng bên cạnh điện thoại quay số và nói:

- Tôi là... giáo sư Phàm đây.

- Giáo sư đó hả, chị Linh đi rồi, tôi cản chị ta lại nhưng không được, có lẽ chị ấy đi nhảy đầm đó.

Thu Phàm hỏi:

- Cô ta đi vũ trường nào em có biết không?

- Có lẽ chị ấy đi Hỷ Lâm Môn.

- Thôi được, để thầy nghĩ cách.

Thu Phàm gác ống điện thoại rồi trở về chỗ ngồi nói với Nhược Lan:

- Bây giờ tôi đã có ý kiến hay.

- ý kiến thế nào?

Thu Phàm nhìn Nhược Lan cười:

- Nhưng cô có đồng ý không?

- Đâu anh nói tôi nghe nào.

- Đâu cô thử đoán coi có đúng không?

- Thuộc về loại nào?

- Nếu nói ra thì khác nào cho cô biết trước.

Nhược Lan lẩm bẩm:

- Hôm nay chúng ta xem triển lãm, nghe nhạc...

- Còn nữa?

- Tôi đã kể chuyện con Mộng Linh cho anh nghe.

- Tôi định mời cô xem xuất chiếu bóng năm giờ.

- Phim gì thế?

- Cô chọn đi.

- Tốt hơn hết là xem phim vui, vì cuộc đời quá buồn chán, chúng ta không nên xem phim buồn nữa.

- Vậy thì chúng ta xem...

Thật ra Thu Phàm chưa biết tuồng nào hay, chàng vội gọi bồi bàn mang cho chàng một tờ báo. Nhược Lan trông thấy cử chỉ có khi giống trẻ con của chàng mà nàng mở một nụ cười thật hồn nhiên.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 12

Sau khi coi xong cuốn phim "Đại Tấn Kịch" Thu Phàm cũng như Nhượng Lan đều thấy lòng khoan khoái. Hai người bước ra khỏi rạp hát thì thành phố đã lên đèn rồi.

- Tối rồi anh nhỉ.

Thu Phàm cúi đầu nhìn đồng hồ thấy mới hơn sáu giờ một tí, chàng cười:

- Cô đói rồi chứ gì, chúng ta tìm một nơi dùng cơm nhé.

Nhượng Lan trả lời:

- Cũng hơi đói.

Thu Phàm thăm dò ý kiến:

- Bữa nay chúng mình không vào tiệm dùng cơm nhưng đi ăn phát phở vài tô mì hay hoành thánh để thay đổi mùi vị nhé.

- Ừ, chúng ta đi ăn hoành thánh Sơn Đông.

Hai người vui vẻ nắm tay nhau lên taxi Ngồi trong xe Nhượng Lan nói:

- Đi chơi nên có một chiếc xe nhà.
- Nhà của cô ở ngoại ô thành phố nên mua lắm.
- Mua xe thì được rồi, nhưng muốn không nổi tài xế đó chứ, thời buổi bây giờ muốn người khó khăn lắm, nhất là gia đình tôi lại không có đàn ông con trai.
- Thế thì muốn tôi lái xe cho.
- Anh lại nói đùa nữa, tôi đâu có dám dùng anh làm tài xế.
- Tôi chỉ làm nghĩa vụ thôi, tôi không lãnh lương.
- Vấn đề không phải tiền lương hay không tiền lương mà là có ai dám bảo đảm rằng một nhà văn nổi tiếng mà lái xe cũng giỏi hay không?

Nghe Nhược Lan nói thế, Thu Phàm cười xòa:

- Cô không tin cậu tôi sao?
- Không.

Nhược Lan trả lời gọn như thế khiến cho Thu Phàm có phần ngỡ ngác, kể đó nàng lại cười xòa lên:

- Tôi nói đùa với anh thế mà, tôi chỉ e rằng sắm xe hơi rồi Mộng Linh không chịu ở nhà học bài, con bé đó có xe thì chả khác nào hổ thêm vậy.
- Đúng, chúng ta không phải hạng người cần có xe hơi để giao tế nên sắm xe cũng vô ích, có khi đi bộ còn có lợi cho sức khỏe hơn.

Bây giờ hai người xuống xe, chẳng biết họ cố ý hay là do sự sắp

xếp của Thượng Đế mà hai người không nói mà lòng ưa thích đi bên nhau, họ đi bộ dưới tàn cây bên lề đường, họ kể chuyện cho nhau nghe, họ bàn bạc với nhau, họ nhắc lại chuyện phim hồi nãy vừa mới xem, rồi họ nói tới các tài tử màn bạc ngoại quốc, rồi sau cùng nhắc tới chuyện tự vận của cô đào Lạc Đế trong hãng phim Show, Nhược Lan hỏi:

- Chẳng biết tại sao Lạc Đế lại lấy Trần Hậu, anh chàng ấy là con người bạc tình bạc nghĩa.

Nghe Nhược Lan hỏi, Thu Phàm cười:

- Theo cô, Lạc Đế nên lấy hạng đàn ông như thế nào mới phải?
- Lẽ dĩ nhiên là phải giống như anh.
- Cô lầm rồi, theo tôi Trần Hậu không có gì sai cả, nếu có lầm lỗi là do lầm lỗi của Thượng Đế mà thôi.
- Thế nghĩa là sao?

Hai người trầm ngâm khi băng ngang qua ngã tư đường, qua khỏi đường Thu Phàm tiếp tục giải thích:

Đứng trên quan niệm thuần động vật mà nói thì con đực theo đuôi con cái là lẽ tất nhiên, nhưng có điều con người là vạn vật chi linh, con người biết phân biệt thiện ác, nhưng tôi hỏi cô một điều nhé, giữa thiện và ác, khoảng cách nó có bao xa đâu.

Nhược Lan tiếp tục trầm ngâm, Thu Phàm nói:

- Nếu sự kết hợp giữa Lạc Đế và Trần Hậu là do thủ đoạn đê hèn của hắn thì quả thật hắn là con người xấu xa, nhưng chúng ta ai

cũng công nhận rằng họ từng yêu nhau, cùng nhau có một niềm hoan lạc, vì tình yêu mà hai người đã tạo được một đứa con, điều này chứng minh rằng họ đều cố tâm đi tìm hạnh phúc, nhưng có điều Thượng Đế đã gán cho con người một cái tội là mới chuộng cũ vong.

Nhược Lan phản đối:

Đó cũng tùy theo từng người chứ.

Thu Phàm vỗ vai Nhược Lan rồi tiếp tục nói:

- Xin cô đừng hùng biện, vì chúng ta đang nghiên cứu một vấn đề. Thí dụ như cô đang mặc một chiếc áo, lâu ngày cô lại muốn thay chiếc áo đó đi hay là thay kiểu áo khác đó là một hiện tượng tâm lý của con người, lẽ dĩ nhiên thì vợ chồng không thể thay đổi như vậy. áo quần là vật dụng, còn con người thì có tâm linh, và lại trạng thái tâm lý mỗi người có khác. Có người thích theo đuổi tình yêu, họ coi tình yêu là mục đích của họ để vươn tới, họ coi nó như một quán dịch ở bên đường. Trần Hậu là hạng người đeo đuổi tình yêu, sự kết hôn của ông ta với Lạc Đế chỉ là một trạm trong cuộc đời của ông ta, khi ông ta dừng lại dịch quán đó lâu quá thì đâm ra chán, ông ta muốn tìm tới một dịch quán khác trước nữa, cái thiên tính đó hay là nói cho đúng hơn là cái tật xấu đó đều có trong con người chúng ta, bởi thế tôi nói đó là lỗi Thượng Đế.

- Tôi chịu thua anh, nhưng tôi tin rằng anh không phải hạng

người đó.

- Tôi là người không tin Thượng Đế, vì thế tôi tạo ra một thứ đạo đức của riêng tôi để chống lại Thượng Đế.

- Hai chữ đạo đức của anh nói có phải là đạo đức của loài người không?

- Loài người không có đạo đức, loài người chỉ biết có cường quyền, người ta chỉ biết có thể lực.

- Như vậy anh là người phản thế rồi.

- Không, lời nói của tôi có căn cứ đầy đủ, chẳng hạn như các bậc đế vương hay cường hào ác bá tự cổ chí kim, vì họ có tiền, có thể lực, họ áp bức kẻ khác, họ có vô số thê thiếp.

Thu Phàm thở phì rồi cười:

- Họ không tôn trọng đàn bà con gái, mà họ cũng không tôn trọng chính họ nữa, đạo đức của họ không có điểm tựa, nói cho đúng hơn chỉ có tác dụng cho những người thế cô dùng làm vũ khí phòng thân mà thôi.

- Anh nói tiếp đi, tôi thích nghe triết lý của anh lắm.

Thu Phàm lắc đầu, cười rồi nói:

- Đêm đẹp như thế này mà tôi đi nói nhảm, hèn chi...

Nhược Lan tiếp lời:

- Hèn chi không có bạn gái phải không?

Nói xong Nhược Lan mới cảm thấy mình lỡ lời. Thu Phàm nói:

- Đúng, cô nói đúng. Nhưng tôi không biết tại sao người ta dùng

bạn gái hòa lẫn với tình yêu, tại sao người ta coi hai chữ bạn gái rất huyền bí. Theo tôi thì tình yêu là một điều rất tự nhiên...

Nói tới đây bỗng mặt của Thu Phàm ửng đỏ, chẳng biết tại chàng thấy mình không có khả năng nói chuyện yêu đương hay là tại chàng nhút nhát trước chuyện yêu đương.

Đột nhiên chàng hỏi Nhược Lan:

- Bạn gái không phải là tình yêu phải không?
- Theo anh thì có rất ít người có tình yêu chân chính.
- Đúng ngoài vấn đề lợi hại, ngoài vấn đề lợi dụng lẫn nhau, trai gái ở bên cạnh nhau thổ lộ tâm tình là một điều hiếm có... Ồ, xin miễn chấp cho sự thành thật của tôi.
- Đối với tình yêu anh có một sự nhận thức sâu sắc lắm.

Bây giờ hai người không hẹn mà cùng ngồi xuống chiếc băng bên vệ đường. Nhược Lan nói:

- Con đường này đẹp ghê, vừa mát mẻ vừa rộng rãi, hơn nữa lại rất ít xe cộ.
- Con đường này chính phủ mở ra dành riêng cho chúng ta đến đây tản bộ.
- Anh luôn luôn tỏ ra là nhà mô phạm, nhưng tôi đâu có phải học trò của anh đâu.

Bây giờ Nhược Lan lại tỏ ra nũng nịu, như nàng thiếu nữ vừa mới biết yêu, nàng từ từ dựa đầu lên vai chàng. Thu Phàm cúi mặt nhìn đồng hồ, lúc bấy giờ đã bảy giờ rồi. Hai người ngồi

dưới tàn cây lúa thừa, lẽ ra chàng phải day mặt lại hôn lên mặt nàng một cái, nhưng chàng không làm như vậy, dường như chàng sợ sệt điều gì đó. Chàng cảm thấy hơi ấm của Nhược Lan dựa vào người chàng, chàng cảm thấy ấm áp, chàng ngửi được mùi thơm tho.

Bất giác Thu Phàm lại nhớ đến Mộng Linh, chàng thầm nghĩ, có lẽ giờ này cô ta đã về nhà rồi thì phải. Trên đời này có thiếu gì cách giáo dục con người, nhưng chàng cho rằng chỉ có cách cảm hóa người ta là quan trọng nhất. Chàng hy vọng rằng chàng từ từ có thể cảm hóa Mộng Linh, phải làm sao khiến cho cô bé thấy rằng chàng cũng như Nhược Lan đều lo lắng cho nàng.

Khi về đến nhà thì Tú đứng ở cửa nhìn chàng lom lom, Thu Phàm liền ý thức ngay Mộng Linh chưa về nhà, chàng ám ý bảo Tú đừng nói cho Nhược Lan biết, nhưng không ngờ Nhược Lan lại hỏi ngay:

- Mộng Linh coi sách ở trên lầu phải không?
- Dạ chị Linh vừa ăn cơm xong, má với giáo sư đói chưa?

Thu Phàm mượn cớ lên lầu để đóng cửa phòng Mộng Linh lại, xong xuôi chàng lại xuống lầu, vừa xuống tới dưới thì đụng đầu Nhược Lan, chàng vội hỏi:

- Cô mệt rồi chứ, có cần nằm nghỉ không?
- Không, tôi không mệt, chẳng biết con Mộng Linh đang làm gì ở trên?

- Cô bé đang gục đầu trên bàn ngủ, có lẽ cô ta mệt mỏi quá, kệ nó, để cho cô ta nghỉ một lát đi, chút nữa tôi sẽ dạy cô ta.
- Chẳng biết ngủ quên một chút sẽ bị lạnh đâm ra cảm thì nguy.
- Tôi đã lấy chiếc khăn lông choàng cho cô bé rồi, cô khỏi phải lo, tôi định hỏi cô một chút chuyện.

Thu Phàm cố tình chần chờ một lát rồi nói tiếp:

- Chúng ta ra ngoài vườn tản bộ một tí nhé.
- Để tôi đi thay quần áo đã.

Thu Phàm nói đùa nhằm mục đích ngăn chặn không cho Nhược Lan lên lầu:

- Bộ cô định thi đua với sắc đẹp của hoa ngoài vườn đó phải không?
- Anh lại ngạo tôi nữa rồi.
- Nếu không thì cần gì phải thay quần áo.

Hai người cùng cười, Thu Phàm đi theo Nhược Lan ra vườn, rồi họ đứng lại dưới một giàn hoa. Nhược Lan nói:

- Nói đi, anh định hỏi tôi việc gì đó thì nói đi.
- Vườn bông rộng lớn như vậy tại sao không câu vài ngọn đèn, nếu đêm không có trăng có lẽ kinh khủng lắm.

Nhược Lan cảm thấy buồn cười:

- Đó là điều anh định hỏi tôi đó phải không, bộ anh sợ ma à?
- Không, tôi chỉ muốn nói rằng cảnh vật ở đây giống như cảnh giới thần tiên trong giấc mộng.

Lẽ ra ban đầu chàng định nói cảnh vật ở đây giống như cảnh mà Quỷ Hồ Tiên Nữ trong truyện Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh, nhưng sau cùng chàng lại nói giống như cảnh trong mộng. Nhược Lan ngạc nhiên:

- Tại sao bữa nay anh có ý nghĩ như vậy?
- Vì đêm nay là đêm vui nhất trong đời tôi.
- Thật thế à?

Đôi mắt của Nhược Lan bắt giác sáng ngời lên, tự nhiên nàng dựa người sát vào Thu Phàm, hai người không hẹn mà tay nắm chặt tay nhau, toàn thân của Nhược Lan đều run rẩy, nàng không còn kìm hãm mình được nữa, thế là nàng ngã người vào lòng Thu Phàm. Lúc bấy giờ ánh trăng bị đám mây che khuất, cảnh vật xung quanh vô cùng thanh vắng, đến nỗi người ta có thể nghe tiếng đập của hai con tim. Tại sao hai người đang say đắm như thế? Phải chăng bởi đêm thu Phải chăng bởi khung cảnh thanh vắng? Phải chăng bởi hoa thơm hay bởi người quyến rũ nhau? Bây giờ khuôn mặt của Thu Phàm bị mờ dần trước mắt Nhược Lan, nàng nhắm mắt lại, dường như nàng đang chờ đợi một ly rượu cam lồ rót vào tận tâm linh khô cằn của nàng. Bây giờ bốn vành môi họ tiếp xúc nhau, một nụ hôn thật dài được hai người ra sức thực hiện, một nụ hôn dài, dài như một thế kỷ. Lúc bấy giờ Nhược Lan run rẩy càng dữ hơn, đôi má nàng nóng bỏng, bỗng dưng nàng mở mắt hé hé và phát ra một thứ ánh sáng

huyền hoặc. Thu Phàm cũng đang nhận thấy điều này, chàng hiểu rõ hai người đang nhu cầu những gì. Sau cùng chàng hỏi:

- Cô đang nghĩ gì đó?
- Tôi đang kính mến anh.
- Tôi không xứng đáng...
- Đừng nói thế, phải chăng anh chê tôi?

Nhược Lan hơi buồn, Thu Phàm thấy vậy dùng môi mình che khuất môi nàng và để cho hai con tim hòa chung một nhịp. Bây giờ tình yêu đang trầm lắng, tình yêu đang nở hoa trong hai con tim cô đơn, và khiến cho lòng nàng dậy sống.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 13

Màn đêm dày dặt, đèn đường lơ mờ, Khương đưa Mộng Linh đến trước cửa rồi hấn định đưa tay bấm chuông thì bị Mộng Linh gạt tay:

- Không được, về khuya thế này mà bấm chuông bị má chửi cho mà biết.
- Vậy đến nhà anh cho được việc.
- Nói tầm bậy, anh đỡ tôi leo tường vào trong.
- Trèo tường? Coi chừng cảnh sát trông thấy cho rằng chúng ta ăn trộm ăn cắp gì đó điếu về bót là nguy lắm.

Cuối cùng Mộng Linh cũng đập lên vai của Khương leo vào trong, nàng nói thật nhỏ:

- Bye bye.

Trong khi Khương chưa kịp đáp lễ thì nàng đã bỏ chạy thẳng vào trong. Khương thờ thần đứng nhìn bờ tường một lát rồi mới rời khỏi nơi đây ra về. Trên môi của hấn ngậm một điếu thuốc, hấn

từ từ tháo lỏng cà vạt ra, rồi hấn sờ vào túi quần, trong túi của hấn có một xấp giấy bạc, hấn đang nghĩ cách để xài số bạc này. Sau cùng hấn liệng điều thuốc đang cháy dở xuống đất lăm bằm:

- Để ta đến sòng bạc trước đã, tới đâu thì tới.

oOo

Mộng Linh nhẹ tay xô cánh cửa phòng khách rồi đứng sau lưng

Tú hỏi:

- Tú à, má với giáo sư chưa về hay sao?

Tú hết hồn lấy tay che miệng:

- Quỷ nè, làm tôi hết hồn.

- Đừng có ồn, tao hỏi má về chưa?

- Về từ lâu rồi.

- Mà nói với má làm sao?

- Em nói với má rằng sau khi má và giáo sư đi chẳng bao lâu thì chị cũng đi luôn, mà bây giờ cũng chưa về, lên lầu đi, má với giáo sư đang giận chị đấy.

Mộng Linh quỳnh lên:

- Tao với mày không thù không oán sao mày hại tao hả Tú?

Tú cười xòa rồi kéo tay Mộng Linh bước lên lầu, vừa đi vừa kể

những gì xảy ra cho Mộng Linh nghe, hơn nữa còn cho nàng biết chuyện giáo sư cố tình che giấu chuyện nàng đi chơi giùm cho nàng nữa nếu không có giáo sư thì thế nào nàng cũng bị má chửi cho một trận nên thân. Nghe Tú nói Mộng Linh đi thay quần áo rồi lấy sách vở ngồi vào bàn như đang học bài. Cô ta hỏi:

- ề, hồi nãy mày nói giáo sư tốt như thế nào?
- Chị không biết à, nếu lỡ má biết chuyện này thì giáo sư sẽ bị liên lụy vì cố tình che giấu cho chị chớ sao nữa.

Mộng Linh hỏi tiếp:

- Mày có thấy má yêu ông giáo sư không?
- Tôi không biết, tại sao chị không hỏi má?
- Bộ mày tưởng tao khùng hay sao?
- Như vậy chị hỏi em làm gì, em cũng như...

Mộng Linh cắt ngang:

- Thôi đừng nói nữa, tao đói rồi, mày coi có thứ gì ngon không dọn cho tao ăn coi.

Tú mỉa mai:

- Đi chơi mà không có bạn trai mời ăn à, nhục nhã ghê không?
- Có chứ sao không, bị tao ăn cơm Tây không quen nên không no đó chứ, tụi con trai nịnh tao biết bao nhiêu mà kể, bạn trai cũng biết là bao nhiêu, nhà lầu xe hơi tùy tao lựa chọn.

Dứt lời nàng cất tiếng hát:

"Em đừng bỏ anh

Em đừng bỏ anh

Em đi anh sẽ u buồn

Em đi anh sẽ gây mòn"

Mộng Linh vừa hát vừa múa tay làm bộ tịch. Tú nói:

- Em thấy chị sắp sửa điên rồi, bọn con trai của chị toàn là cao bồi du đãng.

- Ai nói với mày như thế? Tao cảnh cáo mày nhé, mày đừng có phá hoại danh dự tao, anh Khương lần nào đến mời tao đi nhảy đầm cũng "com lê" đảng hoàng chó bộ. Ừ tao quên cho mày hay, tao đã biết nhảy điệu soul rồi mày ơi, mày có muốn tao đi vài đường cho mày xem không?

- Điệu soul là điệu gì?

- Mày đúng là lô can (local)

- Chị Tây lắm nhưng tôi e có ngày chị rơi xuống Đại Tây Dương thì có.

- Mày đừng có lên mặt với tao, mày muốn chết không?

Tú vội bỏ chạy ra ngoài và đi xuống lầu. Vừa xuống tới dưới thì đụng đầu Nhược Lan, bà ta hỏi:

- Mày chưa ngủ sao Tú?

- Dạ chưa, chị Linh bảo đói, con đi làm thức ăn cho chị ăn.

- Thôi khỏi, trong phòng của má có bánh, con lấy đưa cho chị ăn rồi đi ngủ.

Tú hỏi Thu Phàm:

- Thưa giáo sư có cần dùng nước không à?

- Cám ơn em, em đi ngủ đi.

Nhược Lan vừa bước lên lầu vừa hỏi Thu Phàm:

- Anh Phàm có đói không, nếu đói để tôi đi làm điểm tâm cho anh. (Theo người Tàu ăn điểm tâm là ăn lót lòng chứ không có nghĩa thuần túy ăn sáng)

- Thôi khỏi chúng ta vào phòng đọc sách ngồi nói chuyện cũng được.

Bỗng Nhược Lan tỏ vẻ mừng rỡ nói:

- Mộng Linh bây giờ biết chăm học rồi. Chẳng biết tôi nên đền đáp anh như thế nào đây?

Đó là lời nói có hai ý nghĩa, Thu Phàm nói:

- Cô đừng nói thế, đó là bổn phận của tôi mà.

Mộng Linh xô cửa bước vào nói:

- Thưa giáo sư với má đi chơi mới về đó à?

- Má về lầu rồi nhưng con đã ngủ gục, giáo sư còn sợ còn lạnh còn lấy khăn lông đắp cho con nữa đó.

Mộng Linh sực nhớ lại hồi nãy Tú có nói cho nàng biết giáo sư che chở cho nàng nên nói:

- Dạ con biết.

- Con biết mà làm bộ ngủ phải không?

- Không phải má à, con chỉ cảm thấy dường như có người đắp mền cho con, con tưởng rằng con Tú đó chứ. Con đói quá má ơi.

- Con đợi một chút, má đi làm thức ăn cho con với giáo sư cùng ăn.

Sau khi Nhược Lan đi khỏi, Mộng Linh thè lưỡi nhìn Thu Phàm nói:

- Cám ơn giáo sư.

Thu Phàm cười rồi vỗ đầu nàng hỏi:

- Đi chơi vui chứ?

- Giáo sư cũng thích đi chơi lắm phải không?

- Người không biết đi chơi thì không biết học.

Mộng Linh đắc ý nói:

- Đúng, tư tưởng của giáo sư tiến bộ lắm, giáo sư cũng bảnh trai lắm nhưng đã có bạn gái chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Vì... đâu em đoán thử coi?

- Vì giáo sư đặt điều kiện cao quá phải không?

- Không, tại vì thầy không có nhiều thời giờ để kết bạn, có bạn gái đối với nhà văn là xa xỉ lắm.

- Thầy nói thế không đúng.

- Nói làm sao mới đúng?

- Thầy có muốn em giới thiệu bạn gái cho không? Chị ấy thích xem tiểu thuyết lắm.

- Cám ơn em khi nào cần thầy sẽ nhờ đến em.

Thu Phàm nhìn nàng với ánh mắt hiền hòa nói tiếp:

- Bắt đầu từ đêm mai, thì giờ ôn bài sẽ được rút ngắn đi, đợi đến khi bãi trường sẽ ôn bài nhiều hơn.
- Theo em nghĩ có học cách mấy đi nữa cũng không thi vào đại học nổi.
- Tại sao thế?
- Vì trường học quá ít, mà số sinh viên quá đông, lẽ dĩ nhiên phải có người thi hỏng.
- Đừng nản lòng.
- Em hỏi thầy, đưa con gái đậu cử nhân rồi để làm gì?
- Còn phải tùy theo quan niệm của mỗi người chứ.

Thu Phàm trả lời thế, nhưng thật ra chàng đã ngơ ngác trước câu hỏi của Mộng Linh. Thật vậy. Mảnh bằng cử nhân để làm gì? xuất ngoại không? người xuất ngoại không nhất thiết phải có bằng cử nhân, mà đã xuất ngoại rồi thì sao? Cầm mảnh bằng cử nhân trong tay xuất ngoại để đi rửa chén, rồi cố giật hay xin xỏ mảnh bằng tiến sĩ trở về nước để lấy le với đồng bào mình, hay là khoe khoang với những người chưa được may mắn xuất ngoại, hay là trở về nước để viết lách, hay trước tác gì đó, nhưng thử hỏi đã có mấy người xuất ngoại trở về nước trước tác ra hồn một tí? Tổ quốc gặp nguy nan, đất đai bị giày xéo, giang sơn đã biến sắc, đồng bào đang kêu gào, hạng người được gọi là thanh niên trí thức của thời đại có nghĩ tới điều đó chăng? Cuộc sống ở Đài

Loan an nhàn lắm, hạnh phúc lắm, con người sống trong hạnh phúc dường như không bao giờ ý thức được sự quý báu của nó.

Thầy Thu Phàm trầm ngâm Mộng Linh hỏi:

- Thầy đang suy nghĩ gì đó?
- Thầy đang nghĩ đến lời nói của em khi nãy, nghĩa là đậu bằng cử nhân rồi làm gì? Chúng ta không nên vì một mảnh bằng mà đi học, mục đích của sự học là để tìm hiểu sự vật, để tìm hiểu cuộc sống con người.

Mộng Linh phụ họa theo:

- Đúng, em cũng có ý như thầy vậy.

Ngay khi đó Nhược Lan bước vào để thức ăn lên bàn rồi vui vẻ nhìn Thu Phàm và con gái nói:

- Hai người đang nói chuyện gì thế?
- Con định giới thiệu bạn gái cho giáo sư.

Nhược Lan nhìn Thu Phàm:

- Có thật như vậy không?
- Má hỏi thế làm sao giáo sư dám trả lời?
- Mộng Linh nói đùa đấy, chúng tôi đang bàn đến việc đậu cử nhân rồi xuất ngoại.

Mộng Linh chọc tức mẹ:

- Má chỉ biết bắt buộc con học, nhưng má có biết sau khi đậu cử nhân để làm gì không?
- Kiếm tiền để nuôi mẹ chớ làm gì?

- Kiếm tiền khó lắm má ơi, chỉ có cách là làm ca sĩ, làm tài tử điện ảnh thì mới dễ kiếm tiền thôi.

Đột nhiên nét mặt của Nhược Lan tím lại tay nàng run run nói:

- Con nói bậy, con muốn trụy lạc hay sao?

- Cô Lan...

- Thưa giáo sư, bài ôn xong rồi giáo sư đi nghỉ đi, để tôi nói chuyện với con tôi một lát.

- Giáo sư coi má em có kỳ không?

Những lời nói khi nãy của Mộng Linh là vô tình nhưng Nhược Lan cảm thấy nó là sao đây, dường như nó đã đánh trúng tim đen của nàng, Nhược Lan không thể dằn cơn xúc động nên day mặt nhìn ra cửa sổ, nàng ngấm nhìn ánh trăng bên ngoài rồi thở dài. Thu Phàm thấy vậy đưa mắt ra dấu cho Mộng Linh xin lỗi mẹ, cô bé hiểu ý nói ngay:

- Thưa má...

- Cái gì?

- Xưa nay con thường ăn nói bừa bãi, xin má tha lỗi cho con.

- Tánh của con tới già cũng không thể đổi được.

- Trẻ con ăn nói thiếu suy nghĩ, xin cô đừng chấp cháu, hơn nữa những lời nói của cháu đã phản ánh được hiện thực xã hội đầy chứ.

- Con gái không nên có tư tưởng như vậy, bộ tưởng rằng mình có sắc đẹp, có giọng ca hay là theo đuổi những thứ trụy lạc và lao

đầu vào xã hội xa hoa thế sao?

Thu Phàm không trả lời, chàng trầm ngâm thật lâu rồi từ giã hai mẹ con Nhược Lan trở về phòng của mình. Chàng cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao vì lời nói của con gái mà Nhược Lan giận dữ đến thế? Chẳng lẽ tánh tình đàn bà con gái thường hay thay đổi một cách đột ngột như thế hay sao? Chàng nhớ hồi nãy nàng đã tỏ ra rất dịu dàng trước mặt chàng khi hai người nói chuyện với nhau dưới giàn hoa, nhưng tại sao đối với một bé gái, mà người đó chính là con ruột của nàng mà nàng lại hà khắc đến thế? Thời đại bây giờ là như thế, chẳng lẽ đứa con gái không có quyền nói lên những gì của lòng mình đang ao ước hay sao?

- Mộng Linh à, hồi nãy má vô tình giận con... nhưng má thương con, vì ngày xưa ba con cũng sa đọa nơi vũ trường, trước kia ba con là con người tốt, nhưng vì say mê một vũ nữ mà thân bại danh liệt con biết không?

- Nhưng má không thể vì thế mà đâm ra ghét hết những người làm nghề ca hát hay vũ nữ.

- Nhưng ít ra má không thể trông thấy con gái mình bước vào hồng trần.

- Con nói là nói thế chớ con có ý định làm ca sĩ hay vũ nữ đâu mà má giận?

- Má muốn con ăn học đàng hoàng, để mai sau trở thành người hữu dụng của quốc gia.

- Con sẽ nghe theo lời má.

Mộng Linh là đứa con gái khôn ngoan, cô bé biết cách làm cho mẹ vui, khi nào mẹ nàng buồn thì nàng tìm lời an ủi mẹ, khiến cho má nàng hết buồn ngay.

Nhược Lan đưa con về buồng ngủ rồi nàng đắp chăn cho con, nàng nhìn con với ánh mắt hiền từ và hôn nhẹ lên trán của con rồi hỏi:

- Con còn ghét giáo sư nữa không con?

Mộng Linh lắc đầu, hai người nhìn nhau cười, Nhược Lan nói:

- Ngày mai là Chủ Nhật, mẹ con mình mời giáo sư đi du ngoạn một bữa.

- Con xin lỗi má bữa nay không thể đi chơi chung với má và giáo sư.

- Má với giáo sư chỉ xem một tuồng hát thôi.

Mộng Linh nhìn mẹ rồi ngập ngừng:

- Má nhận thấy giáo sư có...

- Có cái gì, con cứ nói thẳng cho má nghe nào.

- Có thích má không?

Nhược Lan ngượng ngập trước mặt con:

- Con quý nè, con nghĩ tới chuyện đó chi vậy?

- Nếu má thương giáo sư, ông ta sẽ hết lòng yêu má.

- Tại sao con biết?

Mộng Linh nói thật hồn nhiên:

- Trong thời gian gần đây con thấy ông ta quan tâm đến má nhiều nhất.

Nhược Lan cười xòa rồi hỏi:

- Bộ con không thích có người quan tâm đến má hay sao?

- Thích chứ sao không má, nhưng ngày mai chúng ta sẽ mời giáo sư đi đâu chơi hả má?

- Con chọn đi?

- Đi họp đêm nghe nhạc hay là đi nhảy đầm cũng được.

- Không, má định đi ngoại ô thành phố chơi.

- Má làm như vậy không công bằng.

- Tại sao không công bằng?

- Chúng ta mời giáo sư thì phải hỏi ý kiến giáo sư trước đã, tại sao chúng ta quyết định trước như vậy?

- Ừ cũng được.

- Theo con chúng ta nên bắt thăm để quyết định.

- Đừng có nhiều chuyện.

Mộng Linh kéo mền trùm đầu lại rồi nói:

- Thôi con ngủ, má về phòng đi.

Nhược Lan vói tay tắt đèn phòng rồi khép cửa lại đi ra ngoài.

Đêm đang vắng vẻ, bên ngoài cửa sổ có ánh trăng, cũng có tiếng ếch kêu nữa. Đêm thu vắng vẻ như thế, lòng nàng góa phụ đang nghĩ gì?

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 14

Thu Phàm dở cuốn khái luận Triết Học Tây Phương ra xem, chàng để ý hai câu như thế này, "sống là ngẫu nhiên, chết là tất nhiên" nghiền ngẫm hai câu đó khiến chàng liên tưởng những ý nghĩa tương tự như vậy. Chàng cho rằng ở trên đời này tất cả mọi sự gặp gỡ đều là ngẫu nhiên, chẳng hạn như giữa chàng với Thu Hà, mà sự chia ly lại là tất nhiên, vì chết cũng là một hình thức phân ly mà thôi.

Đêm nay chàng không buồn ngủ, nhưng đọc sách thì không có tinh thần. Chàng nằm trên giường nghe nhạc, để cho từng âm thanh gõ nhẹ vào hồn chàng.

Bất giác chàng cảm thấy có người lảng vảng ngoài cửa, chàng vội bước xuống mở cửa ra. Bên ngoài là một bóng hình thướt tha yếu điệu, mặc chiếc áo ngủ dài lê thê, tóc buông xõa ngang vai, xem thoáng qua như vị nữ thần trong đêm vắng. Bóng hình đó từ từ quay mặt lại, trên nét mặt hơi buồn, Thu Phàm ngạc nhiên gọi:

- Nhược Lan, cô chưa ngủ sao?

Nàng không trả lời nhưng quay mặt đi nơi khác.

- Nhược Lan.

Thu Phàm bước ra ngoài đứng bên cạnh nàng, mũi chàng ngửi được mùi thơm phưng phức của da thịt đàn bà, mùi hương giống như mùi hoa mật lê, khiến cho lòng người ngây ngất.

- Vì lời nói của con mà cô giận sao?

Bỗng Nhược Lan cười, nụ cười nhẹ nhàng như hoa bạch thụy liên ở dưới hồ. Nàng lắc đầu nói:

- Tôi mới dỗ Mộng Linh ngủ, anh chưa ngủ sao?

- Đêm trăng đã khiến cho tôi mất ngủ.

- Tôi cũng không ngủ được, chúng ta vào phòng đọc sách nói chuyện chơi đi anh.

Mở cánh cửa phòng đọc sách ra, ánh trăng từ ngoài rọi vào.

Nhược Lan định đưa tay mở đèn nhưng bị Thu Phàm cản lại và nói:

- Ngồi dưới ánh trăng nói chuyện có vẻ thú vị hơn, có lẽ đêm nay là đêm khó quên nhất.

Nhược Lan từ từ ngã người vào lòng của Thu Phàm, mặt nàng cọ vào ngực chàng, rồi chậm chậm ngẩng đầu nhìn Thu Phàm và nói:

- Mộng Linh nó thích anh.

- Vâng.

- Anh nhận thấy nó có hy vọng thi vào đại học không?
- Không vào được đại học cũng không có nghĩa là không có tương lai, cô đừng lo việc đó.
- Con gái đã đậu Tú Tài mà không vào được đại học thì sao?
- Có thể cho cô ta học thứ gì cô ta thích, để cô ta làm những gì cô ta ưa.
- Anh nói thế sao được?
- Cô phản đối lời nói của tôi phải không, mà quả thật vậy, một giáo sư dạy tư không nên đưa ra ý kiến như thế, nhưng tôi thấy chúng ta đã là bạn tốt với nhau rồi nên mới dám mạo muội đưa ra ý kiến đó. Ở trên đời này bất cứ việc gì nếu quá cưỡng ép đều thất bại cả. Mặc dù cha là nhà khoa học, nhưng con cái không thích khoa học, nhưng bắt buộc nó phải học cho kỳ được thì kết quả chẳng đi đến đâu cả. Nếu con thích nghệ thuật, thích hội họa, cho nó học văn chương hay hội họa thì có thể trở thành nhà văn hay họa sĩ.

Thu Phàm ngồi trên ghế salon đưa mắt nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời trong vắt, rồi chàng lại mơ màng nhìn dãy núi xa xạ Nhược Lan đứng dậy bước đến bên cửa sổ nàng ngược nhìn sao ở trên trời và bầu trời cao vời vợi. Có mấy cụm mây đang bay lơ lửng, nàng trầm nghĩ, mây đang bay hay là nàng đang bay?

Nhược Lan lấp bắp:

- Dường như chúng ta đang ngồi trên một con thuyền.
- Có lẽ tại cô đang nhìn mây bay nên tưởng tượng như mình đang bay, tôi nhớ một nhà thơ nói một câu: "Những người đang yêu đều là thi nhân cả"

Gió thu hiu hắt từng cơn đưa tới, Nhược Lan nói:

- Đúng chúng ta đang bay, bay đến một phương trời vô định.

Rồi nàng cất tiếng hát khe khẽ:

"Mãn thuyền minh nguyệt tảo hư không,

Lộc thủy vô ngần dạ khí xung,

Thi tứ phù trầm tường ảnh lý,

Mộng hồn đao duệ lỗ thanh trung,

Tinh thần lãnh lạc bách đàm thủy,

Hồng nhan bi minh hồng mậu phong"

Giọng hát của nàng thật thấp, nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng,

Thu Phàm cảm thấy say sưa và đắm đuối, chàng nhắm nghiền đôi mắt lại nói:

- Giọng hát của cô hay tuyệt.
- Cám ơn lời khen tặng của anh.
- Đây không phải khen tặng, mà là tại tiếng hát của cô làm mê hoặc, tôi nhớ mang máng được nghe qua bài hát này một lần, nhưng chẳng biết ở đâu?

Nhược Lan cười nhợt nhạt nhưng không trả lời. Thu Phàm nói:

- Vì chuyện Mộng Linh khi nãy mà cô giận tôi phải không? Tôi

biết cô đương đảm đang hai vai trò, vừa là nghiêm phụ vừa là hiền mẫu.

- Mộng Linh là hy vọng duy nhất của tôi, tất cả hy vọng của tôi đều gởi gắm vào nó.

- Thế thì cô vất vả quá.

Nhược Lan cười hời hợt rồi bước lại bên cạnh Thu Phàm nói:

- Anh có muốn uống chút rượu không?

Thu Phàm thăm dò:

- Tôi e rằng say.

- Nhà văn phải biết uống rượu.

- Cám ơn cô, để tôi ngồi đây một tí, nếu cô cho tôi nghe thêm vài bài hát hay nữa là niềm vinh hạnh cho tôi.

- Anh đợi một lát đi, chút nữa tôi sẽ hát cho anh nghe.

Nói xong Nhược Lan đi ra ngoài, Thu Phàm trầm nghĩ, chắc kiếp trước mình tốt đường tu lắm thì phải, nếu không thì có sao bây giờ mình lại được ngồi trong căn phòng này? Địa vị của mình hiện nay không phải là giáo sư dạy kèm mà trở thành chủ nhà mất rồi, chàng phải dùng những từ ngữ đẹp đẽ nhất để viết một cuốn tiểu thuyết ghi nhớ lại khoảng thời gian này.

Nhược Lan từ ngoài bước vào hai tay bưng hai ly rượu cười tủm tỉm:

- Rượu sâm banh uống không say.

Nàng đưa một ly cho Thu Phàm, chàng luýnh quýnh đứng dậy

cầm ly, chàng sơ ý để ly rượu nghiêng chảy vào người Nhược Lan

- ái da, xin lỗi cô, tôi sơ ý quá.

Nhược Lan nói:

- Anh Phàm, tôi không muốn nghe anh nói thế.

- Nhưng tôi đã lỡ làm ướt cả áo của cô.

Nhược Lan ngồi đối diện với Thu Phàm nâng ly lên nói:

- Rượu sâm banh mà có sao, nào chúng ta cùng cạn ly.

- Mời cô.

Lúc bấy giờ hai người đều trầm mặc, hai người chỉ nhìn nhau nhưng không nói, nhưng trong ánh mắt của họ như chứa muôn ngàn lời tình tứ. Đêm đã khuya lắm rồi, màn đêm đang dày đặc, sương khuya khiến cho người ta có cảm giác lạnh lạnh. Màn sương tỏa lên từ dãy núi đằng kia, rồi nó bao phủ cả căn biệt thự họ đang ở, vàng trắng bị màn sương che khuất đã trở nên mờ lung, người ngồi trong nhà cũng bắt đầu mỏi mệt. Nhưng tiếng ca của Nhược Lan vẫn còn văng vẳng bên tai Thu Phàm:

"Đời người như màn sương

Người ta yêu nhau rồi xa nhau"

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 15

Khương đang ngồi trong sòng bạc, tay hấn kẹp điếu thuốc lá, bên cạnh có vài cô con gái. Đối diện với hấn là một gã đàn ông mặt gầy, nước da vàng vọt, mắt nhỏ như mắt chuột, cách ăn nói của hấn cũng tương xứng với hình dáng của con người hấn. Sòng bạc là nơi người lột da người, gã thanh niên ngồi đối diện với Khương tên là Hồng, hôm nay hấn thua đến nỗi không còn một đồng xu làm thuốc. Trong khi hấn muốn đứng dậy ra về thì Khương mĩa mai:

- Về sao Hồng?
- Thua sạch rồi không về còn ở lại làm gì nữa?

Hồng đi lấy chiếc áo lớn máng ở giá áo choàng vào rồi đi ra ngoài. Những người khác đang lo coi bài chả ai để ý đến hấn làm gì. Khi hấn vừa ra đến cửa thì đụng đầu ông chủ sòng bạc tên Bá Vạn gọi hấn lại nói:

- Sao về sớm thế? Còn sớm chán mà.

- Máy ngày rày xui xẻo quá anh ơi.

- Thua sạch rồi sao?

ông chủ sòng bạc nhìn Hồng lom lom, rồi móc túi lấy một xấp giấy bạc đưa cho hắn, mắt của Hồng bừng sáng lên như sao, hắn nhìn xấp giấy bạc rồi lại nhìn vào mặt Bá Vạn lạnh nhạt nói:

- Bộ tiền của ông là tiền chùa sao vậy?

- Đừng nói đùa mà, ai không biết anh có mỏ vàng, số tiền này ăn thua gì đối với anh.

Hồng ngơ ngác:

- Mỏ vàng ở đâu?

- Ai không biết anh có thiếu gì đào, cô nào cũng giàu có cả, anh muốn gì mà họ không đưa cho anh.

- Thôi anh đừng mỉa mai tôi chứ.

- Anh đếm kỹ lại xem, hai chục ngàn đồng đó.

Hồng vỗ vai Bá Vạn nói:

- Khi ăn tôi chia cho anh.

Dứt lời hắn đi vào sòng bạc, Bá Vạn ngồi xuống salon nở một nụ cười danh ác:

- Thằng này bữa nay mặt nó xanh xanh, trông có vẻ nhiều ám khí quá, số bạc này thế nào cũng đi đời nhà ma.

Thấy Hồng trở lại sòng bạc, những con bạc đều đổ dồn ánh mắt về hắn. Hắn tăng hắng một cái, quả thật có tiền là có can đảm.

Hồng bỏ xấp giấy bạc lên bàn rồi liếc mắt nhìn Khương, nhất là

mấy người đàn bà ngồi hai bên Khương.

- Khương ơi, mấy điểm phúc lắm, có tả phù hữu bất đảng hoàng.

Ồ bà luật sư, cho một ly "huých ky" được không?

- ê Hồng, chú mày bớt mồm một tí đi.

- Xin lỗi bà Luật sư nhé.

Xuân Phụng là người đàn bà có thân hình gầy gầy, được con bạc đặt cho cái tên là bà Luật sư, sở dĩ người ta gọi bà ta là bà Luật sư là vì trước kia bà là gái đẹp nhất của một làng nọ, tánh tình của bà ta tham tiền, người chồng mà bà ta chọn để lấy nếu không phải giàu thì phải là sang trọng, sau này vì dính líu trong vụ tình ái gì đó bị đưa ra tòa, bà ta nhờ tài giao thiệp khéo léo, nên đã bắt bớ với một ông luật sư, chẳng biết bà ta dùng xảo thuật gì mà khiến cho luật sư nọ mê bà, rồi vị luật sư đó ly dị vợ và bà ta với luật sư ngang nhiên trở thành vợ chồng. Từ khi bà ta là vợ của luật sư, lẽ dĩ nhiên là địa vị của bà ta đột nhiên vừa sang trọng lại vừa cao quý. Nhưng sau khi lấy bà luật sư bắt buộc phải ăn hối lộ quá nhiều, vì Xuân Phụng xài tiền như nước, nhưng thử hỏi ở trên đời này bất cứ việc gì làm trái phép nào có thể bền lâu? Rồi có một hôm ông luật sư bị người ta gài bẫy bắt được quả tang và bị đày đi một nơi hẻo lánh xa xôi. Thế là từ đó Xuân Phụng lao đầu vào cuộc sống trụy lạc, bà ta từng làm vũ nữ, từng làm gái bán bar, rồi sau này lại làm gái đưa khách vào đánh bạc. Đó là sự lược về tiểu sử của Xuân Phụng.

- Tôi thấy anh vận đồ trở lại rồi đó anh Hồng.

Hồng đưa tay chụp vào ngực Xuân Phụng, nàng là hoảng lên, mọi người cười rần. Xuân Phụng phun khói thuốc vào mặt những con bạc ngồi chung quanh, trong phòng đầy cả khói thuốc, nặc nồng những mùi hôi tanh và mùi rượu.

Quả thật số bạc của ông Bá Vạn đưa cho Hồng là số bạc hên, vừa trở lại chả bao lâu là hắn đã vơ vét muốn hết tiền của những người khác. Hắn nhét tiền vào túi quần rồi mặt mày tươi rói phui đít đứng dậy nói:

- Bữa nay mệt quá, thôi về nhà nghỉ một tí đã.

- Sao? Ăn rồi bỏ về sao, làm vậy coi gì được?

- Có ăn được bao nhiêu, vừa vốn cả lời chưa được bảy tám chục ngàn.

Khương chìa tay ra nói:

- Đưa chút đỉnh tiền xài coi vậy.

- Hồi này tao thua sao mày không đưa cho tao?

- ít ra cũng phải đưa chút tiền ngồi taxi chứ.

Hồng nhìn bà Luật sư nói:

- Sao? Có đói không, tôi đưa đi ăn đêm?

Xuân Phụng nũng nịu choàng áo lớn vào cho Hồng rồi nắm tay hắn đi ra ngoài. Khương nắm vai Hồng lại, Hồng trở mắt nhìn Khương rồi gạt tay Khương xuống, kẻ đó đưa cho Khương hai tờ giấy bạc.

- Chỉ có bao nhiêu thôi sao Hồng?
- Mày còn muốn bao nhiêu nữa, số tiền đó mày mua thịt heo ăn ba ngày còn chưa hết lại muốn hơn nữa à, có ngon thì tự mày ráng mà ăn người ta.

Hồng nắm tay Xuân Phụng đi ra ngoài.

- Đi bà Luật sư.

Thấy Xuân Phụng đi theo Hồng mà không ngó ngang gì tới mình, Khương nổi xung lên:

- Mày nhớ nghe Xuân Phụng, khi tao có tiền mày biết chừng tao.

Xuân Phụng khen Hồng:

- Anh đi là đúng đó anh Hồng, ăn thì phải đi.
- Phải đi chứ sao, nhất là có em ở bên cạnh thì anh càng phải đi để dưỡng sức ngõ hầu lát nữa phụng sự cho em.
- Anh nói tầm bậy không, ừ mà chúng ta định đi đâu?
- Em nói đi.

Ngay khi đó ông chủ sòng bạc đứng ở sau lưng Hồng gọi:

- ê chú Hồng.

Hồng đưa cho ông ta một xấp giấy bạc và gật đầu:

- Cảm ơn ông chủ.
- Ngày mai lại nữa nhé.
- Bữa nào mà không đến, tôi đâu có sợ thua mà chỉ sợ không có chỗ đánh bạc mà thôi.

Khi đi vào hẻm thì Hồng mới mặc áo lớn vào, vừa ra tới đầu hẻm

bên kia hẳn gọi ngay một chiếc taxi và hỏi Xuân Phụng:

- Chúng ta đi Tiểu Kỳ Lân nhé?

Trong khi Xuân Phụng chưa kịp trả lời thì Hồng lại nói:

- Không được, ở đó dở lắm, chúng ta đến nhà hàng Trung Ương vào phòng Apolo chơi một tí. Khi có tiền thì phong độ của anh vẫn như xưa. Anh nhớ ngày xưa anh có tới hai công ty mậu dịch, làm ăn phát đạt lắm, nhưng ai ngờ tại kiếp trước anh vụng đường tu gì đó cho nên chẳng bao lâu anh bị bọn quan thuế nó bắt anh về tội buôn lậu, tòa tổng giam anh vào tù tám tháng, khi anh ra tù thì tất cả đã thay đổi hết.

Hồng thở dài rồi nói tiếp:

- Ngày xưa anh có xe nhà, chừng nào anh mới đi taxi.
- Thôi bỏ đi anh, đừng kể chuyện Quan Công trăm lạng tướng nữa. Chính tôi cũng vậy, mấy năm trước đây người ta gặp tôi ai không gọi bà Luật sư, vàng của tôi đựng bằng hộp bánh trung thu cơ.

Hồng và Xuân Phụng đang đi thang máy lên lầu, nàng hỏi:

- Dường như ngày xưa anh có người yêu làm ca sĩ gì đó, người ấy bây giờ còn đưa tiền anh xài không?
- Nhắc đến Thúy Hồng trong giới ca nhạc ai mà không biết tên tuổi của nàng, nhưng rất tiếc...

Hồng lắc đầu thở dài rồi nói tiếp:

- Ba mươi mấy tuổi rồi.

- Vì lý do gì mà anh bắt buộc cô ta cung cấp tiền bạc cho anh ăn xài?

- Con gái của nàng là con của anh đấy mà, những năm trước kia anh đưa nàng lên, anh giới thiệu cho nàng vô dĩa hát.

- Như vậy đôi bên vẫn tình nghĩa với nhau lắm.

Hồng nắm tay Xuân Phụng nói:

- Anh đã đoạn tuyệt với nàng từ lâu rồi, tiền nàng dành dụm được trước kia cũng sắp sửa tiêu sạch rồi, bây giờ chỉ dư được một căn nhà nàng đang ở mà thôi. Đòi là như thế, ừ, bữa nay em muốn anh mua cho em những gì?

Xuân Phụng trả lời:

- Em không muốn gì hết.

Trong phòng trà đèn màu đang xoay tròn, tư tưởng và ý niệm của mọi người cũng xoay tròn, rượu ngon, người đẹp đã đưa Hồng trở về với phong độ ngày xưa và khiến hấn quên rằng hấn hiện là người vô nghề nghiệp, quanh năm suốt tháng chỉ biết sống với nghề cờ bạc.

- Bà Luật sư ơi, chúng mình đi nhé.

Xuân Phụng giả dò không biết hỏi:

- Đi đâu?

- Ở đây chán lắm.

Xuân Phụng lẳng lơ hỏi:

- Ở đâu mới không chán?

- Em không biết đàn bà có tới hai miệng sao?

Xuân Phụng véo Hồng một cái, thế rồi hắt đưa nàng đến Trung Sơn Bắc Lộ, đó là một con đường vui nhộn nhất, ngựa xe như nước mà người qua lại cũng tấp nập nữa. Ở tại con đường này người ta trông thấy các cô gái mặc những chiếc jupe thật ngắn và những chàng thanh niên mặc những chiếc quần tây bó sát. Đó là một quốc gia có nền văn hóa tự ngàn xưa đó, đó cũng là một dân tộc thân thể được rưng lông sớm nhất trên thế giới, thế mà bây giờ phụ nữ lại hô hào không dùng "xú chen" nịt ngực nữa.

Nhưng nói là nói vậy, dù sao họ cũng còn tha thứ được, vì Thượng đế đã nói họ là những con người vô tri giác...

Anh bồi phòng mở cửa phòng ra và tiếp đãi Hồng và Xuân Phụng rất ân cần, anh ta bước ra ngoài rồi đưa tay bấm cái nút đèn nhỏ ở ngoài cửa, ngọn đèn tức thì bật sáng, tức khắc có hai hàng chữ Trung hoa và Anh xuất hiện: "Đừng làm ồn". Thế là hai người bắt đầu hưởng thụ một đêm cá nước tại căn phòng này.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 16

Buổi sáng tinh sương tia nắng đầu tiên của một ngày bắt đầu rọi ánh vàng nhợt nhạt xuyên qua kẽ hở của bức rèm cửa sổ đi thẳng vào trong phòng. Lúc bấy giờ Nhược Lan đã thức rồi, nhưng nàng không nở mở mắt ra, nàng trở mình nhè nhẹ, miệng cười mím mím như nhớ lại điều gì. Mà thật vậy, đêm hôm qua, đó là một đêm đẹp đẽ nhất và đáng ghi nhớ nhất của cuộc đời nàng. Đêm hôm qua người đàn ông ở bên cạnh nàng thật ôn nhu, khiến cho nàng say sưa đắm đuối. Nụ cười của chàng, cử chỉ của chàng, lời nói của chàng, tất cả đều đáng để cho nàng suy gẫm. Một buổi sáng tinh sương, trong đầu óc nàng đều tràn ngập bởi hình bóng của chàng thanh niên đó.

Còn nằm trên giường bỗng Nhược Lan nhớ lại nàng đã hứa sáng nay nàng và Thu Phàm đưa Mộng Linh đi chơi nên nàng lật đật ngồi dậy, bước tới kéo bức màn qua một bên, ánh nắng vàng vọt rọi vào mắt nàng, khiến nàng cảm thấy nhức nhối. Trong khi

nàng cố mở to mắt ra thì trông thấy Thu Phàm đang tập thể dục ở bên ngoài và thấy Mộng Linh cầm quyển Anh văn ở trên tay, nàng mừng rỡ reo lên:

- Chào hai người.

Mộng Linh nói:

- Sao bữa nay má thức trễ thế, mặt trời đã lên cao ba sào rồi.

Thu Phàm cũng ngẩng đầu lên gật đầu chào nàng, mãi cho đến khi đó nàng mới nhớ ra nàng đang mặc chiếc áo lá bằng the thật mỏng, nàng vội vã kéo bức màn che ngực mình lại.

Vừa ăn sáng xong Mộng Linh nói với mẹ:

- Má nói với giáo sư đi má.

Nhược Lan ngơ ngác:

- Nói gì hả con?

Thu Phàm cảm thấy ngượng ngập trước hai mẹ con Nhược Lan, chàng nghĩ không ra hai người đã nói lên mình điều gì đây.

- Thừa giáo sư, để má em và em mời giáo sư nhé.

- Mời đi đâu?

Thu Phàm nhìn Nhược Lan, nàng cười:

- Chúng tôi mời anh đi ngoại ô chơi cho vui.

- Má lại tự quyết định như vậy, thế nào thầy cũng nghe theo lời má.

Quả thực Thu Phàm đã đồng ý với Nhược Lan:

- Đi ngoại ô chơi thích hơn.

Ban đầu Mộng Linh định phản đối, nhưng nàng thấy phản đối cũng vô ích cho nên nói:

- Vậy thì chúng ta đi ô Lai nhé?

Nhược Lan liếc Thu Phàm hỏi:

- ý kiến của giáo sư như thế nào?

- Sao cũng được, miễn sao Mộng Linh cảm thấy thích thú là được, chủ trương của tôi là khi chơi thì tha hồ mà chơi, khi học thì phải hết lòng mà lo học tập.

Nhược Lan tán đồng ý kiến của Thu Phàm.

- Đúng đây.

- Chúng ta mang theo nhiều thức ăn và đi xe điện treo, đi xe treo tưởng chừng như Tề Thiên ngày xưa đằng vân vậy. Ngồi trong xe điện chúng ta có thể trông thấy các nàng thiếu nữ của vùng sơn cước nhảy vũ, mà còn trông thấy suối chảy nữa.

Dứt lời Mộng Linh cất tiếng hát:

"Em là suối,

Anh là núi,

Suối quanh núi,

Núi ôm suối,

Suối và núi muôn thuở bên nhau

Anh là cây

Em là nhánh

Cây và nhánh mãi mãi bên nhau."

Mộng Linh vừa hát vừa đi tới, Nhược Lan và Thu Phàm theo sau và đang mê say nói chuyện.

- Tôi thấy con Mộng Linh đã từ từ thích anh rồi đấy, hơn nữa nó cũng chịu nghe lời anh, quả thật là công lao của thầy.

- Cô đừng khen tôi, thuở giờ tôi chưa từng được người ta khen ngợi như thế.

- Vậy tôi chê anh được không? Người ta đều nói rằng, tự cổ chí kim nhà văn đều đa tình và lãng mạn, anh có phải như vậy không?

- Tôi không cho rằng đa tình hay lãng mạn là đặc tính của các nhà văn, nhưng chẳng qua nhà văn thường hay bị người ta để ý đến mà thôi. Theo tôi người lãng mạn phải kể đến mấy ông vua mới phải, chẳng hạn như Lý Hậu Chủ, cuộc đời của ông ta phong lưu biết mấy, cô còn nhớ bài từ nhan đề là "Trường Tương Tư" của ông ta không?

"Nhất Trùng sơn

Lưỡng trùng sơn

Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn,

Tương tư phong điệp châu

Cúc hoa khai

Cúc hoa tàn

Tái nhận cao phi nhơn vị hoàn

Nhất Liêm phong nguyệt nhàn."

(Một lớp núi
hai lớp núi,
Núi xa trời cao hơi nước lạnh
Chiếc thuyền lá bàng lênh đênh gọi nhớ
Hoa cúc nở?
hoa cúc tàn
cánh nhạn biên thùy bay cao người chưa về
Gió trăng an nhàn trước song).

- Anh nhớ nhiều thơ quá, quả thật là thiên tài văn học.
- Không, đó không phải là thiên tài mà là tài mọn, vì chỉ có bọn tài mọn mới cần phải học thuộc lòng, thiên tài là khai thác cuộc đời, còn tài mọn là thích ứng cuộc đời mà thôi.
- Anh lại mở lời tự trào nữa, tôi thấy anh có vẻ bi quan quá.
- Không phải bi quan, sự thật tôi học cũng nhiều lắm, tôi hiểu biết cũng không ít, nhưng tri thức khiến cho tôi ý thức được sự đau khổ của cuộc đời. Càng suy nghĩ tôi càng thấy sợ hãi, tôi tự hỏi trong suốt cuộc đời đã qua mình đã làm những gì? Càng nghĩ ngợi thì lòng càng thấy bàng hoàng và lo lắng, có khi mình cảm thấy mình đang trượt lạc, càng ngày càng sa đọa, và không có một mảnh lực nào có thể ngăn chặn sự sa đọa đó, tôi mất tin tưởng nơi tôi, nhưng lẽ ra mọi người phải ôm ấp một lý tưởng...
Nhược Lan bị những luận điệu của nhà thơ thu hút nàng nói:
- Anh cho tôi biết lý tưởng của anh.

Thu Phàm thành thật nói:

- Có khi con người có thể lừa dối kẻ khác, nhưng tôi không thể lừa dối chính tôi, tôi đã mất tin tưởng nơi tôi, hay là tôi hoài nghi về học thức và sự hiểu biết của chính tôi, trên đường sự nghiệp tôi là kẻ thất bại, trên phương diện tình cảm tôi là kẻ cô đơn.

- Nhưng anh đâu có ngờ rằng cõi đời này có nhiều người tâm trạng như anh...

Lẽ ra Nhược Lan còn nói tiếp tâm sự của nàng, nhưng nàng kịp thời dừng lại và giả dò kêu con để đánh lảng câu chuyện:

- Linh ơi, ở đây cảnh đẹp lắm con ơi, chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chân một lát.

Thu Phàm thâm nghĩ, đêm hôm qua Nhược Lan đã kể cho chàng nghe dĩ vãng của nàng, chàng cảm thấy giữa họ đều là kẻ chiến bại trong trường đời, lẽ ra họ phải gần gũi nhau để an ủi nhau, để băng bó vết thương cho nhau mới phải.

- Anh đang nghĩ gì đó?

Thu Phàm cười:

- Tôi đang tìm ý tưởng để tối nay viết nhật ký, tôi muốn chia sẻ niềm hạnh phúc trong gia đình cô.

- Thật không?

Nhược Lan mang trái cây ra, Mộng Linh cũng lật đật bước tới khui nước ngọt.

- Thừa giáo sư, sau khi trở về, xin giáo sư viết một bài du ký về

buổi du ngoạn này đăng trên báo để tụi em xem được không?

Nhược Lan phụ họa theo con:

- Đúng đây, đi ngoạn cảnh phải viết một bài để lưu niệm chứ.
- Nhưng giáo sư chớ quên tả sắc đẹp của má em nữa nha.

Nhược Lan hơi thẹn thùng nói:

- Con nhỏ này ăn nói hồ đồ ghê không?
- Giáo sư thấy không, tại má em mắc cỡ đó, giáo sư thấy má em có đẹp không?
- Con còn tiếp tục nói bậy má đuổi con về trước bây giờ.
- Má đừng đuổi con ở chốn xa xôi như thế này mà.

Cô bé liền khỉ thật, lúc nào cũng nghịch, nói xong cô ta ngồi xuống một hòn đá xanh cầm đùi gà lên ăn, cô ta vừa ăn vừa nhìn má nàng và Thu Phàm cười hi hi Thu Phàm và Nhược Lan cũng ngồi chung với nhau lo nói chuyện, một lát sau hai người nghe Mộng Linh kêu chú ý thì họ cùng lúc ngẩng đầu dậy, nhưng nào ngờ vừa mới ngược mặt lên đã bị Mộng Linh chụp cho một tấm ảnh. Thu Phàm cảm thấy luống cuống, chàng nhìn Mộng Linh nói:

- Trước khi chụp hình em phải nói trước cho người ta biết để sửa điều bộ cho đàng hoàng, chớ chụp đại như vậy coi gì được.

Nhược Lan coi lại cũng thấy mình ngồi quá sát bên mình Thu Phàm, nàng thẹn thùng nhìn chàng, nhưng lòng nàng lại có sự cảm giác lạ lùng, nhịp độ tuần hoàn huyết trong cơ thể cũng gia

tăng, và mặt nàng đỏ bừng lên.

- Con nhỏ đó thấy ghét ghê.

- Chụp hình như vậy mới sống động chứ giáo sư.

Nhược Lan ngẫm nghĩ cái tính nghịch ngợm của con mà nàng hồi tưởng lại chuỗi ngày thơ ấu của nàng. Những giấc mộng của thời con gái ngọc ngà đã phai mờ trong óc não nàng rồi, bây giờ nàng chỉ còn nhớ nó một cách mang máng mà thôi. Năm nàng còn đi học ở làng Long Khê tỉnh Hạ Môn, khi đó nàng cùng một đứa con trai đi chơi ở bãi biển Cổ Lang, họ ngồi trên chiếc tam bản bơi dọc theo bờ biển ca hát nghêu ngao, rồi họ lại trèo lên bờ leo núi, nghĩ lại thời gian thật là vui vẻ. Bãi Cổ Lang phong cảnh rất đẹp, trước mặt là biển, ở đằng sau là núi, là rừng cây, cách khoảng xa xa lại có những căn biệt thự của những người giàu có dùng để nghỉ mát. Có một hôm hai người tìm đến động tiên chơi, nói là động tiên chứ thật ra nó chỉ là những hòn đá có hình dáng kỳ quái chồng chất lên cao tạo thành một cái cửa động mà thôi. Nơi này là khu vực của những người ngoại kiều ở, phong cảnh thiên nhiên vừa đẹp lại thêm vào phần nhân tạo, cho nên địa điểm này nên thơ và quyến rũ như bỗng lai tiên cảnh vậy. Đó là một buổi đi chơi đáng ghi nhớ nhất của nàng trong thời niên thiếu, mà đó cũng là người yêu đầu tiên của đời nàng. Tình yêu đã nảy nở tại nơi này, và nàng cũng đã hiến dâng những gì quý báu nhất của người con gái cho người mình yêu. Nàng còn nhớ

khi đó hai người đã thề thốt rằng, họ suốt đời yêu nhau, dẫu cho có trắc trở tình duyên thì họ ở vậy suốt đời không lấy người nào khác. Nhưng nào ngờ, lục địa Trung Hoa đã bị nhuộm đỏ, giang sơn đã biến sắc, Thượng Hải đã triệt thoái, Quảng Châu đã thất thủ, Hạ Môn đã đặt vào tình trạng báo động. Thế là người yêu của Nhược Lan phải theo cha mẹ tản cư sang Nam Dương, chẳng bao lâu sau nàng đã nhận được lá thư của chàng báo tin chàng lấy vợ và xin nàng tha thứ cho chàng. Được tin nàng buồn rầu bệnh nặng, sau khi cơn bệnh bình phục thì má nàng lại mắc bệnh tim chết. Vì hoàn cảnh bắt buộc nàng phải truy lạc, nàng bắt đầu đi làm vũ nữ, một thời gian sau nàng quen với Hồng, hấn làm nghề thương mại, hấn rất say mê nàng, do đó hấn đưa nàng đến Đài Loan rồi giới thiệu nàng vào phòng ca nhạc, do sự tận tâm giúp đỡ của Hồng, chẳng bao lâu nàng đã trở thành ca sĩ có tiếng và cũng là một vũ nữ rất ăn khách. Thế là cuộc đời của nàng bắt đầu lên hương, đồng thời ngay khi đó ông chủ vũ trường tên Bá Vạn cũng say mê nàng nữa. Khi đó nàng lấy tên là Thúy Hồng, nói tới tên Thúy Hồng thì những người ăn chơi la cà nơi trà đình tửu điểm không còn ai là không biết.

Nhược Lan nghĩ đến thân phận của mình, và hiện giờ nàng đang ở trước mặt một người đàn ông có học thức, tánh tình ôn nhu tao nhã khiến cho nàng cảm thấy hoang mang, chẳng rõ đó là lòng tự ti hay là sự hối hận? Vì nàng nghĩ rằng mình còn quả tim trọn

vẹn đâu để đi yêu một người?

Con người nếu không thể quên đi quá khứ thì họ suốt đời chỉ đau khổ mà thôi...

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 17

Thu Hà có gởi một lá thư đến địa chỉ cũ của Thu Phàm, và được ở đó chuyển đến nhà Nhược Lan đại ý của lá thư đó nói rằng, xa cách nhau đã mười năm rồi, đôi bên chả có thư từ cho nhau, bây giờ tình cờ gặp lại, đó cũng là duyên phận chi đây. Đã trải qua nhiều năm chinh chiến tại quê nhà, gia đình sống lưu lạc khắp nơi, nổi nhớ nhưng không sao kể xiết. Giờ đây tình cờ gặp ở Đài Loan này vui mừng khôn tả. Hôm trước có mời đến nhà chơi nhưng chẳng biết sao đến hôm nay vẫn chưa thấy đến, có lẽ cũng bận việc chi đó, cho nên viết thư này hẹn đúng sáu giờ chiều ngày nọ tháng nọ gặp mặt nhau ở Nam Kinh Đại Tửu Lầu, nếu không tiện thì điện thoại trả lời cho số điện thoại đính kèm. Đọc thư xong chàng thần thờ một hồi lâu, chàng trầm nghĩ, chẳng biết mình có nên đến đó để gặp lại Thu Hà không? Hôm

nay là ngày chủ nhật, chàng nhìn đồng hồ đã bốn giờ chiều rồi. Họ vừa từ ô Lai trở về thì Tú đưa phong thư đó cho chàng, khi ấy chàng cảm thấy có phần mỏi mệt nên nằm xuống giường định dưỡng thần một lát, nhưng nằm trằn trọc mãi mà không tài nào nhắm mắt được, chàng cứ nghĩ mãi chẳng biết mình nên gặp Thu Hà như thế nào đây. Cuối cùng chàng nhìn đồng hồ thì thấy đã sáu giờ. Chàng lật đật ngồi dậy thay bộ đồ lớn rồi đứng trước gương chải đầu. Người trong gương có phải là Thu Phàm ngày xưa không? Ở đuôi mắt đã có những đường nhăn đuôi cá. Chàng tự cảm thấy mình đã đứng đắn và trầm lặng hơn ngày xưa nhiều, người đàn ông ở vào lứa tuổi trung niên đã có cái phong độ của họ. Khi chàng vừa bước xuống lầu thì đụng đầu cô Tú, nàng hỏi ngay:

- Giáo sư đi phố đó hả?
- Vâng, bà và Mộng Linh chắc đã nghỉ hết rồi chứ?
- Má có dặn sáu giờ rưỡi dọn cơm xong hãy gọi má thức.
- Vậy em nói lại với má rằng tối nay thầy bận đi tìm người bạn cho nên không ăn cơm, ở nhà khỏi phải đợi.

Tú hỏi:

- Đêm nay giáo sư có về không?
- Máy người bạn chỉ ở tại Đào Viên thôi, theo thầy nghĩ chắc về kịp.
- Có phải bà con họ hàng không hả giáo sư?

Thu Phàm trả lời bằng quơ:

- Vâng.

Sau khi Thu Phàm đi rồi thì Nhược Lan từ trên lầu bước xuống thăm chừng Tú nấu cơm, được Tú cho biết Thu Phàm vừa mới đi vắng, nàng sững sốt:

- Giáo sư có nói về nhà ăn cơm không?

- Ông ấy nói đi Đào Viên thăm bà con.

Nhược Lan vừa ngồi xuống salon vừa nói:

- Vậy tôi nay làm đồ ăn ít một tí kéo ăn không hết đây.

Tú chưa kịp trả lời thì tiếng chuông reo lên.

- Tú, con mau đi coi ai đến đó.

Tú bước vội ra mở cửa, vừa nhìn thấy gã đàn ông cô ta ngạc nhiên:

- Ông đến nữa à?...

Hồng cứ đi vào trong và nói:

- Chúng ta không gặp nhau lâu rồi cô Tú à, độ này cô đẹp lắm đây.

Nhược Lan hỏi:

- Ai thế hả Tú?

- Tôi, tôi là Hồng đây.

Nghe hẳn giới thiệu Nhược Lan đứng phắt dậy ngay, nàng sầm mặt:

- Ông đến đây làm gì?

Hồng bước vào phòng khách cười hề hề với Nhược Lan:

- Đến đây thăm em không được hay sao? Khó ghê không.

Hồng để cặp táp xuống thăm rồi nhìn Tú cười, cô Tú ngẩng mặt nhìn lên trần nhà làm lơ.

- Cô Tú ơi, tôi chưa ăn cơm cô ơi, có gì cho tôi ăn với.

- Nhà tôi ăn cơm từ lâu rồi, bây giờ không còn thứ gì ăn được cả.

Hồng móc túi lấy tiền.

- Nhờ cô đến quán hàng nào gần đây mua hộ tôi hai chiếc bánh bao đi.

Tú đưa mắt nhìn Nhược Lan, thấy má nuôi nàng đang giận không nói năng chi, nàng bèn buộc lòng đi mua cho hẩn.

- Thời buổi bây giờ loạn rồi, đưa ở mà đã giờ hơi bà nội không bằng.

- Anh còn đến đây làm gì đó, tôi đã nói dứt khoát cho anh biết là tôi đã hết tiền rồi mà?

- Đừng to tiếng, hôm nay anh mang quà tặng cho em đây này.

Hồng mở cặp táp lấy ra một chồng ảnh và một đĩa hát để lên bàn rồi nói một cách đặc ý.

- Em còn nhớ những ngày chúng ta quen thân với nhau không?

Em xem lại những tấm ảnh này, thân mật ghê không?

Hẩn bày hình ảnh lên bàn, đó là những bức ảnh mà ngày xưa Nhược Lan chụp chung với Hồng, hẩn đang ôm nàng vào lòng.

Khi ấy nàng ăn mặc lòa lẹt lắm.

- Đây là những bài hát nổi tiếng của em ngày xưa.

Mặt của Nhược Lan xám lại, nàng không ngờ Hồng còn giữ những thứ đó cho đến ngày nay.

Hồng nói:

- Thúy Hồng à, anh đã trả với giá thật đắt mua những thứ này đem cất đi, đó là những kỷ vật mà mười sáu năm về trước khi em đang lên nhất ở tại võ trường, anh giữ kín nó như bảo vật. Bây giờ em không muốn để người ta biết rõ về dĩ vãng của em nữa, chính vì thế mà anh mang nó đến đây đưa cho em. Vì chỗ anh ở phức tạp lắm, người ta đông đảo anh e rằng trước sau gì rồi cũng bị kẻ khác trông thấy, nhất là để cho con gái cưng của em trông thấy thì nguy lắm, vì cô bé trông thấy sẽ khám phá ra cái dĩ vãng của má nó đã làm gì.

- Đừng có vòng vo tam quốc, anh muốn bao nhiêu cứ nói thẳng cho tôi nghe.

Hồng nói ngay:

- Chả bao nhiêu đâu? Chỉ hai chục ngàn đồng thôi.

- Bộ anh điên rồi hả?

- Nghèo nên anh điên, tức là anh điên vì nghèo. Nếu bữa nay không có hai chục ngàn thì thằng Hồng này nguy lắm. Anh thú thật với em, anh mong em giúp đỡ anh một phen, khi khác anh không bao giờ trở lại đây nữa

- Câu nói này em đã nghe anh nói nhiều lần rồi.

- Thúy Hồng à.

- Cái gì?

Hồng liếc thấy có bóng người ở bên ngoài nên hấn sửa giọng lại nói:

- Thưa bà, nếu bà không muốn để cho người ta biết cái dĩ vãng không tốt đẹp của bà, nhất là không cho giáo sư gì đó mà bà vừa mới mời đến dạy kèm cho con bà thì bà chỉ đưa ra có hai chục ngàn thôi. Số tiền hai chục ngàn đối với bà chả ăn thua gì cả, nhưng đối với tôi thì cần lắm, vì tôi đang thua, tôi thiếu nợ người ta Chuyên này trả hết nợ tôi thì rửa tay không cờ bạc nữa, và cũng không bao giờ đến đây làm phiền bà.

Tú xô cửa bước vào nói:

- Bánh bao của ông nè.

- Cám ơn cô, cũng làm phiền cô cho tôi đôi bữa luôn, và cho xin ly trà nữa.

Cô Tú đi ra nhà bếp, Hồng hít mạnh một hơi thuốc lá rồi nói:

- Nhanh lên đi chứ, cô Tú trở lại bây giờ, Mộng Linh cũng sắp về còn khó ăn nói lắm.

- Tôi không có hiện kim nhiều như thế.

Hồng thu xếp đĩa hát và hình ảnh lại rồi ngẩng mặt lên nói:

- Chi phiếu cũng chả sao, mà nữ trang cũng được.

- Tôi đã đem bán sạch từ lâu rồi.

- Vậy chứ em có bao nhiêu tiền mặt, cứ đưa đỡ đấy đi. Ngày xưa

thằng Hồng này đã ra sức đưa cô lên, lúc đó tôi đưa tiền cho cô xài như nước, bây giờ tôi hết tiền rồi, mang chút đỉnh kỷ vật đến đổi lấy tiền cơm. Nếu đưa bao nhiêu thì thằng Hồng này cũng lấy cả, một đồng cũng không chê ít mà một trăm ngàn cũng không cho là nhiều.

- Tôi nói thật cho anh nghe là tôi đã hết tiền rồi, nếu anh cứ dùng cái nhược điểm đó của tôi mà làm tiền thì tôi thừa cảnh sát cho mà xem.

Bổng Nhược Lan gọi Tú:

- Tú ơi, mau đến đây.
- Chi hả má?
- Mời ông Hồng này ra về.

Nhược Lan bỏ đi lên lầu thì gặp Mộng Linh từ trên bước xuống, cô bé hỏi:

- Làm sao thế hả má?
- Con lên lầu, đừng nhiều chuyện.
- Thôi được rồi để tôi về, cô coi tôi như là người đến xin ăn không bằng.

Hắn đi được vài bước rồi quay mặt trở lại nói với Tú:

- Tú à, cô khuyên bà Lan đừng nóng giận quá mà có hại cho cơ thể biết chưa, thằng Hồng này từ rày sắp tới không bao giờ trở lại đây nữa.

Nhược Lan đứng ở thang lầu nói:

- Anh giữ lời hứa nhé, đứng đây đợi tôi một tí đi.
- Nếu tôi trở lại đây thì cho tôi chết đi.
- Hạng người như ông không chết dễ dàng như thế được.
- Bà đừng rửa tôi chứ.

Hắn cười lạnh lùng rồi đứng ở dưới thang lầu nhìn Nhược Lan lên trên, hắn mở miệng chửi:

- Đồ khốn nạn, được vài đồng tiền cái lên mặt, ngày xưa thằng Hồng này...

Tú nhìn Hồng làm dữ:

- Ông đừng có chửi người ta như vậy chứ.
- Chửi à, ai bị tôi chửi thì người đó không phải là người, chẳng hạn như cô Tú, có bao giờ tôi chửi cô đâu?
- Ông câm cái mồm đi.
- Ở đợ mà làm tàng, tao thấy mày là chó ỷ chủ nhà, mày có biết ngày xưa hạng người như mày xin xách giày cho tao còn chê xấu xí nữa chứ.

Lời nói đó quả thật đã chạm lòng tự ái của Tú, cô ta vớ ngay cái bình hoa liệng vào mình Hồng, hắn hét hồn, vì hắn không ngờ đàn bà mà dữ quá như vậy.

- ê, Tú à, quân tử dùng miệng chứ không dùng tay nhé.

Vừa lách mình qua một bên thì chậu hoa đã rơi xuống đất vỡ nát từng mảnh. Ngay lúc ấy Nhược Lan từ trên bước xuống thấy thế, nàng hắn học:

- Ông Hồng à, bộ Ông đến đây phá hoại nhà tôi đó phải không?
- Ý chết, cô đừng có ngậm máu phun người chứ, tôi đến đây không bị người nhà cô đánh chết là điều may mắn của đời tôi rồi chứ dám đâu phá hoại nữa?

- Thôi lấy bấy nhiêu xài đỡ đi.

Nói xong nàng nhìn Tú nói:

- Con đi lấy chổi quét mảnh vụn đi.

Tú vâng lời bước đi, Nhược Lan lại nói với Hồng:

- Anh nhớ đây là lần chót đó nhé.

- Nếu còn đến nữa thì anh không phải là người.

Hắn đếm xong số bạc trên tay rồi tròn mắt.

- Sao? Chỉ có mười ngàn thôi à?

- Nếu chê ít thì trả lại đây.

- Tôi đâu dám chê ít, nhưng chỉ ngại bấy nhiêu chủ nợ không chịu cho mà thôi.

- Đi ngay đừng có lằng nhằng nữa.

- Cám ơn.

Hồng vừa bước đi được vài bước thì bị Nhược Lan gọi giật ngược trở lại:

- Đứng lại.

Hắn làm tỉnh hỏi:

- Còn điều chi dặn dò nữa?

- Kỵ vật đâu?

- Nếu em không nhắc thì anh đã quên mất rồi.

Hồng móc túi lấy xấp ảnh đưa cho Nhược Lan rồi chuồn đi ngay.

Tú từ ngoài bước vào hỏi Nhược Lan:

- Thưa má, tại sao ông ấy cứ đến đây lấy tiền hoài vậy?

- Ông ấy là bà con xa đây, nghèo rồi cứ làm lý, ngày xưa ông ta cũng khá giả lắm, nhưng lúc giàu có không biết giữ gìn cho nên mới nghèo khổ như vậy.

Tú loay hoay quét nhà. Mộng Linh từ trên lầu bước xuống trông thấy mảnh vụn của bình hoa, cô ta sửng sốt:

- Sao bình hoa bể vậy má?

- Con Tú lỡ tay đánh rớt đó.

- Con đói rồi má ơi, chúng ta đi ăn cơm nào.

- Con đi ăn trước đi, má không đói.

- Giáo sư đâu hả má?

- Giáo sư đi thăm bạn bè rồi, Tú à, hai con đi ăn trước, bao giờ đói má mới ăn.

- Má cầm hình gì ở trên tay đó, con coi với.

Bây giờ Nhược Lan mới ý thức được cái giá trị của xấp ảnh đó, Hồng đã dùng nó để làm tiền nòng. Nàng không ngờ những tấm ảnh ngày xưa đó mà bây giờ nàng phải bỏ tiền ra mua với cái giá quá đắt như vậy.

- Ông ấy nhờ má trao lại cho một người bạn, đi ăn cơm đi đừng hỏi.

Bống Mộng Linh khám phá ra sự bối rối trên nét mặt của mẹ mình và cô ta không tìm ra nguyên nhân.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 18

Nhược Lan trầm nghĩ cõi đời này sao bất công thế? Chỉ vì quá khứ của nàng mà khiến cho con nàng khinh rẻ nàng không? Biết đâu con nàng có nghĩ rằng người mẹ mà cô ta thầm kính trọng và cho rằng nghiêm trang lại là một vũ nữ? Là một ca sĩ? Chỉ là một người đàn bà tầm thường mà thôi. Còn Thu Phàm thì sao? Có vì dĩ vãng của nàng mà chàng chê nàng không? Nhược Lan nằm trên giường suy nghĩ mãi, đầu óc nàng rối như tơ vò và không tìm ra giải đáp.

Mộng Linh ăn cơm xong, cô ta bước vào phòng khách thấy đĩa hát để trên bàn. Nàng đọc từng nhan đề và để ý thấy do ca sĩ Thúy Hồng hát. Dường như nàng có nghe qua người ta nói Thúy Hồng là một ca sĩ nổi tiếng khoảng mười mấy năm trước đây. Tánh tò mò bị khêu gợi, nàng lấy đĩa hát để lên máy hát đĩa rồi mở máy cho hát. Tức khắc tiếng ca trôi dạt:

"Tùng con gió xuân,

Gợi lại giấc mộng xưa

Tìm lại tuổi xuân đã mất,

Hình bóng ngày xưa đâu?

Giờ đây chỉ còn một cảnh thê lương... "

Gió chiều nhẹ nhẹ làm rung rinh tấm rèm the trắng buông phủ trước cửa sổ. Tiếng ca bay theo gió đưa vào phòng, tiếng hát đó có thể mang trở lại tuổi xuân đã mất của Nhược Lan không? Nó có thể gợi lại giấc mộng xưa của nàng không? Giấc mộng xưa đó bây giờ chỉ còn là một mớ màu sắc phức tạp.

Mộng Linh bước lên lầu xô cửa phòng của Nhược Lan vào trong hỏi:

- Má mua đĩa hát ở đâu vậy má? Bài hát hay lắm.

- Đem lại đây.

Mộng Linh đưa đĩa hát cho Nhược Lan, nàng bẻ đĩa hát bẻ làm hai.

Mộng Linh chưng hửng:

- Sao vậy má?

Nhược Lan nhận thấy cử chỉ của mình hơi quá đáng nên nàng gượng cười nói:

- Giọng hát đó ủy mị lắm.

Cử chỉ của Nhược Lan khiến cho con nàng ngơ ngác, cô ta không rõ chẳng biết ai làm cho má nàng giận.

oOo

Thu Phàm đã tìm khắp trong nhà hàng mà chả thấy Thu Hà ở đâu cả, cuối cùng chàng đến quầy thư ký mượn điện thoại quay lại số nhà của Thu Hà, hỏi kỹ lại số điện thoại đó ở trên lầu tám của nhà hàng này.

- A lô, tôi đây, anh là Thu Phàm đó hả? Hồi nãy tôi ngồi đợi anh ở dưới lầu lâu lắm nhưng không thấy anh đến cho nên tôi mới lên lầu ngồi chờ điện thoại của anh đây. Ừ anh có lên đây không? Bây giờ là giờ cơm, ở dưới đó người ta đông lắm, anh lên đây chúng ta nói chuyện tự do hơn.

Thu Phàm nhận thấy giọng nói của Thu Hà cũng vẫn như xưa nhưng có vẻ già dặn hơn, Bây giờ chàng ngồi thang máy lên lầu. Nhà hàng này sang trọng thật, trên lầu tám rất yên tĩnh, dãy hành lang rộng rãi trải toàn thảm màu hồng nhạt. Ở tại cuối dãy hành lang có một căn phòng chỉ dẫn, trước bàn có một người ngồi túc trực ở đó để chờ khi có khách hỏi điều chi. Gặp Thu Phàm bước đến người trực lễ phép đứng dậy hỏi:

- Thưa ông tìm ai ạ?
- Tôi tìm phòng 804.

- Đây này, quẹo trái căn thứ nhì.

Bước tới căn phòng thứ nhì Thu Phàm gõ cửa. Giọng nói phụ nữ trả lời:

- Mời vào.

Thu Phàm xô cửa bước vào, mắt chàng chột sáng lên, trong phòng trang trí đẹp dễ biết mấy, chiếc giường trải bằng nhung màu xanh. Nhà hàng này tuy là một nhà hàng lớn trang trí theo hiện đại hóa, nhưng trong phòng lại trang hoàng theo kiểu gia đình Nhật bản cổ xưa, thậm chí đến cửa sổ cũng làm theo kiểu Nhật. Thu Phàm ngồi xuống salon, chàng cảm thấy êm như ngồi trên đồng gòn.

Thu Hà mặc bộ đồ ngủ Đại Hàn, bông hoa màu mè thật đẹp mắt, cái vẻ đẹp của trang sức đã che khuất thân người mập mập của nàng. Thu Hà chải tóc thật cao, lại thắt một cái bính thả thòng ra sau lưng và có sợi dây lụa buộc lại. Mặc dù nàng hơi mập nhưng nhìn nét mặt có vẻ hơi tiêu tụy, có đôi mắt rất quyến rũ, nàng nhìn Thu Phàm đăm đăm:

- Tôi đợi anh lâu mười lăm phút.

- Xin lỗi, vì tôi ở tại ngoại ô khu Thiên Mẫu, đón xe nên trễ một tí.

- Thế thì chúng ta ở gần nhau lắm, nhà tôi cũng ở tại Thiên Mẫu.

- Nhưng tôi mới dọn đến đó vừa mới được hai tháng nay thôi, tôi phải dạy kèm một đứa học sinh.

- Làm thầy giáo à?
- Vì hai chén cơm phải làm thầy dạy tư.
- Nhà văn mà vất vả đến thế sao?

Người bồi đưa thức uống vào, Thu Phàm cảm ơn anh ta rồi cười chưa chát nói với Thu Hà:

- Đây là Đài Loan chứ không phải Nhận bản hay là Đại Hàn.
- Con gái của tôi đã từng đọc qua tác phẩm của anh, nhưng mấy năm nay tôi không có dịp cầm sách lên xem, khi rảnh chỉ đọc báo xem tin tức mà thôi.

Thu Phàm thành thật nói:

- Bây giờ cô đã trở thành quý phụ rồi.
- Anh mĩa mai tôi rồi.
- Không, tôi rất hâm mộ cô, vì cô đã có chồng đàn ông hoàng và có con nữa.
- Tôi chỉ có một đứa con gái, nó có thể gọi được là con của anh.
- Sao?

Lời nói của Thu Hà khiến cho Thu Phàm sửng sốt đến tột độ, mắt chàng tối lại, thế là dĩ vãng xuất hiện trong đầu chàng...

Khi ấy thân hình yếu điệu của Thu Hà ngã vào lòng của Thu Phàm, mùi thơm của da thịt con gái tỏa ra bay vào mũi chàng, ánh mắt sáng lung linh của nàng nhìn chàng đắm đắm. Đó là sau khi họ đã làm lễ đính hôn, đó là cái đêm trước khi Thu Hà trở về Đại Hàn. Đêm hôm đó thật thanh vắng hai người ngồi lặng lẽ

nhìn nhau.

- Anh Phàm, chỉ có dựa sát vào người anh thì em mới thấy ấm áp.

Thu Phàm hôn lên mái tóc của nàng, hôn lên má nàng, và sau cùng hôn lên môi nàng nữa.

- Ôm em vào lòng đi anh.

Thế là Thu Phàm xiết chặt nàng vào lòng.

- Anh Phàm à, em yêu anh lắm, em phải nói yêu anh một ngàn lần, nhưng anh đâu có biết em yêu anh đến mức đó.

Thu Phàm tặng cho nàng những chiếc hôn nồng nhiệt rồi nói:

- Nếu lỡ ra anh xâm phạm đến em thì sao?

Mặt nàng nóng bỏng nói:

- Chúng ta là vợ chồng rồi thì còn ngại gì nữa.

- Nhưng anh chưa có sự nghiệp chắc chắn và anh cũng chưa có cách làm ra tiền.

- Tình yêu không có liên can đến những việc khác.

Thu Phàm bùi ngùi hỏi:

- Nếu về Đại Hàn ba má em phản đối hôn nhân của chúng ta thì em nghĩ sao?

- Anh sao khờ quá, em là của riêng em, em có ý kiến riêng, chủ trương riêng của em, không ai có quyền can thiệp vào chuyện của em.

- Có lẽ...

Thu Phàm định nói có lẽ em sẽ thay lòng đổi dạ, vì chàng biết lấy gì để bảo đảm cho quả tim của thiếu nữ đây?

- Có lẽ anh chưa sẵn sàng lấy em?

Thu Hà sa sầm nét mặt, nàng không vui, nàng day mặt đi nơi khác rồi khóc òa như trẻ con. Thu Phàm quỳnh lên:

- Đừng làm thế em, anh không bao giờ có ý nghĩ như vậy.

- Vậy chớ có lẽ cái gì?

- Có lẽ một ngày nào đó em không yêu anh nữa, em sẽ lấy người khác làm chồng, chính vì thế anh không muốn chiếm đoạt em.

- Anh là thằng ngốc.

Nói xong nàng cười. Thu Phàm hỏi:

- Tại sao em chửi anh?

- Em phải đánh anh?

Nàng giả dờ nắm hai tay lại đấm vào ngực Thu Phàm, chàng vội chụp lấy tay nàng rồi ôm vào lòng. Bây giờ hai người im lặng đi, dường như họ đang lắng nghe tiếng nói của yêu đương.

- Anh Phàm, em sẽ mãi mãi là của anh, nếu ai thay lòng đổi dạ thì chết bởi bom đạn.

- Em đừng nói bậy.

Thu Phàm bụm miệng nàng lại, mặt nàng đỏ và ôm chặt lấy chàng.

- Em có yêu anh thật không?

- Vâng.

- Nếu anh ăn thịt em thì em có thù ghét anh không?
- Không.
- Nếu chúng ta có con, em mong rằng con của chúng ta là trai hay gái?
- Trai, giống hệt như anh vậy.
- Không, là gái cơ, phải giống như em.
- Giống hai đứa chúng ta, như vậy khỏi phải nhường cho nhau.
Hai người cười xòa, thế là họ đã đắm chìm trong bể sâu ân ái...
Thu Phàm nhớ lại tới đây thì chàng như tỉnh mộng, chàng cảm thấy luồng cuồng khó chịu. Nhưng Thu Hà thì lấy làm đắc ý, bước lại bàn kéo ngăn kéo rút một chiếc thuốc lá có đầu lọc. Nàng châm thuốc rồi phả một hơi khói thật mạnh. Dường như nàng muốn trút hết tất cả tâm sự của nàng bay theo khói thuốc.
- Hút một chiếc thuốc nghe anh, anh đang nghĩ đến dĩ vãng đó hả?
- Anh đã gởi cho em nhiều phong thơ, nhưng những bức thơ ấy đều bị hoàn lại.
- Em không ngờ sau khi về đến nhà, mới ngày thứ hai thì tại vùng Hán Giang đã bị Cộng sản tấn công, nhà em bị chiến tranh tàn phá, rồi sau này nhà em tản cư đến Đại Khưu, khi ấy em đã phát giác em có thai. Tình thế bắt buộc em phải lấy chồng, và em không đủ can đảm trở lại Đài Loan nữa, em không ngờ mới đây đã mười năm rồi.

Thu Phàm cười chua chát không trả lời.

- Em không bao giờ quên anh, hơn nữa em đã nuôi nấng con của anh lớn khôn rồi.

- Xin em đừng nói thế, chúng ta xa cách nhau đã mười mấy năm rồi mà?

- Anh không tin em sao?

- Anh lấy làm hổ thẹn con của mình mà gọi người khác bằng ba.

- Nhưng chồng em đã mắc bệnh huyết áp cao chết hồi năm ngoái rồi.

Thu Phàm dường như không mấy tin, chàng ngẩng đầu lên nhìn Thu Hà thật lâu mà không nói năng chi hết.

- Em muốn nói với anh về chuyện Tiểu Phàm.

- Tiểu Phàm nào?

- Vì tưởng nhớ anh nên em đặt cho con cái tên là Tiểu Phàm.

- Chồng em có biết đứa con này không phải con ruột của ông ta không?

- Chồng em là một thương gia bán thực phẩm, ông ta chỉ biết có chất bổ của thức ăn chứ không biết gì là tình yêu cả.

- Nhưng ông ta biết tính mà?

- Cái bào thai đâu phải nhất định là chín tháng mười ngày đâu, có khi sanh non tháng thì sao?

-...

Thu Phàm trầm mặc thật lâu, trước mắt chàng là một số vấn đề phức tạp, dường như những vấn đề đó đang chờ đợi chàng giải

quyết, chờ chàng định đoạt. Những vấn đề đó chàng chưa từng mơ tưởng tới, nhưng nó là sự thật.

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên, Thu Hà vội dụi tắt thuốc lá rồi đi nhắc điện thoại lên nghe.

- Thu Hà đó hả?

- Vâng, sao? ông ta tới nay về Nhật bản à? Sao ban đầu nói ngày mai mới đi Tôi không rảnh tiễn đưa ông ta đâu nhé. Tại sao ông mời tôi dùng cơm chiều mà không báo cho tôi biết trước? Hiện giờ nhà tôi có khách tôi không thể đi ăn cơm với ông được.

Nghe Thu Hà nói chuyện với người đàn ông ở bên kia đầu giây, Thu Phàm vội đứng dậy nói:

- Nếu em bận thì cứ đi, để khi khác anh trở lại cũng chả sao cả.

- Xin lỗi ông đợi tôi một tí nhé.

Thu Hà bịt ống lại nói:

- Ông cố vấn kỹ thuật người Nhật của công ty chúng tôi tới nay về nước, ông quản lý công ty mời em ăn cơm.

Thu Phàm nói:

- Vậy thì em nên đi.

- Thôi được, mười phút sau tôi đến nhà hàng Quốc Khánh gặp ông.

Thu Hà gác ống nói rồi thở dài, nàng ngồi xuống ghế nệm nói với Thu Phàm:

- Sau khi nhà em chết thì mọi việc của công ty đều do em đảm

trách, em không ngờ bây giờ em làm nghề thương mại.

Thu Phàm tò mò:

- Tại sao công ty thực phẩm mà lại cần đến cố vấn người Nhật?
- Ủ, chế tạo yaour đó mà, yaour bây giờ là một thứ thực phẩm rất thịnh hành ở tại Đài Loan, vì nó có thể trợ giúp tiêu hóa.
- Có phải đó là một thứ thực phẩm có rất nhiều chất hóa học?
- Không, không hẳn như thế, nó chỉ cần một số yaour giống thì có thể tiếp tục chế tạo yaour.
- Như vậy dễ làm giàu lắm.

Thu Hà cười đắc ý:

- Vậy thì anh đừng về vội, anh muốn ăn chi ở đây tôi kêu người ta mang đến, nửa tiếng đồng hồ sau em sẽ về.
- Khỏi, ngày mai anh sẽ trở lại đây.
- Tại sao?
- Tối nay anh còn phải dạy học.
- Không dạy không được hay sao?
- Không được, lãnh lương của người thì phải làm việc cho người.
- Vậy anh cho em số điện thoại đi.

Thu Phàm biên số điện thoại của nhà Nhượng Lan cho Thu Hà.

Thấy số điện thoại, nàng cười, nụ cười thật ngọt ngào, thật đa tình và quyến rũ như thưở nào.

- Tối nay em sẽ điện thoại cho anh.
- Đừng gọi khuya lắm, xin em cũng hiểu cho rằng vì anh ở trọ

nhà người ta không tiện lắm.

Thu Phàm giã từ Thu Hà, trước khi xuống thang lầu nàng tự nhiên dìu tay chàng khiến cho chàng cảm thấy không yên.

- Anh ngồi xe của em đi, để em ngồi taxi cũng được.
- Không, anh đã đi quen xe bus rồi.

Thế là Thu Phàm chia tay với Thu Hà tại đây, khi về đến nhà của Nhược Lan, vừa đi vào cổng thì gặp phải Hồng từ trong bước ra.

- Có lẽ ông là giáo sư Phàm thì phải?Ồ nhà văn vĩ đại, tôi tên là Hồng đây, tôi là bạn của Nhược Lan.

Thu Phàm quan sát hẩn rồi trả lời:

- Vâng.
- Chú em có số đào hoa lắm.

Thu Phàm không ngó ngang đến hẩn đi thẳng vào trong.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 19

Thu Phàm đi vào trong, Tú đóng cổng lại rồi theo sau. Chàng đứng lại hỏi:

- Người hỏi nầy là ai thế?

Tú hỏi:

- Người nào hỏi giáo sư?

- Hẳn nói chuyện với thầy ở ngoài cửa, hẳn bảo hẳn tên Hồng gì đó.

- Cái thứ vô nghề nghiệp đó mà, lần nào đến đây hẳn cũng lấy tiền của má.

- Có phải là bạn của má em không?

- Nghe má nói ông ta bà con xa gì đó.

Vào đến trong, Thu Phàm trông thấy mảnh vụn bình bông trong sọt rác chàng chưng hửng:

- Tại sao bình bông bể thế?

- Tại em lỡ tay đánh rơi.

- Còn má em và Mộng Linh đâu?
- Có lẽ đang ở trên lầu, tại sao giáo sư về sớm thế?
- Vì người bạn bận việc nên không gặp họ.

Thu Phàm đi tới đi lui trong phòng, Tú châm cho chàng một tách nước trà, bắt chợt chàng cảm thấy đói, vì chàng chưa ăn cơm chiều, nhưng không dám nói cho Tú nghe. Ngay khi đó Mộng Linh từ trên lầu đi xuống, trông thấy Thu Phàm cô ta mừng rỡ reo lên:

- Giáo sư về đó hả, em buồn lắm giáo sư ơi, chúng mình đi ra ngoài tản bộ nhé.
- Đi chơi cả ngày rồi mà em không mệt hay sao?
- Không à, em vừa mới ngủ một giấc.
- Em muốn đi đâu?
- Ra sau núi nhé.
- Ủ, nhưng thầy chưa ăn cơm
- Thầy chưa dùng cơm à? Má cũng chưa ăn nữa, kêu con Tú làm cơm cho thầy và má ăn, để em đi gọi má.
- Tại sao má em giờ này còn chưa ăn?

Mộng Linh vừa lên lầu vừa quay đầu trở lại nói:

- Má em đợi thầy đó.

Mộng Linh bước vào phòng nói với mẹ:

- Giáo sư về rồi má ơi, ông ta đợi má xuống dưới ăn cơm.

Nhược Lan nằm trên giường châm một liều thuốc:

- Má không đói, con mời giáo sư đi.

oOo

Ban đầu Mộng Linh tưởng rằng đó là điện thoại của Khương nên nàng giả nhận là má của mình để nỏ Khương chơi, không ngờ giọng nói bên kia lại là giọng nói của phụ nữ, hơn nữa lại tìm giáo sư Phàm, nàng cảm thấy tức cười, nhất là đầu dây bên kia gọi nàng là cụ.

- Có điện thoại thầy ơi.

Thu Phàm chau mày:

- Ai thế hả em?

- Phụ nữ, giọng nói ngọt ngào lắm.

- Tôi là Thu Phàm đây.

- Hồi nãy ai đó, cô ta xưng là má của anh.

- Ô, con bé Linh, nó là học trò của anh mà.

- Anh đang dạy học phải không, bây giờ em rảnh rồi, em định..

- Em còn ở tại nhà hàng phải không?

- Em đang ở trong phòng của em đây.

- Anh phải dạy học tới mười giờ.

- Hay là em cho xe đến rước anh.

- Khởi, để anh đến.
- Sao, ở đó không tiện sao? Chẳng nhẽ làm thầy dạy học thì mất hẳn tự do hay sao?
- Không phải thế, nhưng thưở giờ anh không có thói quen đi chơi đêm.
- Anh sợ em đến đó làm mất mặt anh phải không?
- Em đừng hiểu lầm như vậy, nếu cần thì anh xin chủ nhà cho anh nghỉ dạy một đêm cũng chả sao.
- Em biết rồi, có phải anh đã có...
- Tại sao em nghĩ thế?
- Thôi được, em không bắt buộc, có lại hay không là tùy anh quyết định, nhưng em cũng nên nói rõ em không phụ anh.
- Thu Hà.

Đường dây điện thoại bị cúp đột ngột, Thu Phàm cảm thấy trong lòng mâu thuẫn trầm trọng. Chàng thấy rõ Thu Hà đã mở phòng ở nhà hàng để chờ chàng, nguyện ước không thành trải qua mười mấy năm nay lại được tái ngộ đó là điều hạnh phúc. Nhưng chàng lại e dè và hoang mang, khó xử. Tấm thịnh tình của Nhượng Lan, sự chiều chuộng và kính nể của nàng, nhất là sự thông cảm nhau trong những ngày qua, chàng có thể bỏ hết những thứ đó sao? Nếu chàng không đi lại nhà Thu Hà thì sớm muộn gì rồi nàng cũng tìm đến nhà Nhượng Lan. Nhất là khi chàng nghĩ đến con gái của chàng, đứa bé gái mà hôm nọ lần đầu

gặp lại Thu Hà, cô ta ngồi ở tay lái, đứa con gái có đôi mắt sáng long lanh đó, có nước da thật trắng như nước da của mẹ.

- Thừa giáo sư, điện thoại ban nãy của ai vậy?
- Đó là em họ của thầy, cô ấy mới từ Đại Hàn về đây thăm bà con.

Mộng Linh nhớ lại việc nàng giả làm má của Thu Phàm nói chuyện trong điện thoại, cô bé lấy làm ngượng ngập nói:

- Hồi nãy em nhận là má của thầy bây giờ em lấy làm hối hận ghê.
- Không sao, vì cô ấy biết em nói đùa.
- Ban đầu em tưởng là thằng cha mắc dịch đó nữa chứ.

Nói tới đây Mộng Linh phát giác có cô Tú đứng bên cạnh, cô ta bèn nói:

- Thôi mình đi giáo sư ời.

Vừa ra khỏi cửa thì Mộng Linh hỏi:

- Đi khiêu vũ nghe giáo sư?
- Không được, má em biết được má em trách thầy chết.
- Chúng ta về sớm.

Thu Phàm suy nghĩ một lát rồi trả lời:

- Em đi khiêu vũ, thầy đi tìm người bạn, đúng mười giờ thầy chờ em ở ngoài cửa vũ trường, rồi chúng ta về nhà.
- Vâng, khi nào má em có hỏi thì thầy nói chúng ta đi xem xinê, vậy thì mười một giờ hãy đến đón em, vì xuất hát chót vẫn vào

lúc mười một giờ.

- Cũng được, nhớ đừng làm chuyện gì bậy bạ nhé vì thầy có liên đới trách nhiệm đó.

- Cám ơn giáo sư, em giữ lời hứa.

Mộng Linh vừa định đi ra ngoài thì ngoảnh đầu lại thấy Tú đứng trước cửa sổ nhìn trộm mình, cô ta nói ngay:

- ê Tú, mày có lương tâm không? Tại sao mày cứ theo dõi tao hoài vậy?

- Ai mà theo dõi chị hồi nào đâu?

Thu Phàm đứng bên cạnh nói:

- Tú ơi, lát nữa má em có hỏi thì em nói rằng thầy với Mộng Linh đi xem xinê nhé.

Mộng Linh chạy vội ra ngoài định kêu taxi thì Thu Phàm cản lại:

- Khởi ngồi xe em à.

- Đi xe cho nhanh, để nhảy thêm vài điệu vũ nữa.

Khi lên taxi Mộng Linh nhìn Thu Phàm nói:

- Em hỏi thật, thầy có thương má em không?

- Em hỏi làm gì?

- Má em cô đơn quá, chính vì thế mà má cứ rầy la em hoài, nếu má có bạn trai có lẽ sẽ đỡ hơn.

- Em không biết thầy là người có chủ nghĩa độc thân hay sao?

- Chủ nghĩa độc thân à? Vậy tại sao thầy không đi làm hòa thượng?

Cô bé nheo nheo đôi mắt rồi nói tiếp:

- Có lẽ tại thầy thất tình, cho nên mới có tánh tình kỳ cục như thế.

- Chẳng phải tại thầy thất tình, mà nói thật ra thầy vẫn còn chưa trưởng thành trong tư tưởng nên thầy muốn sống độc thân cho tự do.

- Thầy nói thế là trái ngược với lòng mình.

Thu Phàm cười chua chát, thật ra đứa con gái mới lớn lên mà biết gì về cuộc đời?

- Em có cần tiền không?

Thu Phàm móc túi lấy hai trăm đồng bạc nhét vào tay nàng, khi xuống xe chàng còn dặn dò Mộng Linh thật kỹ lưỡng, hơn nữa chàng còn cho cô ta điện thoại của nhà Thu Hà, nếu có việc chi thì gọi đến đó cho chàng biết.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 20

Thu Hà vừa thay xong bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, tóc không chải để phủ tới vai, tay kẹp điều thuốc, vừa trông thấy Thu Phàm bước vào nàng mừng rỡ.

- Em không ngờ anh đến nhanh thế, người ta vừa mời em đánh bài thế mà em đã từ chối họ.

ý của Thu Hà muốn nói nàng chờ đợi chàng đến. Thu Phàm không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, nhưng mũi chàng đã ngửi được cái mùi nước hoa nồng nặc. Chàng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Cám ơn em đã hy sinh một buổi đánh bài để chờ đợi anh.

- Em đã chờ đợi anh hai mươi năm rồi, ấy chẳng qua anh không biết mà thôi.

- Em đừng nói thế, em là người có danh phận, địa vị, có chồng có con, nhưng anh chỉ là một nhà văn đã đi đến bước đường cùng mà thôi.

Đôi bên tuy cũng oán trách nhau, nhưng thử hỏi ai oán trách ai

được? Nếu có thù hận là thù hận chiến tranh hay oán ghét sự ly loạn.

- Thôi chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa, vì quá khứ đã trở thành một giấc mộng mất rồi, bây giờ em đã đưa con đến đây để tìm ba nó, tìm người ba chính thức của nó.

Thu Phàm vẫn giữ im lặng.

- Có điều gì khó khăn anh cứ nói thẳng cho em nghe, chúng ta là người lớn cả rồi.

Trầm ngâm một hồi lâu Thu Phàm mới trả lời.

- Có lẽ em không yêu anh, đâu em tự kiểm điểm lại em coi.

- Phải chăng đó là lời nói tận đáy lòng của anh? Anh có biết tại sao em phải khuyên dụ chồng em lập cơ sở làm ăn tại Đài Loan này? Em đã dò hỏi tin tức về anh khắp mọi nơi, và mười mấy năm sau, anh đã quên hẳn hình bóng của em rồi, người em không còn một chút gì trong tâm tư của anh nữa.

Thu Hà có phản kích động, nước mắt của nàng bỗng dung chảy xuống đôi má, nàng lấy tay chùi nó đi. Thu Phàm vẫn cúi mặt làm thinh.

- Anh lừa dối em, chắc anh đã lấy vợ rồi phải không?

- Anh chưa có vợ, anh quyết định sống độc thân mãi như thế này.

Thu Hà buồn buồn nói:

- Vì em mà anh sống độc thân phải không?

- Vì chính anh, anh không muốn làm phương hại đến kẻ khác

nhưng cũng chẳng muốn kẻ khác làm phương hại mình.

Câu nói của Thu Phàm có ẩn ý thật sâu xa.

- Anh nói em đã làm phương hại anh phải không?

- Không, quá khứ của chúng ta đều sai lầm cả.

- Sai lầm à? Chúng ta đã làm lễ đính hôn, chúng ta từng yêu nhau.

Thu Hà đối với vấn đề hơi dễ dãi một tí, mà vấn đề xem ra cũng đơn giản thật. Chồng nàng vừa mới chết, mà Thu Phàm vẫn còn độc thân như xưa, tổ chức lại một gia đình điều này cũng có thể thực hiện được lắm. Nhưng Thu Phàm đã do dự, mặc dù trước kia chàng từng yêu Thu Hà tha thiết, chàng cũng từng luyến tiếc quá khứ, chàng cũng từng đau khổ vì nàng, từng vì nàng mà sa đọa hay phấn đấu, chàng từng vì nàng mà viết nhiều trang nhật ký hay nhiều bài thơ thương nhớ. Nhưng bây giờ, chàng nhận thấy nàng không trung thành với ái tình, chàng suy đoán rằng nàng chỉ về nước có ba tháng thì nàng đã lấy chồng, để cùng người đàn ông khác hưởng hạnh phúc của tình chồng vợ, để tiếp nhận cái gia tài của chồng nàng, càng suy nghĩ, chàng càng cảm thấy chính mình là một con vật đáng thương hại.

- Yêu nhau à? Yêu nhau tại sao em đi lấy chồng?

Thu Phàm nói với một giọng thật nhỏ, thật trầm, dường như một mình chàng đang biện bạch cho chính chàng. Ngay khi ấy, lý trí và tình cảm đang giao chiến với nhau, tương lai và quá khứ đang

đánh nhau dữ dội, mà không gian và thời gian cũng sát đầu với nhau nữa.

Thu Hà như nấn nỉ chàng.

- Anh không thể bỏ qua điều đó hay sao?

- Anh không thể tha thứ cho chính anh, mười mấy năm nay anh tự giày vò anh, anh đã khổ vì tình yêu, anh sa đọa vì tình yêu, anh sống độc thân cũng vì tình yêu. Nhiều khi nghĩ kỹ lại, tình yêu chỉ là những lời đường mật, hay là những ngôn từ mê hoặc để ru ngủ người ta mà thôi, nó chỉ thuộc về của những người ích kỷ.

- Em van anh đừng nói nữa, em quỳ xuống lạy anh, xin anh tha thứ cho em.

Thế là hai người cùng lúc quỳ xuống ôm chầm lấy nhau khóc sụt sùi.

- Xin anh tha thứ cho em, em sẵn sàng chết vì anh, em sẵn sàng vì anh mà làm bất cứ việc gì.

- Em đừng nói nữa, anh đã rõ rồi.

Thế là hai người ôm chầm nhau ngã xuống thảm, thế là họ đã quên đi những oán hận lẫn nhau.

Trên tầng lầu tám có mây trắng vật vờ bay qua, trong nhà hàng này mỗi căn phòng có một vị lãnh tụ, có kẻ phải làm nô lệ.

Ở dưới đất, trước cửa nhà hàng, những ánh đèn màu lập lòe trước bảng hiệu. Ở ngoài đường xe qua lại không ngừng. Một

góc trong nhà hàng có một em bé mặc áo quần giản dị, mở to mắt nhìn những thực khách ra ra vào vào:

- Thưa ông, thưa bà, xin ông bà mua hộ một tờ vé số ái Quốc, mua vé số ái Quốc vừa yêu nước lại vừa làm giàu.

Hoa Lục bị mất vào tay của cộng sản rồi, chiến tranh còn đang diễn tiến tại Việt Nam, các chính khách quốc tế đang thi thố tài năng ma thuật chính trị của họ, đàm phán đang diễn ra ở Anh Quốc... nhưng tất cả cũng chỉ vì đàn bà mà thôi, nếu không có đàn bà thì thế giới này không còn nữa.

Tiết trời cuối thu trời mưa là thường lắm, ngay khi ấy trời sắp đổ mưa, mây đen đã giăng khắp vòm trời. Hiện tượng đó báo cho người ta biết sắp mưa thật sự rồi, mưa để làm dịu đi cơn nóng bức, mưa để rửa sạch đường phố thì hỏi ai không mong mỗi một cơn mưa? Lúc bấy giờ căn phòng của từng lầu tám, người quả phụ đang nghĩ gì? Nàng có biết trời sắp đổ mưa ở bên ngoài không? Và một chàng thanh niên trót ôm ấp chủ nghĩa độc thân, hẳn đã học được bao nhiêu chân truyền của Khổng Phu Tử? ôi thánh hiền của chúng ta Chữ thánh hiền viết như thế nào? Phân tách theo lối chiết tự thì gồm có chữ nhĩ, chữ khẩu và chữ vương. Đúng thế rồi, thầy giáo là thánh nhân, mà nhà văn cũng là thánh hiền nữa. Chữ Hiền viết như thế nào? Gồm có chữ thần chữ hựu và chữ bối. Nếu con người không thương đàn bà thì là tặc chứ không phải là “hiền” nữa. Thu Phàm là người đã học rất nhiều

thánh thư, lẽ dĩ nhiên chàng đã hiểu rõ điều đó, Thu Hà đã van xin chàng như thế, chàng phải an ủi nàng, nếu có lỗi với thánh hiền thì không phải là thánh hiền.

Bây giờ bên ngoài đưa tới những cơn gió, lại có những đám mây đen bay qua vùn vụt. Trên lầu tám quả thật rất cao, gió thổi qua lầu tám trước, mà mưa cũng rơi xuống lầu tám trước hơn các tầng lầu ở dưới.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo. Điện thoại là một sản phẩm của xã hội văn minh, là công cụ tiện lợi cho ngành thương mại. Thu Hà từ dưới thăm lồm cồm ngồi dậy chau mày bước tới nhắc ống điện thoại lên nghe.

- A lô.

- Con là Tiểu Phàm đây má, trời sắp mưa rồi, má cho xe đến lớp bỏ túc rước con nhá.

- Tại sao con không gọi taxi về nhà, má bận xã giao mà.

Nghe lời nói của Thu Hà, Thu Phàm lấy làm rùng mình, mời chàng đến lầu tám thế mà nàng cho rằng đó là một thứ xã giao? Chàng ngồi thờ người thật lâu.

- Thôi được, má kêu tài xế đến rước con.

Cúp điện thoại xong Thu Hà day mặt lại nhìn Thu Phàm cười:

- Anh có muốn gặp mặt con gái không? Lát nữa nó sẽ đến đây.

Nàng châm cho chàng một tách nước trà rồi nói:

- Cặp mắt của con giống hệt cặp mắt của anh.

- Đổi phòng khác đi em, anh cảm thấy luống cuống lắm.
- Phải chăng anh khó chịu khi trông thấy con mình bỗng nhiên đã lớn khôn?
- Anh cảm thấy sợ sệt.

Nói xong Thu Phàm nhìn đồng hồ thấy đã mười giờ rưỡi rồi, chàng nghĩ rằng mình nên đi rước Mộng Linh.

- Anh còn phải bận việc chi sao?
- Ừ, bữa nay là chủ nhật, anh mời học trò của anh xem xuất hát chót, mười một giờ vẫn hát, đang xem nửa chừng anh bỏ đến đây gặp em. Ừ mà Tiểu Phàm đi học ở đâu?
- Học trò của anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?
- Mười bảy tuổi, có lẽ cũng sắp xỉ với Tiểu Phàm.
- Anh từng thấy qua Tiểu Phàm rồi phải không?
- Có phải cô bữa nọ ngồi ở tay lái đó không?
- Vâng, nó đang bỏ tức Anh văn, sang năm nó thi vào đại học, chắc nó không bao giờ nghĩ rằng ba của nó lại là giáo sư dạy kèm cho kẻ khác.

Hễ mở miệng là Thu Hà gán cho Thu Phàm cái chức ba của Tiểu Phàm, cái chức cha đến với chàng quá đột ngột khiến chàng cảm thấy bối rối. Một người cha mà đối với con của mình chưa tận một chút trách nhiệm nào, điều đó quả thực khiến cho người nhận lấy cái chức cha đó không biết nghĩ sao?

- Em quên nữa, em quên cho anh biết em chỉ ở tạm đây, em còn

phải đi Hương Cảng một chuyến, phòng này là do công ty phải trả tiền cho em ở, vậy khi em đi Hương Cảng thì anh dọn đến đây ở. Đợi đến khi em trở về chúng ta sẽ tính lại coi phải cho Tiểu Phàm rõ đầu đuôi câu chuyện và cả chuyện chúng ta làm lễ thành hôn nữa. Hơn nữa anh cũng đang dạy kèm cho học sinh chuẩn bị thi vào đại học, để ngày mai em cho Tiểu Phàm hay, kêu nó đến nhà kia học chung cho tiện, một mặt anh có thể dạy dỗ nó, tìm hiểu nó. Mặt khác anh có thể xây dựng tình cảm cha con. Anh nghĩ sao?

- Đó là điều rất tốt, nhưng phải để anh nói lại với bà chủ nhà đã. Thu Phàm có vẻ bối rối nói tiếp.

- Như thế này nhé, dù sao thì cũng sắp tết rồi, bây giờ chúng ta vẫn cho Tiểu Phàm tiếp tục đi bổ túc ở chỗ cũ, mỗi ngày anh sẽ rút ra hai tiếng đồng hồ, thời gian từ sáu giờ cho đến tám giờ, anh sẽ kèm cho nó, anh chịu khó đi bộ một đoạn đường cũng chẳng sao.

- Vậy anh ở nhà em ăn cơm chiều luôn, tới tám giờ để con Tiểu Phàm đưa anh về nhà. Mà anh cũng có thể từ việc ở đằng kia đi.

- Không được, anh đã hứa với người ta, vả lại họ đối xử với anh rất tốt.

- Em thấy anh cứ cố chấp như xưa, tính tình không thay đổi. Mặc dù người ta tốt với anh, nhưng anh không thể quên gốc, tại sao anh nỡ bỏ bê con cái của mình, bỏ bê vợ của mình, để đi ở đậu

nhà của người khác?

Lời nói của Thu Hà mặc nhiên đã cho Thu Phàm là chồng của mình.

- Nhưng hiện giờ em vẫn là vợ của chồng em, một người đều biết rõ như vậy, nhất là bạn bè của em.

- Kệ chứ, nhưng chồng em đã chết rồi.

Thu Phàm cười:

- Em nói lại ngang như xưa nữa.

Nói xong chàng giã từ Thu Hà để ra đi, vì chàng phải đi rước Mộng Linh ở trước rạp hát bóng, trước khi đi chàng đã hẹn thời giờ và địa điểm để gặp mặt Tiểu Phàm, đồng thời Thu Hà cũng tặng cho chàng một chiếc hôn nồng cháy và nói:

- Em đã gặp lại anh rồi.

QUYỀNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 21

Thu Phàm đã đứng đợi ở trước cửa vũ trường gần hai chục phút đồng hồ thế mà chưa thấy Mộng Linh ra, cuối cùng chàng phải bước vào trong tìm đến người phụ trách giữ máy khuếch âm gọi tên Mộng Linh. Người coi máy nói với chàng:

- Xin ông đợi một tí, bài hát đang hát nửa chừng.

Mấy người nữ thư ký ngồi ở quầy bao gồm cả mọi việc, một lát có người nhờ lấy thứ này thứ nọ, một hồi lại có cô vũ nữ đến lấy túi xách, khiến cho các cô bận rộn lên. Trên mặt quầy để hơn chục máy điện thoại, các máy reo không ngừng. Trong vũ trường kẻ ra người vào, phụ nữ thì phấn son lòe loẹt, ngọc ngà châu báu. Đàn ông thì mặc đồ lớn trong rất trịnh trọng. Nhưng tiền ở đâu ra mà họ ăn xài như thế? Thu Phàm nghĩ mãi tìm không ra nguyên nhân. Trong vũ trường đèn xanh đèn đỏ, tiếng nhạc du dương, chàng phải dùng cách nào để cảm hóa Mộng Linh đây? Chàng trầm nghĩ, chắc không còn chỗ nào khiến cho thanh niên nam nữ

dễ sa đọa hơn chỗ này nữa. Trong khi chàng đang mải miết suy nghĩ thì có một gã đàn ông từ trong lui thúi bước ra hỏi:

- Ai tìm Mộng Linh đó?

- Dạ tôi.

Gã đàn ông quan sát Thu Phàm từ trên xuống dưới rồi cười lạnh lùng:

- Tìm cô ta làm gì? Cô ấy đang nhảy đầm.

- Tôi là giáo sư của cô ta, tôi phải đưa cô ta về nhà.

Trong khi Thu Phàm đang nói chuyện với gã đàn ông đó thì Mộng Linh lảo đảo bước ra nói với giọng nhừa nhựa:

- Thấy ghét ghê không, ông nào là giáo sư Phàm đâu?

Nghe giọng nói của Mộng Linh, Thu Phàm vội day mặt lại:

- Mộng Linh, tại sao em say đến thế?

Nhìn mặt Mộng Linh là Thu Phàm biết nàng đã quá say rồi, chàng trở mặt nhìn vào mặt Khương đứng bên cạnh Mộng Linh hỏi:

- Các anh bắt Mộng Linh uống rượu phải không?

Khương kè sát mặt lại gần mặt Thu Phàm với hơi rượu nặc nồng nói:

- Ông là giáo sư đó hả? Khá lắm, đẹp trai lắm, đã tán mẹ bây giờ lại muốn tán cả con nữa hay sao?

- ề anh đừng có ăn nói hồ đồ nhé.

- Ông đừng có đến đây can thiệp vào việc của chúng tôi, ông lo

làm việc giáo sư của ông, còn tôi thì lo o đảo của tôi, giữa chúng ta không có liên can gì với nhau cả. Ông nên đi chỗ khác là hơn.

- Anh muốn làm gì? Anh dụ dỗ gái vị thành niên, anh ép người ta uống rượu say mềm như thế này, anh đến bót cảnh sát với tôi.

Gã thanh niên đứng bên cạnh Khương thấy Thu Phàm đã nổi nóng, hơn nữa hắn thấy Khương đã say mềm mà chính hắn cũng thế, cho nên hắn vội kéo Khương ra nói cầu hòa:

- Thôi bỏ đi, hai người đều say cả rồi, bạn bè mà cãi nhau coi kỳ lắm.

Thế là Khương và gã thanh niên kia tiếp tục vào trong nhậu nhẹt.

Mộng Linh ở lại nói lẻ nhè:

- Bất quá về nhà bị chửi là cùng, uống thêm vài ly nữa cho thỏa thích.

Thu Phàm vừa đưa Mộng Linh xuống thang lầu vừa nói:

- Đi em.

- Thầy định đưa em đi đâu đó?

- Về nhà.

- Không, em không về nhà.

- Em đừng nói tầm bậy.

Phải vất vả lắm Thu Phàm mới dìu được Mộng Linh lên xe taxi, vừa lên xe thì nàng đã nhắm mắt ngủ khò. Bây giờ Thu Phàm mới ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, quả thật chàng đã quá dễ dãi buông thả Mộng Linh, về đến nhà chàng sẽ ăn sao nói

sao với Nhược Lan đây?

Vừa vào nhà Tú tỏ ra sững sốt hỏi:

- Thừa giáo sư, chị Mộng Linh làm sao thế?

- Cô ta uống rượu.

- Má em ở trong phòng khách chờ giáo sư và chị Linh đây.

Thu Phàm và Tú cùng dìu Mộng Linh vào phòng khách rồi để nàng ngồi xuống chiếc ghế bành. Nhược Lan chỉ liếc qua thì đã biết những gì đã xảy ra rồi, cái cảnh say rượu như thế này nàng đã từng trải qua hồi còn trẻ, lúc nàng còn làm vũ nữ. Bây giờ chính mắt nhìn thấy con gái của mình lại say như vậy, nàng cho rằng Thu Phàm đã ép con nàng uống rượu, nàng không thể tha thứ cho Thu Phàm. Nàng bắt đầu đặt nghi vấn, Thu Phàm cũng là hạng người tâm thường, cũng có lòng dạ đen tối như những thanh niên chó má khác. Mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, từ đỏ trở thành xanh. Nàng vội mòi một điều thuốc, có lẽ nàng muốn dùng khói thuốc đè nén cơn giận trong lòng mình chăng? Đó là máu mủ của nàng, nàng có thể không quan tâm đến nó sao? Tay nàng kẹp thuốc lá mà run run, Thu Phàm nhận ra điều đó, chàng biết rõ nàng đang giận chàng. Bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên trầm lặng một cách đáng sợ.

- Anh Phàm à, tôi đối đãi anh tử tế như vậy, lẽ ra anh không nên đưa con tôi đi chơi như thế, anh thấy nó say như chết vậy không? Nếu như...

Nhược Lan giận dữ bước tới gần Thu Phàm, nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng, khiến cho Thu Phàm cảm thấy rùng rợn.

- Nhược Lan, cô nghe tôi nói đây.
- Khỏi phải giải thích gì hết, quả thật biết người biết mặt nhưng không biết lòng, mắt tôi đã đui nên...
- Cô có thể bình tĩnh nghe tôi nói không?
- Tôi không muốn nghe anh đặt điều đặt chuyện, anh hãy đi chỗ khác ngay.

Thu Phàm không ngờ tình trạng đã diễn tiến như thế này, Nhược Lan đột nhiên đã nổi điên như con mãnh thú. Nhưng không trách được nàng, thử hỏi có ai không nổi cáu khi thấy con gái của mình bị giáo sư lén lút đưa đi chơi tới nửa đêm nửa hôm mới về nhà, chỉ thế thôi cũng đáng cho người ta đặt vấn đề rồi, huống chi đã phục rượu con người ta say mèm?

- Cô Lan à, sự ra đi của tôi không thành vấn đề chi cả, nhưng tôi chỉ mong rằng cô hiểu rõ chuyện này.

Tim của Thu Phàm như có muôn ngàn cây tên bắn vào, chàng cảm thấy đau nhói, người đàn ông không có gì đau khổ bằng không được người ta, nhất là người mình yêu hiểu biết hay thông cảm.

Tú đang đứng ở bên cạnh nói với má nuôi của nàng:

- Thưa má, má phải để cho giáo sư nói hết đã.

Bồng Mộng Linh nói:

- Nào, chúng ta cạn ly, không có chi cả. Thấy ghét ghê, má tôi cứ nhốt tôi ở trong nhà hoải, má tôi coi tôi như người tù, còn con Tú là tay sai, là mật thám của má tôi.

Tú lúc lắc Mộng Linh:

- Chị Linh...

Nhược Lan giận dữ ngồi xuống ghế:

- Tú, con đi châm cho Mộng Linh một ly nước lạnh đổ cho nó uống.

Rồi nàng day sang nói với Thu Phàm:

- Anh cho tôi biết đầu đuôi của câu chuyện này ra sao đi, có phải anh cố tình đưa con tôi để ép nó uống rượu?

- Tôi chỉ đưa Mộng Linh đi chơi, nhưng tôi không có bắt cô ta uống rượu, hơn nữa tôi lại đi thăm người bạn... Ở.. nhà hàng.

Nhược Lan đứng phắt dậy:

- Nhà hàng? Anh dám đưa con tôi đi nhà hàng?

- Cô đừng nóng, hãy bình tĩnh nghe tôi nói hết đã.

- Còn phải nói gì nữa, thôi được rồi, đợi con tôi tỉnh dậy hỏi nó sẽ rõ, anh đừng có cho tôi là người khùng, tôi không muốn nghe lời biện hộ của anh.

Sự nhẫn nại của con người là hữu hạn, sức chịu đựng của Thu Phàm cũng tới chừng ấy là cùng. Bây giờ chàng mới chợt tỉnh, lòng tốt của chàng cho ra quả thật vô ích, vì nó không được sự đền đáp, chẳng những thế mà còn bị người ta nghi xấu cho nữa.

Không được sự tín nhiệm của người khác đó là điều nhục nhã của bất cứ một người đàn ông nào ở trên cõi đời này. Bây giờ chàng nhìn Nhược Lan đăm đăm, cái nhìn chòng chọc mang một ý nghĩa như sự kháng nghị không lời, nó là một sự lạnh nhạt. Một lát sau chàng đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Trong phòng khách bỗng nhiên lặng lẽ như một bãi tha ma, bất chợt Mộng Linh nói lảm nhảm:

- Con không chịu uống rượu, giáo sư đưa con đi chơi, nhưng chỉ nói dối con Tú là đi xem xinê.

Nghe con mình nói Nhược Lan vội hỏi:

- Giáo sư đưa con đi đâu đó, con nói thật cho má nghe đi.
- Ai biết giáo sư đi đâu, tới mười giờ ông ta mới đến rước con.
- Mười giờ mới đến rước con à? Như vậy con uống rượu ở đâu?
- Ở Bất Dạ Thành.
- Cùng với giáo sư ở Bất Dạ Thành phải không?
- Không, với anh Khương.
- Đồ mất dạy.

Mặc dù nghe con nói như thế, nhưng nàng vẫn chưa tin sự thực ra sao.

Lúc bấy giờ đêm đã khuya, một vầng trăng sáng ẩn hiện trong đám mây trắng đang vật vờ bay. Ở trong nhà nhìn xuyên qua bức rèm the trước song, màn đêm lơ mơ, tiếng gió rì rào, loài côn trùng đang tổ chức thành một ban nhạc đại hòa tấu, đó là dụng ý

của tạo hóa muốn tầm thực đêm thanh vắng này. Lúc bấy giờ tâm trạng của Nhược Lan đã có phần lắng dịu xuống, nàng đang dùng lý trí để suy đoán những gì mà nàng có thể quả quyết một cách đường đột ngay khi nóng giận. Không lẽ Thu Phàm lại đối đãi với con nàng như vậy? Với danh phận của chàng, với lòng tự tôn, với lý trí, với sự thông minh, chẳng lẽ chàng đi làm một chuyện đại đột như thế sao? Càng nghĩ nàng càng thấy mình lỗ mãng, nàng muốn tìm đến Thu Phàm để xin lỗi ngay. Nhưng day mặt nhìn sự say mèm của con mình đang nằm chò co thì nàng lại cho rằng dù sao đi nữa Thu Phàm phải săn sóc con mình, đừng để cho con nàng sa đọa như thế, nhất là khi con nàng đi chơi chung với chàng. Nhưng nàng lại nghĩ, tại sao không để cho chàng giải thích? Tại sao không để chàng thanh minh những gì mà chàng cho rằng oan ức? Bây giờ Nhược Lan mới cảm thấy mình rất cần sự giải thích của Thu Phàm, nhưng ngay phút ấy nàng không đủ can đảm đến phòng của Thu Phàm để nghe một lời giải thích của chàng. Nàng cảm thấy mình hơi quá trớn khi tỏ thái độ làm tổn thương đến lòng tự ái của chàng, vì cử chỉ của nàng khi nãy đã chứng tỏ rằng nàng trăm phần trăm đã mất tin tưởng nơi chàng.

Bây giờ nàng bước lên thang lầu. Cô Tú ở lại cho Mộng Linh uống thuốc giải rượu. Đứng ở ngoài hành lang nàng nhìn thấy phòng của Thu Phàm, cánh cửa phòng khép hờ, ánh sáng trong

phòng xuyên qua kẽ hở rọi ra ngoài. Nàng nhẹ chân bước lại gần đó, rồi nàng dừng chân lại đó. Nàng thấy Thu Phàm đứng day lưng hướng về nàng, chàng đang thu xếp sách vở trên bàn. Khi ấy quả thực nàng hơi xúc động, mắt nàng rung lệ, nàng cho rằng chàng đã quyết định ra đi rồi, chàng đã quyết định bỏ mẹ con nàng ra đi rồi. Một lát sau nàng lại trông thấy Thu Phàm ngưng thu xếp đồ đạc, cử chỉ như suy nghĩ điều chi. Bây giờ nàng muốn tông vào quỳ xuống trước mặt chàng, để xin chàng tha thứ cho nàng. Nhưng khi Thu Phàm day mặt trở lại thì nàng vội lách mình qua một bên núp vào thanh cửa. Đợi một hồi lâu nhưng chẳng thấy Thu Phàm bước ra, nàng cho rằng chàng xuống lầu từ giã nàng. Nàng nghe thấy tiếng chân của chàng đi tới đi lui trong phòng, điều đó chứng minh rằng Thu Phàm đang đắn đo, đang suy tính điều gì đó. Bây giờ đầu óc của nàng đang dậy sóng, nàng cảm thấy mình không thể chịu đựng được nữa, nàng vội trở về phòng của mình. Ngồi xuống ghé hai tay ôm đầu, nàng định khóc, nhưng khóc không thành tiếng. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Nàng giật mình, nàng thầm nghĩ có lẽ Thu Phàm đã đến đây từ giã từ nàng rồi, cái gì phải đến đã đến rồi, nàng cố trầm tĩnh nói:

- Mời vào.

- Thưa má, má yên trí ngủ đi, con đã dìu chị Linh về phòng ngủ rồi. Con đã hỏi chị ấy, chị Linh nói rằng chị lên giáo sư đi uống rượu, giáo sư đã đến vũ trường đón chị Linh về, vì giáo sư muốn

đi thăm người bạn, còn chị Linh thì muốn đi xem xi nê, cho nên hai người mới đi chung với nhau. Chị Linh có người bạn trai, ông ta có vẻ công tử lắm, mỗi khi chị ấy đi chơi đều do cậu ta gọi điện thoại đến hẹn trước.

- Thôi con đi ngủ đi, đợi ngày mai Mộng Linh tỉnh rượu má sẽ hỏi lại nó.

- Giáo sư bị má mắng nhiếc như vậy chẳng biết ông ta có giận má không?

Tú nói với má nuôi nàng như vậy rồi lui về phòng của nàng.

Đêm nay Thu Phàm dường như không ngủ được, chàng thần thờ đứng trước cửa sổ, đưa mắt nhìn màn mưa lưa thưa trước cơn gió thoảng. Bây giờ chàng nhận thấy mình không còn cô đơn nữa.

Từ trong hỗn độn của dĩ vãng chàng đã trở lại với hiện thực. Với đứa bé gái hoạt bát, biết lái xe, có đôi mắt sáng long lanh, đứa bé đó lại là con gái của chàng. Rồi từ đứa con gái đó chàng liên tưởng tới Mộng Linh, và những gì mà hồi nãy Nhược Lan đã hiểu lầm về chàng, đột nhiên chàng cảm thấy Nhược Lan khờ khạo một cách đáng cười. Có lẽ nàng ghen với con gái của nàng, hay là nàng?... Rồi sau cùng chàng lại liên tưởng đến người đàn bà mặc chiếc áo ngủ Đại Hàn tên Thu Hà, nàng vẫn còn phong độ lắm, vẫn còn nhiệt tình như thuở xưa.

Ngoài trời mưa bay lất phất, mưa rơi trước mái hiên, mưa rơi ngoài cửa sổ, đêm mưa mênh mông, đầu óc của Thu Phàm cũng

mênh mông chuyện quá khứ. Chàng tự hỏi, cuộc đời phải chăng là màn sương dày đặc? Cuộc đời phải chăng là những giọt mưa trước hiên? Trong khi suy nghĩ liên miên như vậy thì bỗng tai chàng nghe một giọng ca ai oán:

"Mưa rơi lún phún lại đến xuân,
bướm không nhớ hoa, hoa tự buồn
Dĩ vãng như nước chảy xuôi
Tương tư, đến nay mộng chưa tỉnh
Thế sự mơ màng như mưa bay
Tình yêu phớt qua như gió thoảng
Mưa bay lún phún lại sang đông
Người xưa vẫn đó, hoa không đo?
Dĩ vãng như nước chảy xuôi
Ngoảnh mặt lại chỉ thấy hư không
Trời cao mênh mông
Mưa bay lún phún.."

Tiếng ca khiến cho chàng cảm động, chàng say sưa bởi giọng hát đó. Xô nhẹ cánh cửa nhìn ra ngoài, chàng cảm thấy ngỡ ngàng, vì có một hình bóng xuất hiện trước mắt chàng, giống như bóng ma trong truyện truyền thuyết, trong truyện dân gian. Tóc của nàng buông phủ tới vai, chiếc áo ngủ dài lê thê tới gót, nó chập chờn như sương khuya, che đậy chiếc thân dịu dàng của người phụ nữ. Nàng đang đứng ở mái hiên, nó yếu điệu, quyến rũ như vị nữ

thần, như là pho tượng. Nhưng không cần suy đoán gì cả Thu Phàm cũng hiểu ngay nàng chính là Nhược Lan. Nàng ngược mặt nhìn trời, dường như đang van vái điều chi, cũng giống như bị vật gì ở phương trời xa xăm mê hoặc.

- Nhược Lan, Nhược Lan ơi.

Nhược Lan đứng yên không động đậy, dường như nàng không nghe thấy chàng gọi tên nàng.

- Nhược Lan!

Thu Phàm có vẻ quan tâm đến nàng, chẳng phải điều gì, mà chàng chỉ sợ nàng lạnh bởi sương khuya. Bỗng nhiên Nhược Lan như chợt tỉnh, nàng từ từ day mặt lại, nàng nhìn thấy Thu Phàm đứng ở cửa sổ, bây giờ bốn mắt nhìn nhau đăm đăm, hai người cùng lúc dường như bị điện luồng qua cơ thể, thật lâu, thật lâu, sau cùng Nhược Lan mới nói với một giọng thật nhỏ mà dường như chỉ một mình nàng nghe được mà thôi:

- Thu Phàm, xin anh tha thứ cho em.

Có những giọt nước đọng lại trên đôi má xinh đẹp của nàng, Thu Phàm trông thấy nó, nhưng chàng không rõ đó là giọt mưa hay là giọt nước mắt?

- Coi chừng em bị lạnh đấy.

- Mời anh đến phòng em nói chuyện nhé, em muốn giải thích cho anh nghe, bữa nay em hơi gắt gỏng, cho nên...

Thu Phàm gật đầu theo bản năng phản xạ rồi theo nàng đến

phòng, Nhược Lan đốt sáng đèn cây, ánh đèn nhảy múa lung tung, ánh sáng vàng vọt chiếu vào mắt của họ.

- Nhược Lan..

- Anh Phàm...

Hai người đều ôm chầm lấy nhau, tay của Thu Phàm sờ đụng mái tóc ướt đầm của nàng, mà áo của nàng cũng bị nước mưa thấm ướt nữa, lớp vải ướt bó sát vào thân hình nóng bỏng, chàng nhận thấy điều đó, chàng cảm thấy thương hại nàng. Nhược Lan thì ôm chàng thật chặt, dường như nàng sợ chàng bỏ đi không bằng, kể đó bốn bờ môi lại tiếp xúc nhau tại một tiêu điểm. Hôn, có gì quý báu bằng những nụ hôn? Có những hiểu lầm nào mà không thể thông cảm, hòa tan, xí xóa được bằng chiếc hôn nồng cháy? Bên ngoài trời vẫn còn mưa, ánh đèn cây vẫn nhảy nhót không ngừng bởi những làn gió lên lút xâm nhập từ những kẽ hở của cửa sổ. Đêm càng lúc càng đi xa hơn.

- Thu Phàm, nhất định anh phải tha thứ cho em, em quỳ xuống van xin anh đây.

Dứt lời nàng quỳ xuống trước mặt Thu Phàm.

- Nhược Lan em không có lỗi chi cả, lỗi là lỗi tại anh, đó là sự sơ xuất của anh, em miễn cưỡng anh là đúng.

Thế là Thu Phàm cũng quỳ xuống, hai người lại ôm chầm lấy nhau. Tình cảnh này thật giống như bài thơ dưới đây:

"Phi phi dạ vũ ngộ thất lý

Ca trung hữu thệ lương tâm tri
Lang tình nồng ý thù bất hiểu
Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ

Dịch:

Đêm mưa lất phất, trong phòng
Những lời thề thốt đôi lòng rõ
Tình lang ý nồng ai chả hiểu?
Hận này kéo dài không bao giờ dứt".

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 22

Từ khi Mộng Linh nghe Tú cho cô ta biết rằng giáo sư đã vì cô mà bị má cô mắng nhiếc thậm tệ thì cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng đã bắt đầu quan sát thấy giáo sư rất tốt với nàng, giáo sư lo lắng cho nàng, mặc dù cô ta lén lút giáo sư đi uống rượu, nhưng giáo sư đã cố tình che giấu cho cô ta Chính vì lý do đó mà cô ta cảm thấy hối hận do hành động khờ dại của mình, do đó cô ta bắt đầu nghe theo lời giáo sư dạy bảo, do cố gắng mà sự học hành của cô ta có sự tiến bộ rõ rệt.

- Mộng Linh à, nghỉ một lát đi em, nếu em cố gắng như thế này sang năm thế nào em cũng thi đậu.
- Thưa thầy, đó là nhờ vào công lao của thầy.
- Đó là nhờ sự cố gắng của chính em độ này ít khi nghe tiếng kèn tây ở bên ngoài hả em?
- Có phải thầy muốn ám chỉ anh Khương? Em đã đoạn giao với anh ấy rồi, thầy coi nè, đây là cây kèn tây của anh ta bị em tịch

thâu rồi.

Nói đoạn cô ta liệng ngay cây kèn tây vào sọt rác. Thu Phàm vừa cười vừa nói:

- Thầy thấy em đã giác ngộ rồi, nếu em cứ tiếp tục đi chơi với bọn con trai chỉ biết cờ bạc, rượu chè, hay chuyên môn đi nhẩy đầm thì trước sau gì rồi em sẽ bị sa đọa. Bọn chúng nó đã coi thường tầm quan trọng của cuộc sống, và cũng không ý thức được tầm quan trọng của cuộc đời mình chúng chỉ tha hồ mà dầy đạp nó, họ tưởng rằng tinh lực của họ dùng mãi không bị khánh tận, họ tưởng rằng đó là tài nguyên thiên nhiên dùng không bao giờ cạn, nhưng họ đâu có ngờ rằng họ đã hoang phí cái khoảng thời gian quý báu nhất của tuổi hoa niên. Mà họ cũng không bao giờ trông thấy cái sự bệnh tật, nghèo khổ, đờn đau dầy vò thân xác họ cho đến khi chết theo sau thời gian khi tinh lực của họ đã kiệt quệ.

- Thầy quả thật là một học giả.

Mộng Linh vừa làm bài vừa ngẩng đầu lên khen giáo sư như vậy. Ngay khi đó một cơn gió thổi rung rinh bức rèm trước khung cửa sổ, bầu trời buổi sáng xanh biếc, mây trắng vờ vờ bay, một cánh chim chao mình trong ánh nắng, đó là một buổi sáng trong lành. Lúc bảy giờ Nhược Lan bung một mâm thức ăn sáng bước vào phòng, đặt mâm trước mặt Thu Phàm và Mộng Linh, rồi nàng mừng rỡ:

- Mời hai người dùng điểm tâm đi.

- Cám ơn cô.

Mộng Linh mỉm cười với vẻ đắc ý:

- Giáo sư tốt với má em quá, em thấy có khi đứng trước mặt má giáo sư luống cuống nói không ra lời.

- Tại sao con dám nói đùa với giáo sư như thế?

- Thật đấy mà, giáo sư rất tốt với má, chỉ tại vì má không hay biết đó chứ.

Nhược Lan vô cùng bối rối trước những lời nói của con mình.

- Mộng Linh, má chưa thấy có con cái nhà ai liếng láo như con vậy.

Bây giờ ánh mắt của Thu Phàm và Nhược Lan không hẹn mà gặp nhau, trong một thoáng, hai con tim như hòa chung một nhịp, như cảm thấy ngọt ngào tận trong đáy lòng. Tình yêu của họ đã tăng trưởng một cách âm thầm, cường độ của tình yêu cũng càng lúc gia tăng. Tình yêu là một sức mạnh, nó có thể khiến cho cuộc sống tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ, nó có khả năng chống đối sự nghèo khó, chống lại tai nạn và cả giông tố nữa.

- Thầy trò hôm nay muốn ăn thứ gì, để tôi đi chợ mua về cho?

- Dạ con muốn ăn... muốn ăn má.

- Nói bậy hoài. Anh Phàm, anh ăn gì?

- Tùy cô, cô cho ăn gì thì tôi ăn nấy.

Nhược Lan âu yếm liếc Thu Phàm rồi bước ra khỏi phòng, hôm

nay lòng nàng hớn hởi như con chim se sẻ tung tăng nhảy múa trên nóc nhà vào buổi sáng. Nàng cảm thấy bước chân của mình nhẹ nhõm, tinh thần sảng khoái, nàng cảm thấy vạn vật đang chào đón nàng.

Nhược Lan đi chợ về, vào tới cửa phòng khách nàng cất tiếng gọi Tú:

- Tú ơi, mau ra đây xách tiếp má, nặng lắm.
- Tôi đã bảo con Tú đi làm điểm tâm cho tôi ăn rồi, từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì hết.

Nhược Lan giật mình, vì người nói chuyện với nàng đó chính là Hồng.

- Lại là anh nữa, anh đến đây để làm gì?

Cô Tú bước ra chau mày nói:

- Thưa má, con đuổi mà ông này không chịu đi.
- Con mang giỏ vào trong, làm cá trước, chút nữa má chỉ cho làm đồ ăn.

Tú xách giỏ đồ ăn đi vào nhà bếp, Nhược Lan lườm Hồng:

- Hồng, anh là...
- Đúng, chính là tôi, người mà cô không ưa bây giờ lại đến đây.
- ý của anh nói thế là sao? Phải chăng anh định đến đây lấy tiền?

Hồng liếc Nhược Lan rồi tự nhiên ngồi xuống salon như ngồi tại nhà của mình.

- Chuyện này cô đoán đúng rồi đó Thúy Hồng.

- Tại sao? Bộ Ông nói đùa phải không?
- Đừng nóng mà Thúy Hồng, chúng mình đều già cả rồi, anh muốn chúng mình lập lại gia đình như xưa, anh cảm thấy rằng có gia đình còn hơn là không có.
- Cút đi mau.
- Cút đi à? Thằng này dám vào đây đã chứng tỏ rằng chịu chơi lắm rồi, sở dĩ anh nói lập lại gia đình là nể mặt em phần nào, chứ thật ra anh nói nhà này là của anh cũng còn được kia mà?

Nhược Lan giận run:

- Tại sao?

Hồng đứng chằng hẳng hai chân, hấn cười ngạo nghễ rồi cầm điếu thuốc đang hút liệng mạnh xuống thảm. Nhược Lan chửi ngay:

- Liệng thuốc như vậy cháy thảm thì sao?

Hồng liền khum lưng lượm tàn thuốc đứng dậy bỏ vào cái gạt tàn thuốc lá.

- Tôi biết bây giờ cô ngon lắm, đã có biệt thự rồi, chứ đâu phải như ngày xưa ăn bám vào tôi, ngã vào lòng tôi nịnh nọt để xin tiền. Nhưng cô còn nhớ tiền của tôi ngày xưa không? Cô còn nhớ tôi đưa cô đi chơi khắp mọi nơi không? Biết đâu chừng Mộng Linh lại không phải là con của tôi?
- Anh đừng nói bừa bãi như vậy, con Mộng Linh là con hoang.
- Con hoang cũng phải có người gieo giống chứ.

- Nhưng cái giống đó không phải cái giống tôi tàn như anh.
- Hả! hả! Hay là giống của ông chủ vũ trường tên Bá Vạn? Nghe nói có một thời gian cô cũng cặp với ông ta nữa mà?

Nhược Lan giận đến chảy nước mắt nói:

- Hồng, nói thật cho anh nghe nhé, anh hiệp đáp tôi đã quá nhiều rồi, anh phải để cho con gái tôi tự hào làm người chứ, anh coi chừng tôi không tha cho anh đâu nha.

- Té ra cô không muốn để cho con gái của cô và người yêu biết chuyện này à? Tôi hứa không cho họ biết, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Cô bằng lòng đưa tôi bao nhiêu tiền?

- Tiền gửi ở ngân hàng đã rút ra hết rồi, không tin thì anh đến đó xét lại coi.

- Nhưng cô còn nữ trang gửi ở ngân hàng.

- Anh là người có lương tâm không, anh phải biết ngày tháng còn lại này tôi có thể nhịn đói, nhưng con của tôi phải đi học chứ?

Hồng đi tới đi lui trong phòng:

- Khá lắm, té ra ông giáo sư kia lại là kỹ sư nữa.

- Anh đừng có bôi nhọ người ta như vậy. Nào tôi chia cho anh một nửa nữ trang, nhưng từ rày anh không được đặt chân đến đây nữa.

- Cô nói thiệt chứ Thúy Hồng?

Hồng dừng bước lại nhìn thang lầu, khi ấy Thu Phàm vừa từ trên đi xuống, thấy mặt là Hồng cười hề hề:

- Thừa giáo sư còn nhớ mặt tôi chứ? Tôi là bạn cũ của cô Lan, tôi đến đây chúc mừng giáo sư, chẳng rõ giáo sư bao giờ làm đám cưới, để tôi cùng uống một ly rượu mừng nào.

Thu Phàm ngơ ngác:

- Làm đám cưới?

- Thôi mà giáo sư, đừng có giả mù sa mưa mà. Ai không biết Nhược Lan yêu giáo sư, nhất cử lưỡng đắc rồi, vừa được người lại vừa được của.

Thu Phàm bình tĩnh nói:

- Tại sao anh ăn nói lỗ mãng thế?

- Lỗ mãng à? Nghe nói ông cũng làm tình với con gái của cô ta nữa mà, đó là tôi chưa muốn nói ông áp dụng cái kế một tên hai nhận đó chứ.

- Anh dựa vào đâu mà bôi nhọ tôi như vậy?

- Bôi nhọ Ông? Thôi mà chú em, chú nên biết thằng Hồng này biết bỏ tiền ra chơi gái hồi chú em chưa mặc quần nữa kia.

- Tại sao anh vô lễ với tôi như thế?

- Vô lễ à? Lẽ ra tôi còn đánh chú mày nữa là khác.

Vừa dứt lời thì Hồng đám mạnh vào mặt Thu Phàm, bị đám bắt thần chàng không kịp tránh né, quả đám trúng má của chàng khiến cho chàng tá hỏa tam tinh. Thế là Thu Phàm bắt đầu trả

đũa, hai người cùng lúc ra tay, đấm đá túi bụi. Trong phòng khách bỗng nhiên trở thành bãi chiến trường. Sau cùng Hồng bị Thu Phàm đánh ngã lăn dưới thảm, hấn muốn ngồi dậy mà cũng không xong. Nhược Lan ôm lấy Thu Phàm năn nỉ.

- Anh Phàm, đừng đánh hấn, em xin anh đừng đánh hấn.

- Em nói thật cho anh biết hấn đến đây làm gì?

Nhược Lan đẩy Thu Phàm lên thang lầu nói:

- Anh đừng hỏi đừng can thiệp vào việc này.

Hồng từ từ đứng dậy phỉ bụi trên áo và sửa lại áo quần nói:

- Được rồi, mày ngon nha, mày rán chống mắt lên mà xem tao.

Rồi Hồng day mặt lại nói với Nhược Lan trước khi đi:

- Cô Lan nhớ giữ lời hứa nghe.

- Được rồi, nếu anh không trở lại đây phá phách nữa.

Hồng không trả lời bỏ ra đi. Thu Phàm nhìn bóng lưng của hấn lắc đầu.

- Tại sao cô quen với hạng người như vậy?

- Hấn đánh anh có đau không? Anh có cần thoa thuốc không?

- Hấn có quan hệ với em như thế nào?

- Xin anh đừng hỏi điều này.

Đột nhiên Nhược Lan khóc òa lên, Thu Phàm chẳng rõ tại sao.

Ngay khi đó Mộng Linh đứng ở thang lầu hỏi Tú:

- Cũng bởi cái thằng cha khôn nạn kia chứ sao.

Mộng Linh không biết đầu đuôi gốc ngọn như thế nào cũng nói.

- Được rồi, khi khác nó đến đây tôi sẽ cho người trông trị nó một phát cho nó biết mặt.
- Nhược Lan, tại tôi, lẽ ra tôi không nên hỏi cô điều đó.
- Không, không phải tại anh.

Thấy Nhược Lan có vẻ thê thảm lắm, Thu Phàm nháy mắt bảo Mộng Linh đến an ủi mẹ, rồi chàng đi đến trước gương nhìn thấy má bên trái của mình sưng phù lên và bầm tím. Chàng trở về phòng của mình định nằm dưỡng thần một tí, nhưng đầu óc chàng cứ quay cuồng, hết nghĩ chuyện này rồi đến nghĩ chuyện nọ, và nhất là đầu chàng cảm thấy nhức nhối vì bị Hồng đánh trúng hời nãy.

Cái gia đình mà chàng cho rằng yên tĩnh và đơn thuần nay bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, Nhược Lan dường như có nhiều bí mật dấu kín trong lòng không muốn thổ lộ cho chàng biết, nhưng chàng cũng e ngại không dám hỏi nàng. Và chàng cũng tự trách mình có lẽ tại vì chàng đến đây mà mang đến cho gia đình nàng quá nhiều phiền phức. Người đàn bà chứa chấp một người đàn ông ở trong nhà, điều này khó bề tránh khỏi dị nghị của miệng đời.

Có lẽ chàng nên cầu hôn Nhược Lan, vì chàng đã yêu nàng, nhưng chàng sẽ mở miệng làm sao đây? Chàng là độc thân, đơn thương độc mã, chàng không có gia tài, mà cũng không có lý do gì có thể chiếm được cái gia tài này, chàng không đủ can đảm

đương đầu với sự dị nghị hay chê cười của người đời. Chàng cảm thấy đau khổ, chàng trần trọc mãi trên giường mà không thể nhắm mắt.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 23

Chiếc xe du lịch màu đen dừng lại trước biệt thự Lan Viên, người đầu tiên bước xuống xe là Tiểu Phàm. Cô bé nói với má cô ta:

- Chỗ ở của ông Phàm cũng đẹp ra phết đấy chứ hả má?
- Con đừng nói giọng coi rẻ người ta như thế.

Cô bé bấm chuông, một lát sau có người ra mở cửa, Tiểu Phàm kinh ngạc:

- Ô, Mộng Linh, nhà mày đây hả? Má, đây là Mộng Linh, bạn học của con. Có ông Phàm ở đây không hả Linh?
- Có, ông ấy là thầy dạy kèm của tao mà, chào bác, mời vào trong ngồi.

Thu Hà và Thu Phàm theo Mộng Linh đi vào trong rồi họ ngồi trong phòng khách, một lát sau Tú bung nước ra mời khách.

Mộng Linh hỏi:

- Giáo sư Phàm có liên hệ họ hàng gì với mày không hả Tiểu

Phàm?

- Ông ấy là bạn học của má tao, cũng là bạn thân nữa.
- Thế mà thuở giờ tao không nghe giáo sư nói đến điều này, mà ngồi đây một lát, để tao lên lầu mời ông ta xuống.

Thu Hà quan sát chung quanh, thấy căn nhà này tuy không lộng lẫy như nhà của nàng, nhưng cách trình bày cũng đẹp mắt lắm.

- Ba của Mộng Linh làm gì hả con?
- Con không rõ, con chỉ trông thấy má nó một lần, bà ta đẹp gái lắm.

Mộng Linh lên tới lầu vừa định gõ cửa phòng của giáo sư thì bị má cô ta cản lại:

- Con đừng phá để giáo sư nghỉ có được không?
- Có người ta tìm giáo sư.
- Ai thế, giáo sư mới ngủ đây, để má xuống dưới coi họ là ai.
- Hai người đến tìm đều là phụ nữ cả, một người là bạn học của con.
- Họ có nói gì không?

Mộng Linh lắc đầu.

- Có lẽ con Tiểu Phàm cũng muốn đến đây mời giáo sư dạy kèm thì phải.
- Bộ con giới thiệu cho nó phải không?
- Không má à, con ít chơi chung với nó, gia đình nó giàu có, đi học có xe hơi đưa rước, con nhỏ hay làm bộ làm tịch lắm.

- Vậy tại sao?..

Nhược Lan vừa đi vừa suy nghĩ, xuống tới dưới lầu gặp Thu Hà và Tiểu Phàm, nàng lễ phép gật đầu chào.

- Xin lỗi giáo sư vừa mới ngủ cho nên không tiện gọi.

Dứt lời Nhược Lan cũng ngồi xuống ghế và đưa mắt quan sát hai mẹ con Thu Hà

- Nghe Mộng Linh nói em là bạn học của nó phải không?

- Vâng ạ, cháu từng trông qua bác một lần trước bác đến trường tìm Mộng Linh, mấy đứa bạn học đều khen bác đẹp gái.

- Đẹp cái gì cháu ơi, bác đã già rồi.

Nhược Lan lại nhìn Thu Hà nói:

- Thưa chị tìm giáo sư có chuyện chi, tôi có thể chuyển lời lại cho giáo sư không ạ?

Thu Hà tuy không vui nhưng cũng cười nhợt nhạt nói:

- Đã nhiều năm không gặp, hôm nay tôi đến thăm ông ta.

- Thế à.

- Nhưng tại sao giờ này ông ta mới ngủ?

- Có lẽ tại đêm hôm thức khuya viết truyện cho nên bị cảm rồi thì phải.

Thu Hà thở dài:

- Tôi không ngờ ông ấy lại là nhà văn. Thưa bà ông nhà làm việc ở đâu ạ?

- Tôi không có chồng.

Thu Hà ngơ ngác, tại sao đã có con gái lớn như thế mà bà ta lại nói không có chồng. Nghĩ lại lời nói của mình Nhược Lan đỏ mặt, rồi nàng vội nói lảng:

- Nghe Mộng Linh nói ba của Tiểu Phàm làm ăn to lắm có đúng như vậy không bà?

- Nhà tôi mất rồi chị à.

- Xin lỗi chị nhé.

Nhược Lan cũng lấy làm lạ khi nghe Thu Hà nói chồng mình chết mà trên nét mặt bà ta không có vẻ gì gọi là buồn bã hay khó chịu gì cả.

Trầm mặc một hồi lâu Thu Hà đứng dậy giã từ ra về:

- Thôi chào chị tôi về, cho tôi nhắn lời hỏi thăm ông Phàm, và bảo ông ấy gọi điện thoại cho tôi, đây là địa chỉ của tôi.

Thu Hà đưa cho Nhược Lan một tấm danh thiếp mạ vàng, bây giờ Nhược Lan đưa Thu Hà ra cửa. Ngồi trên xe Tiểu Phàm nói với mẹ:

- Theo con thấy ông giáo sư kia dường như cố ý tránh né mẹ con chúng ta, làm gì có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, dù cho ông ta có bệnh thật đi nữa thì cũng phải xuống lầu mà chào đón chúng ta chứ.

- Có lẽ đó là âm mưu của con mụ kia, chắc bà ta không cho con của bà ta gọi giáo sư, con có nhớ khi chúng ta mới đến bà ta có nói giáo sư ngủ ở trên lầu chớ đâu có nói là bệnh chi đâu. Má

thấy bà ta không phải là người tốt.

Bỗng nhiên Tiểu Phàm cười xòa, Thu Hà không hiểu ý hỏi:

- Tại sao con cười?

- Hồi nãy má hỏi chồng bà ta, bà ấy nói không có chồng, không có chồng thì con Mộng Linh từ đâu mà ra, chẳng lẽ hòn đá nứt chui ra à?

Thu Hà nói:

- Chắc chắn là bà ta có âm mưu gì đó, để má gọi ông Phàm dọn đi ngay cho bà ta biết mặt.

- Má có quyền gì mà bắt buộc ông ta phải dọn nhà đi nơi khác.

- Con đâu có biết mối liên hệ giữa má và ông ấy.

- Con không biết hai người có mối liên hệ như thế nào, nhưng con thấy má tốt với ông ấy lắm.

- Chuyện này không phải chỉ một vài lời mà kể hết, để thùng thảng má sẽ nói cho con nghe.

- Con thấy má của con Mộng Linh coi ông giáo sư là của riêng bà ấy không bằng.

- Tại sao con biết?

- Con có cảm tưởng như vậy.

Thu Hà lấp bắp:

- Ông ấy không phải là người đa tình như thế.

Tiểu Phàm trở mặt nhìn mẹ:

- Má nói ai thế?

- Má có nói ai đâu.

Tiểu Phàm cũng thấy tức cười cho cử chỉ của mẹ.

Nhược Lan ngồi ở trong phòng khách mắt thần thờ nhìn tấm danh thiếp của Thu Hà, ánh nắng xế chiều ngày cuối của thu xuyên qua bức rèm cửa sổ rọi trên mặt của nàng, khi ấy Nhược Lan đang nghĩ lại những lời nói và thái độ của Thu Hà, và nhất là vẻ lo lắng của Thu Hà đối với Thu Phàm. Thu Hà nói đã nhiều năm không gặp, câu nói đó hàm chứa ý nghĩ gì, tình yêu hay thứ gì? Bà ta đến đây tìm Thu Phàm, với địa vị xã hội của bà, với thân phận của bà ta, vậy bà ta đến đây chắc chắn phải có nguyên do Nhược Lan bắt đầu lo lắng, vì có một thứ dự cảm hay nói cho đúng hơn là linh cảm báo trước cho nàng một điều gì không tốt lành, nàng cảm thấy rồi đây sẽ mất đi cái gì, đột nhiên nàng vò tờ danh thiếp lại, nàng lắc đầu và cắn nhẹ môi. Đây là lần đầu tiên tôi thực sự yêu một người đàn ông, tôi không thể mất chàng. Chàng là niềm hy vọng của tôi, là tất cả, là cuộc sống của tôi, tôi yêu chàng. Ngoài chàng ra, trong cuộc sống của tôi là một tờ giấy trắng, chỉ có chàng ở bên cạnh thì tôi mới cảm thấy hạnh phúc, và mới tìm được niềm vui, tôi sẽ hy sinh tất cả để chiếm được chàng. Chàng phải là của tôi. Trong khi nàng suy nghĩ miên man thì Tú bước vào nói:

- Mời má dùng cơm.

- Con có lên lầu mời giáo sư không?

- Con đi mời ngay bây giờ.
- Thôi được, con để má đi mời.

Nhược Lan vuốt lạt mái tóc và hớn hờ bước lên lầu gõ cửa phòng Thu Phàm. Ở trong không có tiếng trả lời, im lặng một hồi lâu Nhược Lan mới quyết định xô cửa bước vào. Nàng lấy làm sững sốt, vì không trông thấy Thu Phàm ở đâu cả, rồi nàng bước vội đến đầu giường, nhìn thấy một phong thư để trên bàn, nhìn kỹ chính là nét chữ của Thu Phàm, tay cầm thư mà run run, sau cùng nàng xé thư ra xem.

"Nhược Lan, xin cô tha thứ cho sự ra đi không giã từ này, đã quyết định ra đi rồi thì thử hỏi còn gì phải nói nữa? Trong thời gian nửa năm nay, được sự ưu ái của cô, đó là điều quý báu nhất của cuộc đời tôi. Nhưng tôi không ngờ chỉ vì tôi mà khiến cho gia đình vốn yên tĩnh của cô trở nên sóng gió và rắc rối, tôi cảm thấy vô cùng hối hận. Độ này trình độ học thức và khả năng lãnh hội của Mộng Linh đã khá lắm rồi, chỉ cần cháu cố gắng học hành thì chắc chắn sau này thế nào cũng thành công."

Nhược Lan không thể đọc tiếp tục nữa, nàng ngã người xuống giường và khóc òa. Rồi chẳng biết nàng thôi khóc tự lúc nào, bỗng nhiên nàng lững thững xuống lầu:

- Thu Phàm, anh không thể ra đi, anh không thể bỏ chúng tôi ra đi.

Rồi tự nhiên nàng xui đi, cả nhà đều quính lên như gà mắc đẻ.

Tú lo gọi điện thoại mời bác sĩ, Mộng Linh thì đỡ mẹ vào phòng khách.

Một lát sau Nhược Lan tỉnh dậy hỏi Tú.

- Giáo sư đi từ hồi nào mà tại sao mà không hay biết gì hết vậy Tú?

- Có lẽ giáo sư ra đi khi chúng ta đang ngủ trưa.

Mộng Linh và Tú đều ngỡ ngàng trước thái độ của Nhược Lan, vì hai cô ta không ngờ hình bóng của Thu Phàm đã chiếm một địa vị vô cùng quan trọng trong lòng của má chúng.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 24

- Thu Phàm anh đó hả? Hồi nãy tụi tôi có đi tìm anh, người ta bảo anh bệnh.
- Bệnh à?.. Ừ trong mình không được khỏe lắm, bây giờ anh có chút chuyện muốn nói với em.
- Anh đến nhà em được không?
- Chúng ta hẹn gặp nhau ở một nơi nào khác nhé.
- Nhà của em tức là nhà của anh.. em chờ anh ở đây... Tiểu Phàm vừa mới đi, nghe nói nó đi tham dự vũ hội của mấy đứa bạn học gì đó, bây giờ chỉ có một mình em thôi.
- Ừ cũng được.

Gác điện thoại lên Thu Phàm đắn đo một hồi lâu, chẳng biết mình có nên đến nhà nàng không. Nhưng nghĩ tới con gái của mình chàng liền nổi dậy một thứ tình yêu, đó là tình yêu tự nhiên của nhân loại, thứ tình yêu đó đang nảy nở trong thâm tâm của chàng.

Sự ra đi không giã từ của chàng cũng khiến chàng cảm thấy khó chịu trong lòng không ít, chàng bắt đầu tự trách mình, có lẽ đó là do định mệnh an bài chăng? Tại sao một số sự việc không may thường hay đưa đến cho chàng? Sau khi phân tích tỉ mỉ, chàng nhận thấy tình yêu mà Nhược Lan cho chàng phần nhiều đều nhắm vào con gái của nàng. Về cuộc đời của Nhược Lan thì chàng cảm thấy có phần huyền bí, khiến chàng khó hiểu, nhất là tại sao có vụ gã đàn ông tên Hồng dính líu trong gia đình nàng, chỉ nhìn cử chỉ và hành động của hấn chàng nhận ra hấn là con người lưu manh du đãng, nhưng tại sao Nhược Lan lại là bạn thân của hấn trước kia Phải chăng chàng đã mang đến nhiều điều phiền phức và rắc rối cho gia đình nàng? Có lẽ vì hối hận, bây giờ chàng cảm thấy tình yêu giữa chàng và Nhược Lan không thích hợp lắm. Sống phiêu bạt bao năm qua, chàng đã quen với kiếp sống và lối sống của mình, chàng thích tự mình sắp xếp cho mình.

Thu Hà là giấc mơ của chàng trước kia, giấc mơ đó được chàng ôm ấp bao năm trước đây, bây giờ chàng đem nó trở về với thực tế. Dĩ vãng được như là chuyện của quá khứ, những gì chưa tới còn đang trong vòng đeo đuổi. Việc hiện tại là con gái của chàng bây giờ đã lớn khôn rồi, chàng không muốn tô vào tâm linh của con mình một số màu sắc, chàng không muốn để cho Tiểu Phàm biết rằng ba của nó là một nhà văn danh không thành mà công

cũng không toại. Nhất là chàng không muốn cho Tiểu Phàm biết rằng má cô ta đang mang cô ta trong bụng mà đi lấy chồng khác. Những điều thương tâm đó nên quy tội cho ai? Chung quy cũng tại chiến tranh, chiến tranh là một tội ác không thể tha thứ được. Thu Hà buồn buồn nói:

- Em từng trao cả linh hồn cho anh.
- Anh không muốn cho con chúng ta biết rõ chuyện quá khứ của em.
- Yêu nhau là chuyện nhục nhã hay sao?
- Nhưng chúng ta thì khác, em giàu có, anh nghèo khổ, em là thương gia, anh là nhà văn, tất cả đều thay đổi cả rồi.
- Phải chăng cả con tim của anh nữa?

Trầm ngâm một lát rồi Thu Phàm nói:

- Thu Hà, anh nhìn nhận anh đã thay đổi, nhưng chẳng phải anh đã yêu kẻ khác mà là anh đã thất bại.
- Em không biết ý của anh nói gì?
- Chúng ta có một quá khứ tốt đẹp, mà cái ấn tượng tốt đẹp đó còn tồn tại trong tâm não của chúng ta, chính vì thế, bao nhiêu năm, ngày đêm em tưởng nhớ đến anh, nhưng bây giờ đã gặp lại nhau rồi thì sao?
- Chúng ta có thể cử hành hôn lễ.
- Cùng giường mà không cùng tâm tư thì thử hỏi làm sao thành chồng vợ được?

Lời nói của Thu Phàm có ý như mĩa mai, nhưng đó chính là chàng mĩa mai chàng.

- Thuở giờ em chưa nài nỉ bất cứ một người đàn ông nào cả, chỉ ngoại trừ anh thôi. Xin anh nói thật cho em nghe, phải chăng anh đã yêu con vũ nữ kia?

Thu Phàm ngơ ngác:

- Vũ nữ nào?

- Anh đừng đóng kịch với em mà.

- Đóng kịch?

Thu Hà cười:

- Em muốn nói cái bà chủ nhà mời anh làm giáo sư dạy con của bà ta đó.

- Thu Hà, em đừng nói bừa như thế.

- Ha ha! Em đã cho người điều tra con người và quá khứ của bà ta rồi.

- Đó là công việc theo dõi có tính cách thương mại phải không?

- Việc thương mại còn cần phải theo sát tình hình hơn, phải tri bỉ tri kỷ mới bách chiến bách thắng chứ.

- Như vậy em cũng đã điều tra anh rồi phải không?

- Vâng, anh là một nhà văn có nhiều độc giả, sống độc thân, "ga lăng" nhưng cuộc sống đàng hoàng.

- Sai bét rồi, anh chỉ là một khách giang hồ, anh không có nhà, anh đã bị người yêu bỏ rơi.

- Xin anh đừng trách móc em, đó là tại vì chiến tranh mà.

- Chiến tranh à? Đúng, chiến tranh.

Trầm ngâm một phút, tâm tư của chàng hơi lắng xuống đôi chút, rồi tự nhiên chàng nhớ đến chuyện Nhược Lan.

- Thu Hà à, em nói Nhược Lan làm vũ nữ phải không?

Thu Hà không trả lời, nhưng nàng đi thẳng đến chỗ máy hát đĩa lấy ra một đĩa hát rồi để lên trên máy hát và nói:

- Anh nghe đĩa hát này nè, người ta đã tốn hết mấy chục bạc mua cho em, toàn là những bản nhạc xưa.

Thu Phàm lắng tai nghe, lời ca khiến chàng cảm động, thử hỏi ai không có dĩ vãng? Biết đâu chừng tình cảnh của lời hát không phải chính là bản thân chàng?

Hát xong một mặt đĩa, Thu Hà lấy đĩa hát đem cho Thu Phàm xem.

- Công ty Cao Đình xuất bản và phát hành, cô Thúy Hồng hát.

- Thúy Hồng? Nhược Lan tên Thúy Hồng à?

- Đúng thế, cô ta từng cặp bồ với ông chủ vũ trường, từng cặp với một thương gia tên Hồng nữa, mà ông Hồng hiện nay còn qua lại với cô ta, rất tiếc ông Hồng vì buôn lậu bị bắt ở tù nên sạt nghiệp, nghe nói bây giờ Thúy Hồng còn phải cho tiền ông ấy xài nữa.

Lời nói của Thu Hà như muôn ngàn cây kim đâm vào con tim của Thu Phàm.

- Xin em đừng nói chuyện người khác nữa, hiện giờ anh đã rời khỏi nhà cô ấy rồi.
- Em khuyên anh nên sớm rời khỏi nhà cô ta, nếu không thì danh dự của anh sẽ bị phá sản.
- Chẳng phải anh sợ tổn thương đến danh dự của riêng anh, nhưng anh chỉ sợ rắc rối cho mẹ con cô ta, và tránh sự dị nghị...
- Ở chung nhà với cô ta thì chắc chắn phải bị người ta dị nghị chớ sao.
- Em đừng có nhục mạ anh.
- Chẳng phải em nhục mạ anh, em chỉ muốn anh không bị người ta chê cười thôi.

Im lặng một hồi lâu Thu Hà mới nói thật cho chàng biết rằng mẹ con họ có đến nhà Nhược Lan tìm chàng.

- Nếu anh không điện thoại cho em thì em cũng điện thoại cho anh, nhưng bây giờ anh ở đâu?
- Anh ở tại nhà người bạn, nhưng anh sẽ đi Đài Nam.
- Đài Nam?
- Đúng, bây giờ anh có chút chuyện muốn thanh minh cùng em.
- Anh cứ nói.

Thu Hà lắng tai nghe.

- Những gì của quá khứ hãy cho nó qua đi luôn, bây giờ chúng ta đều già cả rồi.
- Già thì già chứ có quan hệ gì đến tình yêu đâu, nhà văn mà nói

câu nói như vậy sao?

- Chúng ta tái hợp như vậy liệu có thể được sự tha thứ của xã hội và con của chúng ta không? Nhất là hiện nay em là người có địa vị trong giới thương mại.

- Đây là đời tư của tôi, không ai có quyền can thiệp vào. Tiểu Phàm phải biết ba nó là ai.

- Nhưng người cha trên pháp lý của nó đã chết rồi.

Mặt của Thu Phàm bỗng đỏ ửng, đối diện với người yêu xưa chàng cảm thấy mình dường như đang bị xử tại tòa án. Chàng thở dài rồi nói tiếp:

- Đó là anh muốn bảo toàn danh dự của em và Tiểu Phàm mà thôi.

- Em không muốn nghe cái luận điệu nặc mùi văn nghệ của anh, anh không thể thốt ra một lời tận đáy lòng của anh sao? Anh không thể dùng những lời nói gián dị để phát biểu nó ra ngoài hay sao?

Thu Phàm trầm ngâm, chàng ho nhẹ một cái bầu không khí trong phòng lúc bấy giờ như ngưng đọng lại.

- Nếu chúng ta ở chung nhau thì từ rày Tiểu Phàm sẽ nghĩ sao? Ít ra nó cũng có tình cảm với ba nó trước kia, làm như vậy nó có cho rằng chúng ta làm nhục ba nó ở chín tuổi không? Và cả sự phản ứng tâm lý của những người chung quanh nữa.

- Nó là con ruột của chúng ta, chỉ cần anh biết, em biết và cả con

của chúng ta biết là đủ.

- Nếu bị người ta hỏi đến thì Tiểu Phàm sẽ giải thích làm sao?

Thu Hà uống một hớp cà phê rồi nói:

- Anh nên nhớ rằng từng tuổi của anh cũng cần có người an ủi, mà chính em cũng thế, vì hạnh phúc của chúng ta em sẵn sàng hy sinh tất cả.

Thu Phàm lắc đầu:

- Em có thể mua trở lại tuổi xuân của em hai chục năm về trước không?

- Xin anh đừng nói viễn vông, ít ra chúng ta hãy còn ngày hôm nay. Sau khi gặp lại anh, em cho rằng có thể giải quyết vận mệnh của em.

Giọng của Thu Hà bỗng nhiên trầm hẳn đi, điều này chứng minh rằng, nàng đang bối rối vì tình. Nàng không hiểu tại sao Thu Phàm đối đãi nàng có vẻ e dè như thế? Chẳng lẽ tại vì nàng đối đãi chàng chưa đủ thành thật? Còn nói về lỗi lầm của quá khứ, mà sự lỗi lầm đó chẳng phải của ai cả, có tội là tội của chiến tranh thôi.

- Em đừng nói thế, anh không đủ can đảm nhìn những người chung quanh đương đầu với ánh mắt của Tiểu Phàm tiếp đãi anh.

- Em không rõ ý anh nói gì?

- Em muốn anh nói rõ hơn phải không? Anh nói đây, nếu làm lễ thành hôn thì anh sẽ mất đi lòng tự ái sẵn có của con người anh.

- Anh nói thế có nghĩa là em không xứng đáng làm vợ anh?
- Em nghĩ lại coi, em thì rất bận việc thương mại, riêng anh thì không giúp đỡ được em điều gì.
- Em đã tính sẵn rồi, sau khi chúng ta làm đám cưới thì mọi việc em sẽ giao lại cho anh coi sóc, còn em chỉ lo việc nội trợ thôi.
- Em hiểu lắm rồi, anh không bao giờ có ý nghĩ như thế, hơn nữa anh không rành nghề buôn bán, anh không muốn làm nô lệ cho những con số.

Thu Hà chau mày, trong khi nàng nhăn nhó như vậy thì những nét nhăn hiện rõ lên trên nét mặt của nàng:

- Anh nghĩ rằng, chúng ta có tình hữu nghị rất quý giá, nếu như cưỡng ép mà lôi chúng ta trở lại với tình trạng hai chục năm về trước, như vậy có khác nào anh bán rẻ con người anh cho em?
- Anh nói gì em không biết.

Thu Hà cuống lên, cử chỉ của nàng như làm một áp phe gì đó mà gặp phải rắc rối hay trục trặc không bằng. Nhưng nàng cứ cố gắng không nản chí để chờ đợi sự thành công.

- Xin em tha thứ cho anh, đừng bắt anh phải giải thích hay thanh minh thanh nga gì cả, vì những điều anh vừa nói với em có lẽ chính anh cũng khó hiểu.
- Anh nói để mà có nói thế thôi sao?
- Anh cũng cảm thấy như thế.
- Cảm thấy à? Anh nói sao có vẻ trù tượng quá, nhưng cảm giác

con người sẽ bị thay đổi theo thời gian.

- Em nói đúng, hiện giờ anh đang mong em cho anh thời gian, để anh có dịp thay đổi trong thời gian đó.

- Anh sao khó tính quá.

- Người anh không chấp nhận có một sự ràng buộc nào, nhất là vấn đề tình cảm.

- Em không còn trông thấy tình cảm của anh ở đâu nữa.

- Tình cảm chỉ là loại lục bình trôi bèo bọt trên mặt nước, chúng càng trôi càng xa Thứ tình cảm chân thật là tiềm tàng trong ruột của viên ngọc quỳnh dao, (quỳnh dao là một loại ngọc quý màu đỏ) không dễ bị người ta khám phá ra.

- Anh quả thực là nhà văn không tầm thường, bây giờ chúng ta không bàn đến việc đó nữa, anh đưa em đi ăn cơm nào.

- Ngày mai anh phải đi Đài Nam, bữa nay anh đến đây với mục đích giã từ em.

- Khoan nói việc ngày mai, chúng ta đi ăn cơm trước đã.

Thu Hà thấy rõ Thu Phàm ngày nay khác hẳn Thu Phàm ngày xưa, nàng đang cố gắng đi tìm hiểu chàng, nàng muốn tìm coi trong lòng của chàng ôm ấp những ý nghĩ gì.

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương 25

Không có gì dày vò tâm hồn và thể xác con người bằng sự buồn rầu.

Nhược Lan nằm trên ghế dài, tóc mây rủ về bên vai, mắt thần thờ nhìn bầu trời xanh qua cửa sổ và nhìn tơ liễu giao động trước gió thu hiu hắt. Nhưng mây trắng kia không thể chở bớt phần nào sầu muộn, và tơ liễu kia phát phơ trước gió cũng không thể làm giảm phần nào buồn phiền của nàng.

Nàng nhớ lại những đêm mà Thu Phàm cùng với Mộng Linh ôn bài trước song, những tình cảnh đó khiến nàng vui mừng không tả xiết, nhưng giờ đây không còn tồn tại nữa. Ôi tình yêu, nàng lại nghĩ tới tánh chất kỳ diệu của hai chữ tình yêu. "Em có biết tình yêu chẳng, tình yêu có thể khiến cho đôi bên cảm thấy vui". Nàng không nhớ rõ người đàn ông nào đó từng nói với nàng câu nói đó. Nhưng Thu Phàm không hề nói với nàng như vậy, khi họ còn ở bên nhau, họ không đủ thì giờ nói những lời tình ái nhằm

nhí đó, họ không để tâm đến những hình thức của tình yêu. Họ không cần hỏi đối phương coi có yêu mình không. Vì họ cho rằng những câu hỏi đó chỉ có hình thức bên ngoài thôi. Điều mà Nhược Lan muốn có là nội dung của tình yêu, cái ý niệm mãnh liệt trong người nàng là tìm một người đàn ông có thể trao thân gửi phận, mà người đàn ông đó phải là con người như thế nào? Thu Phàm có đủ điều kiện không? Tự nhiên rồi nàng lại có ý nghĩ khinh rẻ mình, trên đời này có người đại dột như thế sao? Có người đàn ông chịu lấy người đàn bà lứa tuổi trung niên làm vợ sao?

Thu Phàm đã ra đi một cách âm thầm, không một lời giã biệt. Bây giờ nàng mới ý thức được trên đời này có rất nhiều việc không thể dấu giếm kẻ khác. Càng có ý nghĩ muốn dấu người ta thì càng có nhiều dịp bị người ta khám phá ra điều bí mật của mình. Giá như nàng không quan tâm đến những gì là quá khứ của nàng thì chắc chắn rằng Hồng không thể dựa vào đâu mà đến đây làm tiền nàng được. Chúa có nói rằng nếu con người dám thổ lộ tội lỗi của mình trước công chúng thì tội lỗi đó không còn là tội lỗi nữa. Điều này chứng tỏ rằng giá trị cao quý của sự thành thật. Tội lỗi là gì, phần nhiều là một điều bí ẩn, là một số nhược điểm của bản tính con người biểu lộ nó trong bóng tối. Nếu dám cho mọi người biết, ban đầu chẳng qua bị một số người lấy đó làm đề tài chế giễu, nhưng chẳng có gì gọi là tội. Chẳng

hạn như một tên ăn trộm nào đó đã để ý chiếc áo của người kia, vì muốn chiếm đoạt chiếc áo đó, người ăn trộm đã tìm cách đánh cắp chiếc áo tuy không có ai biết, nhưng chính tên trộm đó không sao tránh khỏi sự cắn rứt của lương tâm và phủ nhận tội lỗi của mình. Rồi một ngày nào đó, tên trộm dám thú thật với người mất áo rằng tôi rất thích chiếc áo của anh, nhưng tôi nghèo, không có tiền mua nên tôi đã đánh cắp chiếc áo của anh, bây giờ tôi ăn năn hối hận, bởi thế tôi mang trả lại anh. Nếu anh ta nói như thế thì tội lỗi kia tức khắc được xí xóa đi, có lẽ chủ áo còn khen ngợi tánh can đảm của anh ta nữa là đằng khác. Nhược Lan thầm nghĩ như vậy và nước mắt nàng tự nhiên trào mi. Ngay khi ấy có tiếng bấm chuông, Mộng Linh vội chạy ra mở cửa. Vừa thấy Hồng cô bé bĩu môi nói:

- Ông đến đây làm gì? Nếu không phải đánh lộn thì đòi tiền, ông đã làm cho má tôi giận muốn chết mất rồi.
- Sao Mộng Linh lại trách tôi? Nghe nói ông giáo sư gì đó đã đi rồi phải không?
- Tại sao ông biết?
- Tại sao tôi không biết, sao cô không hỏi thăm coi tôi là ai. Thật ra thứ bài học của cô tôi còn dư sức dạy nữa, hồi xưa tôi là...
- Ông cảm ơn đi, nếu không có việc gì thì đi về để tôi đóng cổng lại.
- Tôi đến đây tìm má cô có chút việc.

- Má tôi bệnh rồi, má tôi không tiếp hạng người như ông, tôi không thể để cho ông chọc tức má tôi biết chưa?
- Bệnh thiệt không? Phải chăng đã tương tư ông giáo sư?
- Cút đi ngay, tương tư ai kệ người ta, quan hệ gì đến ông?
- Tôi muốn thăm má cô mà.
- Không được.
- Tôi khuyên cô nên biết điều một tí, cô có biết giữa tôi với má cô có mối liên hệ như thế nào không?
- Tôi không cần biết ông có liên hệ chi, xin ông đừng có dở trò đó với tôi. Sao ông không đi hỏi thăm về tôi coi, ông có biết tôi là người như thế nào không? Nói thật cho ông biết, nếu ông dám đụng tới tôi thì tức khắc có người trừng trị Ông ngay.

Ngay khi đó có tiếng xe máy dầu chạy tới, người đó chính là Khương. Vừa thấy Hồng, Khương to tiếng:

- Ông Hồng, ông đến đây làm gì đó?

Dừng xe xong Khương bước lại nhìn vào mặt Hồng khiến cho hấn lúng túng.

- Tôi đến đây có chút chuyện mà. Cậu Khương, cậu có nhớ tôi không?

- Nhớ chứ, ở tại sòng bạc phải không?

Mộng Linh nói với Khương:

- Ông ta đến đây làm tiền má tôi, cần phải trừng trị Ông ta một phen.

- Làm tiền à? Được rồi để tôi thừa cảnh sát cho.
- ê, chú Khương, chú lo tán đào của chú, còn tôi làm công việc của tôi, chúng mình đừng can thiệp vào nhau nhé.

Hồng định đi vào trong, tức khắc bị Mộng Linh chặn lại.

- Anh Khương, anh coi chừng hấn.

Khương vội bước tới nắm cổ áo Hồng cười lạnh lùng:

- Ông đã già rồi đừng có lộn xộn mà bỏ mạng sa tròng biết chưa, nhà của bạn gái tôi mà tôi không can thiệp thử hỏi ai có quyền đến đây can thiệp?

- Ngon nhỉ, chú em muốn can thiệp thì bỏ tiền ra đây.

- Bộ chủ nhà thiếu nợ anh à?

- Không thiếu, nhưng có chút đình tình nghĩa với nhau.

- Đồ khốn nạn, tình nghĩa cái gì, có khôn thì hãy nhanh chân mà chuồn nơi khác.

Hồng cũng nổi nóng:

- Khương bây giờ mày muốn làm gì?

- Ông muốn làm gì thì làm.

Hồng móc túi lấy ra một con dao bấm, sẹt một tiếng tức khắc lưỡi dao bật ra, lưỡi dao sáng ngời. Hồng hất tay Khương khỏi cổ áo mình, Khương thấy có dao lách mình qua một bên và nói:

- Ông định đánh thật hay sao?

- Tao chỉ nò mày thế thôi, nếu mày lo việc mày, tao làm việc tao thì chúng mình huề nhau cả làng.

- Sức mấy, bộ Ông tưởng tôi sợ con dao bấm của ông sao?

Nói xong Khương vội tháo dây nịch da bản to của mình ra cầm trên tay. Bây giờ Hồng mới rõ Khương không phải là thứ cọp giấy và có ý muốn ăn thua đủ với hắn.

- Hề hề! Tôi chỉ nói đùa với chú em thế mà chú em tưởng thật, thôi để tôi đi trước.

Dứt lời Hồng giả bộ bỏ đi, Khương thấy vậy tưởng lầm hắn sợ mình rồi nên cài dây nịch trở lại, trong khi cúi đầu xuống lo cài dây nịch thì bị Hồng tấn công bất thần, hắn phóng nhanh tới đá vào bụng Khương, khiến cho Khương nhào lặn dưới đất.

- Anh Khương coi chừng.

Tiếng gọi của Mộng Linh khiến tinh thần của Khương phấn khởi rất nhiều.

Hồng thừa thế đâm con dao vào mình Khương, nhưng Khương lẹ mắt lặn hai ba vòng tránh né con dao của Hồng. Vừa lặn tới vách tường Khương đã vớ được một cục gạch trong tay, Hồng đang hăng tiết không để ý đến điều đó, hắn xông tới định đâm

Khương, nhưng không ngờ bị Khương liệng cục gạch vào đầu hắn, máu me tung tóe, và liền theo đó hắn ngã quỵ xuống đất, mắt hắn trợn trắng trông rất dễ sợ, trông giống như con heo bị làm thịt. Máu tươi chảy ra từ chỗ vết thương trên đầu của hắn và cả trong họng hắn nữa, hắn hức hức một lát rồi duỗi thẳng tay chân ra tắt thở.

Mộng Linh la lên:

- Chạy mau đi anh Khương, để em đóng cổng lại.

Ra khỏi cổng Khương bỏ chạy ngay, nhớ sức lại còn chiếc mô tô nữa nên chàng quay đầu trở lại đạp máy xe rồi phóng nhanh đi lại trên mặt lộ một làn khói xám.

Mộng Linh chạy vội lên lầu thờ hồn hèn nói với mẹ:

- Má ơi, ông Hồng bị người ta đánh chết ở trước cổng nhà mình đó má ơi.

- Ông ta bị ai đánh vậy?

- Con không biết, nhưng ông ấy chết ở trước cửa nhà mình.

Thế là cảnh sát bận rộn tiến hành cuộc điều tra, ký giả nhà báo kéo nhau đến phỏng vấn, gia đình của Nhược Lan rối loạn cả lên. Hung sát, mưu sát, cố sát nhưng chẳng phải tự sát. Con dao bấm, hòn gạch là những tang vật để nhân viên công lực nghiên cứu hầu tìm ra thủ phạm. Nhưng tại sao án mạng lại xảy ra trước nhà của Nhược Lan?

oOo

Tại một hộp đêm, Khương đang say ngà ngà, trước mặt hắn là Mộng Linh, nhưng hắn trông thấy cùng lúc tới sáu bảy Mộng

Linh.

- Mộng Linh, anh yêu em, vì em anh có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Em chỉ mong anh làm người đàn ông thôi, anh phải trở lại đại học để tiếp tục chương trình học của anh.

- Đại học à? Làm sao anh thi vào?

- Đi bổ túc thêm.

- Được rồi, anh nghe theo lời em, nếu anh chịu khó thế nào ba anh cũng chịu mời giáo sư dạy kèm cho anh. Nhưng chuyện của anh chưa giải quyết dứt khoát, anh không được yên tâm.

- Hành động của anh là tự vệ mà.

- Nhưng luật pháp có thể bắt tội mình tự vệ quá trớn, chính vì thế mãi cho đến bây giờ anh chưa đủ can đảm đi tự thú.

Hai người đều trầm ngâm. Một hồi sau Mộng Linh nói:

- Có lẽ hạng người như thế phải chết, anh đã giúp trời hành đạo.

- Trong quyển Lục Pháp Toàn Thư có nói đến danh từ này không?

- Em không biết.

- Lục Pháp Toàn Thư có phải do người đặt ra không?

- Dĩ nhiên là do người đặt ra rồi.

- Người viết cuốn sách này có lẽ chưa từng gặp qua vụ án nào như vụ án của anh.

Mộng Linh dìu Khương bước ra khỏi vũ trường, bên ngoài trời

đang mưa lất phất. Đây là một đôi thanh niên nam nữ bản tính của họ vốn không phải xấu, nhưng họ đã làm nên một số chuyện mà xã hội không thể tha thứ cho họ, lỗi lầm đó quy trách cho ai? Do nơi sự vô tri hay là vì thiếu sự giáo dục căn bản?

Đầu tóc của họ đều rối tung, bây giờ họ đang đi dưới màn mưa.

- Chúng ta cử hành hôn lễ nghe em?

- Kết hôn mà làm gì?

- Đúng, kết hôn chả có ý nghĩa gì hết, nhưng phải làm một việc gì cho có ý nghĩa?

- Nhảy đầm cũng chả có ý nghĩa nữa, bây giờ em muốn về nhà.

- Anh hết tiền rồi, anh đã hết tiền đi xe bus, thôi chúng ta đi bộ vậy.

- Ừ, nếu có sức thì nên đi bộ. Lẽ ra em có thể ngồi xe về đến nhà bắt má em trả tiền, nhưng em sẵn sàng đi chung với anh cho vui.

Mưa đang rơi trên tóc họ, trên má họ, trên thân thể họ, giống như giáo đồ Thiên Chúa rửa tội trong nhà thờ vậy. Họ đang tắm gội mưa móc dưới bầu trời thiên nhiên, họ cảm thấy trong lòng sáng khoái. Con người khi bị nước mưa thấm ướt, ban đầu thì hơi khó chịu, nhưng đến khi toàn thân đều ướt cả thì người ta cảm thấy dường như bị hòa tan trong những giọt mưa. Đi trong cơn mưa, người ta đã quên đi chính mình còn tồn tại trong vũ trụ này.

Mộng Linh và Khương đã hứa với nhau đi chơi ngày nay là ngày chót, rồi từ rày họ không đi chơi nữa. Mọi người đều phải phán

đầu, phải đi học trở lại. Có lẽ họ đã tỉnh ngộ thì phải, họ đã nhận thấy rằng phải giữ quy tắc mà tiến theo thời đại mới gọi là đi đúng đường.

- Mộng Linh à, anh chưa phải là con người hoàn toàn hư hỏng, như vậy anh có thể trở thành người thanh niên tốt trong xã hội không?

- Em không cho rằng anh hư hỏng, ấy chẳng qua anh chưa gặp dịp tốt thôi. Anh thông minh hơn những người khác, anh có thể thành công.

- Chúng ta đi bộ đã bao lâu rồi?

- Gần một tiếng đồng hồ rồi, em độ chừng thế thôi, đồng hồ của em đã báo rồi.

- Anh cũng chả còn gì cả, nhưng chúng ta vẫn phải đi tới.

- Thế nào má cũng chửi em, nhưng khi thấy em bị mưa ướt thì má lại tội nghiệp em.

- Má anh cũng thế, nhưng bây giờ má không rầy la anh nữa, vì má đã chết rồi. Ba anh bận lo làm ăn và đi uống rượu.

- Thời gian qua chúng ta cũng bận nhảy đầm, uống rượu, vô lý thật anh nhỉ.

- Hai đứa chúng ta đều trống rỗng, hôm nay để cho nước mưa rửa sạch mới vui.

- Thuở giờ chúng ta chưa từng có niềm vui chân thật chỉ ngoại trừ hôm nay thôi.

- Cái vui nhất của chúng ta bữa nay là đã quên cả chúng ta trong cõi đời này.

Mưa bay nghiêng nghiêng trong gió thu, đôi trái gái đã mờ dần, mờ dần trong cơn mưa...

QUỲNH DAO

Mùa Thu Quen Nhau

Chương Kết

Xe hơi dừng lại trước tiệm cơm Thủy Tạ, Thu Hà tự nhiên dìu Thu Phàm đi vào trong, đêm nay nàng mặc chiếc dạ phục bằng gấm, trông thật cao nhã và sang trọng. Cử chỉ của nàng đã khác hẳn với Thu Hà hồi thời niên thiếu. Mặt nàng nở một nụ cười, nụ cười đó thật hàm xúc và già dặn.

Họ ngồi ở chiếc bàn có thể trông thấy rõ mặt nước, âm nhạc nhẹ nhàng và êm dịu như làn sóng li ti Anh bồi bàn mang đến một cây đèn cầy, ánh đèn lắt lư trước gió khiến cho mặt của đôi người khi rõ khi mờ.

- Ở đây thích em nhỉ.

Thu Hà hỏi:

- Anh thường đến đây phải không?

Thu Phàm lắc đầu, chàng nhìn anh bồi bàn đang chờ đợi gọi thức ăn. Sau khi trưng cầu ý kiến của Thu Phàm, Thu Hà đã gọi vài món ăn rồi cười nói:

- Bạn buôn bán nên ít có dịp đến đây, mặc dù nghe người ta nói nơi này lý tưởng lắm, nhưng hôm nay là lần thứ nhất em đến đây, nếu không có anh thì chưa chắc em đã có hứng thú đi chơi, nhất là không có tâm tư để thưởng thức cảnh đẹp.
- Tâm tư gì, phải chăng tâm tư nhớ cố quốc?
- Quê hương của em ở tận miền áp Lục Giang... anh có cảm thấy đời người nhỏ bé không?
- Em cũng có cảm nghĩ như vậy nữa sao?
- Em có khác gì hơn mọi người, em cũng là người, người ta có dục vọng thì em cũng có.
- Người khác không có thì em có không?

Thu Hà mỉm cười:

- Em muốn vớt vát những gì đã mất mát hai mươi năm trước đây, ý tưởng này có lẽ người khác không có.
- Không ai có thể giữ lại được thời gian, mặc dù người đó giàu có.
- Anh ám chỉ em đó phải không?
- Không, anh cảm thấy tình đời biến đổi nhiều rồi, nhất là nhà buôn.
- Anh nói thế còn chưa đúng, phải nói rằng sắp đến ngày tận thế mới đúng hơn. Người ta nói, thế đạo loạn, tai họa không dứt. Chiến tranh, sát phạt, bệnh tật, sự vô tình của đàn ông là trong muôn ngàn chứng bệnh.

- Ha! ha! em nói đúng lắm.

Thu Phàm cười khan như vậy rồi móc túi áo lớn lấy ra một cái bịch nhỏ bằng da, bỗng dung chàng đỏ mặt cười đau khổ:

- Món đồ này, đối với người đàn ông mắc phải chứng bệnh lạ, nó là một loại vi trùng sinh trưởng thật nhanh. Bây giờ anh trao nó cho em.

- Cái gì thế?

Thu Hà ngạc nhiên nhìn Thu Phàm và cầm lấy cái bịch nhỏ đó.

- Em xem nè, đây là quá khứ, có lẽ thượng đế hành hạ chúng ta.

Thu Hà vừa cảm động vừa mừng rỡ lại vừa khó chịu.

- Đây là những bức thư em viết cho anh, và cả ảnh chụp khi chúng ta đính hôn nữa, anh vẫn giữ lấy nó à? Quý báu biết chừng nào.

- Những bức thư này anh đã thuộc lòng cả rồi, trong đó có nhiệt tình, có mộng ảo.

Thu Hà cúi đầu nói thật khẽ:

- Thu Phàm, anh.. em xin anh tha cho em những lời nói của em khi nãy, thật ra lòng em độ này gần như bị rắn độc cắn xé, cuộc sống của em hơi lãng mạn, em quan niệm rằng chỉ có tiền bạc là trên hết, nhưng thật ra kim tiền chỉ là một công cụ dùng để đổi chác mà thôi. Đối với người không chịu sự đổi chác đó thì nó chỉ là một mảnh giấy vô giá trị.

Dừng lại một lát rồi nàng nói tiếp:

- Em đã đánh giá sai lầm về anh, nhưng sự thật thì anh là người có ý chí.
- Cám ơn em, có lẽ sự suy nghĩ của em hơi đơn giản một tí, có lẽ em cho rằng khán giả dưới sân khấu rất dễ bị diễn viên lừa gạt.
- Em không biết anh muốn nói gì.

Thu Phàm tỏ ra lạnh lùng và nhanh nhẹn:

- Không có chi hết.

Thu Phàm thờ thẫn nhìn cánh hồng trên bàn, Thu hà hỏi:

- Anh đang nghĩ chi đó?

Chàng nhìn vào ly rượu nói:

- Màu rượu bạc hà trong ly của em đẹp lắm. Đèn đỏ rượu xanh, nhưng màu xanh nhòn nhọt, dễ khiến cho người ta tưởng nhớ tới quê hương ở phương Bắc.

- Ly rượu của anh là màu cam, nhưng màu cam rất sậm, khiến cho người ta liên tưởng tới cái hạt của quả cam.

Rồi bỗng dưng Thu Hà cảm thấy vui, dưới ánh đèn cây nàg rất đẹp.

- Chúng ta có nên ngủ trên thuyền này một đêm không?
- Đây là con thuyền sao?
- Vâng...

Bây giờ Thu Phàm mới quan sát kỹ chung quanh, đây là một tiệm ăn được xây cất trên một chiếc ghe chài, xa xa ngoài kia là mặt biển. Đêm yên vắng, sóng biển rì rào, đêm không có trăng

đã tạo nên một vẻ huyền bí.

Thu Phàm đề nghị:

- Chúng ta xuống bãi biển tản bộ một lát.

Thu Hà đứng dậy, anh bồi bước tới tính tiền, và đưa sổ cho nàng ký tên rồi bước đi. Điều này chứng tỏ rằng Thu Hà là khách thường xuyên tới nơi này.

- Một chữ ký của em có thể đổi lấy một bữa ăn no nê.

- Tiệm cơm này em có phần hùn ở trong.

- Thảo nào, té ra em lại là chủ tiệm nữa.

Hai người đi lên bờ và hướng về bãi biển tiến tới, gió lạnh từ mặt biển lùa vào, mang theo không khí ướt át, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng.

- Em lạnh không, có cần mặc chiếc áo lớn của anh không?

Thu Hà lắc đầu, dưới màn đêm mờ mờ nàng nở một nụ cười biết ơn. Hai người đang đi trên cát mịn, tai họ nghe tiếng hải triều, nghe tiếng gió thổi, nhưng cả hai đều im lặng không thốt một lời. Bỗng nhiên Thu Phàm nhớ đến bài thơ của một thi sĩ:

"Trong biển người mênh mông

Một giọt nước kể chuyện cùng tôi

Chàng nói, anh yêu em,

Vì anh sắp qua đời

Anh từng bồn ba vạn lý
Chỉ vì em, để gặp em
Không gặp em lòng anh chưa chết
Anh sợ chúng ta không thể gặp nhau
Bây giờ chúng ta đã tương phùng
Gặp nhau, lòng đã mãn nguyện
Tình yêu ơi, hãy trở về với đại dương
Tình yêu ơi, chúng ta đều là bọt nước.."

- Thu Phàm anh có tâm sự phải không?

- Không, anh cảm thấy cuộc đời quá kỳ diệu, trước kia anh có linh cảm rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau, điều mơ ước đó nay đã thực hiện, nhưng sau khi gặp nhau thì lòng anh đã chết.

- Tại sao?

- Chiến tranh ở vùng bình nguyên Hán Giang tại Hàn Quốc bùng nổ vào tháng bảy năm 1952, nhưng em đi lấy chồng tháng năm năm ấy.

- Anh đã biết em nói dối anh tại sao anh không lật tẩy em từ lúc ban đầu?

- Việc gì của quá khứ đừng nên nhắc lại làm gì. Lần thứ hai gặp em, em nói đến Tiểu Phàm, anh nhận thấy nó là cốt nhục của anh, bởi thế anh sẵn sàng tha thứ cho những lời giả dối của em.

- Thú thật với anh khi ấy là như thế này...

- Anh biết, em không có lỗi, có lỗi là lỗi ở thượng đế, vì thượng

để đã ban cho loài người quá nhiều dự vọng.

- Em xin anh đừng nghĩ tới quá khứ, vì chúng ta hãy còn tương lai.

Thu Phàm cười:

- Đúng, chúng ta vẫn còn tình bạn cao quý.

Gió biển càng lúc càng thổi mạnh hơn, sóng biển ào ào như muôn quân vạn mã đang xông pha ngoài trận mạc. Hai người đứng ở bãi biển mặt hướng ra vùng biển trời mênh mông, chân trời vô tận kia và mặt biển tiếp liền nhau. Trên mặt biển có vài cánh buồm đang phiêu bạt. Đứng trước biển khơi con người trở nên vô cùng nhỏ bé.

Thu Phàm nhớ lại những lá thư mà Thu Hà gửi cho chàng ngày xưa, chàng hỏi nàng:

- Em còn nhớ những lá thư em gửi cho anh khi xưa không?

- Bây giờ đầu óc em đã trống rỗng, bây giờ em mới rõ mộng ảo không phải là thực tế.

- Đúng, thực tế là hiện thực chứ không phải mộng ảo, nhưng con người lại sống nhờ mộng ảo.

Thu Phàm trầm nghĩ, bây giờ Thu Hà là người đàn bà thực tế nhất. Bỗng dưng chàng định cười, nhưng cuối cùng lại thôi.

- Thôi chúng ta về anh ơi, em đã mệt rồi.

Thu Phàm nói:

- Anh chỉ có thể đưa em đến trước cửa nhà.

Thu Hà ngơ ngác và cười:

- Em đã thuê cho anh một căn phòng tại nhà hàng rồi.
- Cám ơn em, chúng ta nên chia tay nơi đây, cám ơn em đã cho anh một bữa cơm dồi dào nhất trong đời anh, và em đã cùng anh tản bộ trên bãi biển, điều này anh sẽ nhớ mãi.
- Thu Phàm, sao anh nói thế?
- Thôi đừng có mơ mộng nắm lại thời gian mà vô ích. Tiền mất đi có thể tìm lại được, thời gian qua đi thì trở thành quá khứ, và sẽ không bao giờ tìm lại được. Thôi để anh đi, chúc em ở lại bình an.

Thu Phàm đưa tay ra, hai người nắm tay nhau, Thu Hà rung rung nước mắt.

- Chúc anh may mắn.

Thu Phàm bắt đầu bước đi, chàng đi lững thững trên mặt cát.

Thu Hà đứng chết trân ở đó một hồi lâu sau cùng mới reo lên:

- Anh Phàm...

Dường như chàng không nghe thấy tiếng gọi của nàng, hình bóng của Thu Phàm càng lúc càng biến dần trong màn đêm.

Hết